SIDNEY SHELDON

Nimic nu durează o veșnicie

Sidney Sheldon

Nimic nu durează o veșnicie

Nothing Lasts Forever
by Sidney Sheldon

© copyright 1994 by
Sidney Sheldon

© copyright 1994 by Editura MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii ***MIRON***.

© copyright grafică Editura MIRON.

Sidney Sheldon

Nimic nu durează o veșnicie

Traducere de Any Florea

Editura MIRON
București - 1994

ISBN 973-95056-8-4

Prolog

San Francisco
Primăvara - 1995

Procurorul de district, Carl Andrews, era furios.

– Ce naiba se întîmplă aici? întrebă el. Avem trei medici care locuiesc împreună şi lucrează la acelaşi spital. Unul aproape că închide un spital întreg, al doilea ucide un pacient pentru un milion de dolari, iar al treilea este ucis.

Andrews se opri să inspire.

– Şi toţi trei medicii sînt femei. Trei afurisite de doctoriţe! Mijloacele de comunicare în masă fac din ele nişte celebrităţi. Ocupă micul ecran. Emisiunea *60 de minute* a dat un fragment cu participarea lor, Bar-

bara Walters a făcut un material special cu ele. Nu pot să iau în mînă un ziar sau o revistă fără să le văd fotografiile sau fără să citesc ceva despre ele. Hollywood-ul o să facă un film despre ele şi o să le transforme pe căţelele astea într-un fel de eroine! N-am să mă mir dacă guvernul o să le pună mutrele pe timbrele poştale, ca pe Presley. Ei, pentru Dumnezeu, eu n-am să înghit asta!

Trînti un pumn pe fotografia unei femei de pe coperta revistei *Time*. În explicaţie scria: *„Doctoriţa Paige Taylor – îngerul milei sau discipolul diavolului?"*

– Doctoriţa Paige Taylor.

Vocea procurorului de district era plină de dezgust. Se întoarse spre Gus Venable, procurorul său şef.

– Îţi predau ţie procesul ăsta, Gus. Vreau condamnare. Omor calificat. Camera de gazare.

– N-ai grijă, spuse liniştit Gus Venable. Mă ocup eu de asta.

Stînd în sala de tribunal, urmărind-o pe doctoriţa Paige Taylor, Gus Venable se gîndi: *E imună la juriu.* Apoi, zîmbi în sinea lui. *Nimeni nu e imun la juriu*. Era înaltă, subţire, cu ochi de un uluitor căprui-închis pe o faţă palidă. Un observator dezinteresat ar fi catalogat-o ca fiind o femeie atrăgătoare. Cineva mai atent ar fi observat altceva – că toate fazele diferite ale vieţii ei coexistau în ea. Avea în ea emoţia fericită

a copilului, pe care era suprapusă nesiguranţa timidă a adolescentei şi înţelepciunea şi durerea femeii. Avea un aer de nevinovăţie. *Ea este,* se gîndi în sinea lui cu cinism Gus Venable, *o fată pe care un bărbat ar fi mîndru să o ducă acasă la mama sa. Asta dacă mama sa ar aprecia ucigaşele cu sînge rece.*

Avea în ochi o expresie de îndepărtare aproape ireală, o privire care spunea că doctoriţa Paige Taylor se retrăsese adînc în sinea ei, în alt loc, în alt timp, departe de sala de tribunal rece, sterilă, în care era prinsă ca într-o cursă.

Procesul avea loc în venerabilul şi vechiul *Tribunal* din San Francisco, de pe strada Bryant. Clădirea care găzduia *Curtea Superioară* şi *Închisoarea* districtului era un edificiu neatrăgător, înalt de şapte etaje, construit din piatră cenuşie pătrată. Vizitatorii care veneau la tribunal erau trecuţi prin puncte de control electronice. Sus, la etajul al treilea, era Curtea Superioară. În sala de tribunal 121, unde se judecau procesele de omor, banca judecătorului era spre peretele din fund, avînd un steag american în spatele ei. În stînga judecătorului era boxa juriului, iar în mijloc erau două mese separate de un coridor de trecere, una pentru procuror şi cealaltă pentru avocatul apărării.

Sala tribunalului era plină de reporteri şi de tipul de spectatori atraşi de accidentele fatale de circulaţie

şi de procesele de omor. În domeniul proceselor de omor, Gus Venable era spectaculos, procurorul acuzator era în sine un spectacol. Era un bărbat solid, mai puternic decît viaţa, cu o coamă de păr cenuşiu, cu o bărbuţă şi cu manierele curtenitoare ale unui proprietar de plantaţii sudist. El nu fusese niciodată în Sud. Avea un aer vag zăpăcit şi o minte de computer. Caracteristica lui, vara şi iarna, era un costum alb, cu o cămaşă demodată cu guler tare.

Avocatul lui Paige Taylor, Alan Penn, era opusul lui Venable, un rechin compact, energic, care avea reputaţia că obţinea achitarea pentru clienţii săi.

Cei doi bărbaţi se mai înfruntaseră înainte, iar relaţia lor era una de respect plin de silă şi de totală neîncredere. Spre surprinderea lui Venable, Alan Penn venise să-l vadă cu o săptămînă înainte de începerea procesului.

– Am venit aici ca să-ţi fac o favoare, Gus.

Teme-te de avocaţi ai apărării care aduc daruri.

– Ce-ai avut în gînd, Alan?

– Să mă înţelegi, încă n-am discutat asta cu clienta mea, dar să presupunem, doar să presupunem că aş putea să o conving să pledeze vinovată pentru o vină mai mică şi să scutească statul de costul procesului.

– Îmi ceri o înţelegere, ca s-o scuz?

– Da.

Gus Venable duse mîna la sertar căutînd ceva.

– Nu-mi găsesc afurisitul de calendar. Ştii care e data?

– 1 iunie. De ce?

– Pentru o clipă, am crezut că e deja Crăciunul,

altfel n-ai fi cerut un asemenea cadou.

– Gus!

Venable se aplecă în faţă pe fotoliul lui.

– Ştii, Alan, în mod obişnuit, aş fi înclinat să merg alături de tine. Ca să-ţi spun adevărul, aş prefera să fiu la pescuit în Alaska în momentul ăsta. Dar răspunsul este nu. Tu aperi o ucigaşă cu sînge rece, care a omorît un pacient neajutorat, pentru a-i obţine banii. Am să cer pedeapsa cu moartea....

– Eu cred că e nevinovată şi eu...

Venable scoase un rîs scurt, exploziv.

– Nu, nu crezi. Şi nici altcineva nu crede. Este un caz care se deschide şi se închide. Clienta ta e la fel de vinovată ca şi Cain.

– Nu e, pînă nu spune juriul, Gus.

– Au să spună. Făcu o pauză. Au să spună.

După plecarea lui Alan Penn, Gus Venable rămase acolo gîndindu-se la conversaţia lor. Venirea lui Penn la el era un semn de slăbiciune. Penn ştia că nu avea nici o şansă să cîştige procesul. Gus Venable se gîndi la dovada irefutabilă pe care o avea şi la martorii pe care avea să-i cheme şi fu satisfăcut.

Nu era nici o îndoială. Doctoriţa Paige Taylor va merge la camera de gazare.

Nu fusese uşor să se facă lista juriului. Cazul ţinuse titlurile ziarelor, de luni de zile. Comiterea acestei crime, cu sînge rece, crease un val de ură.

Preşedinta completului de judecată era Vanesa Young, o juristă dură, strălucită, de culoare, despre care se zvonea că va fi propusă pentru *Curtea Supremă* a Statelor Unite. Era cunoscută că nu avea răbdare cu avocaţii şi avea un temperament aprig. Printre avocaţii pledanţi din San Francisco era o zicală: *Dacă clientul tău e vinovat şi cauţi îngăduinţă, ţine-te departe de sala de tribunal a judecătoarei Young.*

Cu o zi înainte de începerea procesului, judecătoarea Young îi chemase pe cei doi avocaţi în biroul ei.

– O să stabilim nişte reguli de bază, domnilor. Din cauza naturii procesului, vreau să fac unele excepţii, ca să mă asigur că acuzata va fi judecată corect. Dar vă atenţionez pe amîndoi să nu încercaţi să abuzaţi de treaba asta. E clar?

– Da, doamnă judecătoare.

– Da, doamnă judecătoare.

Gus Venable îşi încheia declaraţia de deschidere.

– Şi astfel, doamnelor şi domnilor juraţi, statul va dovedi – da, va dovedi fără nici o îndoială raţională – că doctorul Paige Taylor l-a ucis pe pacientul ei, John Cronin. Şi nu numai că a comis crima, dar a şi făcut-o pentru bani... o mulţime de bani. Ea l-a ucis pe John Cronin pentru un milion de dolari. Credeţi-mă, după ce veţi fi auzit toate dovezile, nu veţi avea dificultăţi în

a o găsi vinovată pe doctoriţa Paige Taylor de crimă cu premeditare. Vă mulţumesc.

Juriul stătea în tăcere, neimpresionat, dar în expectativă.

Gus Venable se întoarse spre judecătoare.

– Dacă binevoiţi, doamnă judecătoare, aş dori să-l chem pe Gary Williams ca prim martor al Statului.

După ce martorul depuse jurămîntul, Gus Venable spuse:

– Lucrezi la *Spitalul districtual Embarcadero* ca sanitar.

– Da, e adevărat.

– Lucrai în salonul trei, anul trecut, cînd a fost adus John Cronin?

– Da.

– Poţi să ne spui cine era medicul care se ocupa de cazul lui?

– Doctoriţa Taylor.

– Cum ai caracteriza dumneata relaţiile dintre doctoriţa Taylor şi John Cronin?

– Obiecţie! Alan Penn era în picioare. Cere o concluzie martorului.

– Se admite.

– Permiteţi să formulez altfel. Ai auzit vreo conversaţie între doctoriţa Taylor şi John Cronin?

– Desigur. Fără să vreau. Lucram tot timpul în salonul acela.

– Poţi descrie conversaţiile acelea drept prieteneşti?

– Nu, domnule.

– Da? De ce spui asta?

– Păi, îmi amintesc că, în prima zi, cînd a fost adus domnul Cronin şi cînd doctoriţa Taylor a început să-l examineze, el i-a zis să-şi ţină... El ezită. Nu ştiu dacă pot repeta limbajul lui.

– Continuă, domnule Williams. Nu cred că sînt copii în sala tribunalului.

– I-a spus să-şi ţină departe de el mîinile ei spurcate.

– I-a spus *asta* doctoriţei Taylor?

– Da, domnule.

– Te rog, spune Curţii ce ai mai văzut sau auzit.

– Păi, el spunea întotdeauna despre ea „căţeaua aia". Nu voia ca ea să se apropie de el. De cîte ori venea în camera lui, el zicea lucruri din astea: „Uite, iar vine căţeaua aia" şi „Spune-i căţelei ăleia să mă lase în pace" şi „De ce nu-mi dau un doctor *adevărat*?"

Gus Venable făcu o pauză ca să se uite spre locul unde stătea doctoriţa Taylor. Privirile juraţilor îl urmară. Venable clătină din cap, parcă întristat, apoi se întoarse din nou spre martor.

– Ţi s-a părut că domnul Cronin era un bărbat în stare să-i dea un milion doctoriţei Taylor?

Alan Penn era din nou în picioare.

– Obiecţie!

Judecătoarea Young zise:

– Se respinge. Martorul poate răspunde la întrebare.

Alan Penn se uită la Paige Taylor şi se aşeză din nou pe scaunul lui.

– La naiba, nu. O ura de moarte.

Doctorul Arthur Kane se afla în boxa martorilor.

Gus Venable zise:

– Doctore Kane, dumneata erai medicul de serviciu cînd s-a descoperit că John Cronin a fost omo... Se uită la judecătoarea Young... ucis din cauza insulinei care a fost introdusă în injecţia intravenoasă ce i s-a făcut. E corect?

– Este.

– Şi ai descoperit ulterior că doctoriţa Taylor era răspunzătoare.

– Corect.

– Doctore Kane, am să-ţi arăt certificatul de deces oficial al spitalului semnat de doctoriţa Taylor.

El luă o hîrtie şi i-o dădu lui Kane.

– Vrei să o citeşti cu glas tare, te rog?

Kane începu să citească.

„John Cronin. Cauza morţii: Stop respirator apărut ca o complicaţie de infarct miocardic, ca o complicaţie la o embolie pulmonară."

– Şi în limbaj mai popular?

– Raportul zice că a murit din cauza unui atac de cord.

– Şi hîrtia aceasta e semnată de doctoriţa Taylor?

– Da.

– Doctore Kane, asta a fost cauza reală a morţii lui John Cronin?

– Nu. Injecţia cu insulină i-a provocat moartea.

– Deci, doctoriţa Taylor a administrat o doză fatală de insulină şi apoi a falsificat raportul?

– Da.

– Iar dumneata ai raportat lucrul ăsta doctorului Wallace, directorul spitalului, care a raportat apoi autorităţilor?

– Da. Am simţit că era de datoria mea. Vocea lui suna cu indignarea dreptăţii. Sînt medic. Nu cred în nevoia de a lua viaţa unei fiinţe umane, indiferent de situaţie.

Celălalt martor chemat a fost văduva lui John Cronin. Hazel Cronin avea aproape patruzeci de ani, un păr roşu flacără şi un trup voluptuos pe care rochia ei simplă, neagră, nu reuşea să-l ascundă.

Gus Venable spuse:

– Ştiu cît de dureros este pentru dumneata, doamnă Cronin, dar trebuie să-ţi cer să descrii juriului relaţia dumitale cu soţul decedat.

Văduva Cronin îşi tamponă ochii cu o batistă mare de dantelă.

– John şi cu mine am avut o căsătorie plină de dragoste. John era un bărbat minunat. El îmi spunea adesea că eu îi adusesem singura fericire adevărată pe care a cunoscut-o vreodată.

– Cît timp ai fost căsătorită cu John Cronin?

– Doi ani, dar John spunea întotdeauna că au fost ca doi ani în paradis.

– Doamnă Cronin, soţul dumitale a discutat vreodată cu dumneata despre doctoriţa Taylor? Ţi-a spus ce doctoriţă grozavă era? Sau cît de mult l-a ajutat? Sau cît de mult îi plăcea?

– El nu a menţionat-o niciodată.

– Niciodată?

– Niciodată.

– A discutat vreodată John că vrea să vă şteargă din testament, pe dumneata şi pe fratele dumitale?

– Absolut deloc. El era bărbatul cel mai generos din lume. Îmi spunea întotdeauna că nu exista nimic ce nu puteam să nu am şi că atunci cînd o să moară... Vocea i se frînse... cînd o să moară, am să fiu o femeie bogată şi...

Nu mai putu continua.

Judecătoarea Young zise:

– Luăm o pauză de cincisprezece minute.

Aşezat în fundul sălii tribunalului, Jason Curtis era plin de furie. Nu-i venea să creadă ce spuneau martorii despre Paige. *Asta este femeia pe care o iubesc,* se gîndi el. *Femeia pe care am să o iau de soţie.*

Imediat după ce Paige fusese arestată, Jason Curtis se dusese să o viziteze în închisoare.

– O să ne luptăm cu asta, o asigură el. Am să-ţi iau cel mai bun avocat criminalist din ţară.

Îi veni în minte imediat un nume, Alan Penn. Jason se dusese să-l vadă.

– Am urmărit cazul în ziare, a spus Penn. Presa deja a judecat-o şi a condamnat-o de uciderea lui John Cronin pentru bani. În plus, ea recunoaşte că l-a omorît.

– O cunosc, îi spuse Jason Curtis. Crede-mă, e imposibil ca Paige să fi făcut ce-a făcut pentru bani.

– Din moment ce ea recunoaşte că l-a omorît, zise Penn, e vorba despre eutanasie. Uciderea din milă este împotriva legii aici, în California, la fel ca şi în majoritatea statelor, dar există sentimente complexe în legătură cu treaba asta. Aş putea face un caz minunat despre o altă Florence Nightingale care a auzit o voce din cer şi toate prostiile astea, dar problema este că doamna pe care o iubeşti a omorît un pacient care i-a lăsat un milion de dolari prin testament. Ce-a fost mai întîi, găina sau oul? A ştiut de milion înainte de a-l omorî sau după aceea?

– Paige n-a ştiut nimic despre bani, spuse ferm Jason.

Tonul lui Penn era indiferent.

– Bine. A fost doar o coincidenţă fericită. Procurorul de district vrea omor calificat şi vrea pedeapsa cu moartea.

– Vrei să primeşti cazul?

Penn ezită. Era clar că Jason Curtis credea în doctoriţa Taylor. Tot aşa cum Samson credea în Dalila. Îl privi pe Jason şi se gîndi: *Mă întreb dacă sărmanul fiu de căţea a fost înşelat şi habar n-are.*

Jason aştepta un răspuns.

– Preiau cazul, dacă e conştientă că va fi un urcuş anevoios. Va fi greu de cîştigat.

Nimic nu durează o veşnicie

Afirmaţia lui Alan Penn s-a dovedit a fi mult prea optimistă.

A doua zi dimineaţă, cînd s-a reluat procesul, Gus Venable a chemat un şir de noi martori.

O infirmieră depunea mărturie:

– L-am auzit pe John Cronin zicînd: „Ştiu că voi fi pe masa de operaţie. O să mă omori. Sper să te înhaţe pentru crimă".

Un avocat, Roderick Pelham, se afla în boxa martorilor. Gus Venable întrebă:

– Cînd i-ai spus doctoriţei Taylor despre milionul de dolari din averea lui John Cronin, ce-a zis?

– A zis ceva în genul: „Mi se pare amoral. El era pacientul meu".

– A recunoscut că este amoral?

– Da.

– Dar a fost de acord să ia banii?

– A, da. Absolut.

Alan Penn trecu la interogatoriul încrucişat.

– Domnule Pelham, doctoriţa Taylor aştepta vizita dumitale?

– Păi, nu, eu...

– Nu ai sunat-o să-i spui că John Cronin i-a lăsat

un milion de dolari?

– Nu, eu...

– Deci, cînd i-ai spus, erai faţă-n faţă cu ea?

– Da.

– În poziţia de a-i vedea reacţia la această veste?

– Da.

– Şi cînd i-ai spus despre bani, cum a reacţionat?

– Păi – ea – ea părea surprinsă, dar...

– Mulţumesc, domnule Pelhan. Asta-i tot.

Procesul era acum în cea de-a patra săptămînă. Spectatorii şi presa au considerat că procurorul acuzator şi avocatul apărător erau fascinanţi ca apariţii. Gus Venable era îmbrăcat în alb şi Alan Penn în negru, iar amîndoi se mişcaseră prin sala tribunalului ca jucătorii într-un joc de şah ucigător şi coregrafic, Paige Taylor fiind pionul ce urma să fie sacrificat.

Gus Venable lega capetele firelor.

– Dacă permite Curtea, aş vrea să o chem ca martoră pe Alma Rogers.

După ce martora lui a depus jurămîntul, Venable spuse:

– Doamnă Rogers, cu ce vă ocupaţi?

– Sînt domnişoara Rogers.

– Vă rog să mă scuzaţi.

– Lucrez la Agenţia de turism *Corniche*.

– Agenţia aranjează călătorii în diverse ţări şi face rezervări la hoteluri şi alte servicii clienţilor ei?

– Da, domnule.

– Vreau să te uiţi la acuzată. Ai mai văzut-o pînă acum?

– A, da. A venit la agenţia noastră în urmă cu doi sau trei ani.

– Şi ce dorea?

– Spunea că o interesa o călătorie la Londra şi Paris şi cred că şi la Veneţia.

– Întreba de excursii în grup?

– A, nu. A spus că vrea totul la clasa întîi, avion, hotel. Şi cred că voia să închirieze şi un iaht.

Sala tribunalului amuţise. Gus Venable se duse la masa procurorului şi ridică nişte pliante.

– Poliţia a găsit aceste broşuri în apartamentul doctoriţei Taylor. Sînt itinerare de călătorii la Paris, la Londra şi la Veneţia, broşuri cu hoteluri scumpe şi linii aeriene, iar una cuprinde lista închirierilor de iahturi particulare.

Se auzi un murmur zgomotos în sala tribunalului.

Procurorul deschisese una dintre broşuri.

– Aici sînt cîteva iahturi, pe o listă de închirieri. Citi cu glas tare. *„Christina O...* douăzeci şi şase de mii de dolari pe săptămînă, plus cheltuielile vasului... *Resolute Time,* douăzeci şi patru de mii şi cinci sute de dolari pe săptămînă... *Lucky Dream,* douăzeci şi şapte de mii trei sute de dolari pe săptămînă". Se uită în sus. Există un semn făcut în dreptul vasului *Lucky Dream.* Paige Taylor alesese deja iahtul care costă douăzeci şi şapte de mii trei sute pe săptămînă. Nu-şi alesese însă victima, atunci. Am vrea ca acestea să fie notate ca proba materială A.

Venable se întoarse spre Alan Penn şi zîmbi. Alan Penn se uită la Paige. Ea se uita în jos spre masă, cu faţa palidă.

– Martora e a dumitale.

Penn se ridică în picioare, trăgînd de timp şi gîndind repede.

– Cum merg afacerile cu turismul în ultima vreme, domnişoară Rogers?

– Poftim?

– Am întrebat cum merg afacerile? *Corniche* e o agenţie mare de turism?

– Da, e destul de mare.

– Îmi închipui că o mulţime de lume vine să întrebe despre excursii.

– A, da.

– Aţi spune cam cinci-şase persoane pe zi?

– A, nu! Vocea ei era indignată. Stăm de vorbă cu pînă la cincizeci de persoane pe zi despre aranjamente de călătorie.

– Cincizeci de persoane pe zi? Sună impresionant. Şi ziua despre care vorbim a fost în urmă cu doi sau trei ani. Dacă înmulţim cincizeci cu nouă sute de zile, asta înseamnă aproximativ patruzeci şi cinci de mii de persoane.

– Presupun că da.

– Şi, totuşi, dintre toate aceste persoane îţi aminteşti de doctoriţa Taylor. Parcă aşa spuneai?

– Păi, ea şi cele două prietene ale ei erau atît de emoţionate în legătură cu o excursie în Europa! Mă gîndeam că era foarte drăguţ. Erau ca nişte şcolăriţe. Da, da, îmi amintesc foarte clar despre ele, mai cu

seamă pentru că nu arătau că şi-ar putea permite un iaht.

– Înţeleg. Toţi cei care vin şi cer o broşură pleacă într-o călătorie?

– Ei, desigur că nu. Dar...

– Doctoriţa Taylor nu a angajat de fapt o excursie, sau a făcut- o?

– Nu. Cu noi, nu. Ea...

– Nici cu altă agenţie. Ea a cerut doar să vadă nişte broşuri.

– Da. Ea...

– Asta nu e acelaşi lucru cu a pleca la Paris sau Londra, nu-i aşa?

– Păi, da, dar...

– Mulţumesc. Puteţi pleca.

Venable se întoarse spre judecătoarea Young.

– Aş vrea să-l chem ca martor pe doctorul Benjamin Wallace.

– Doctore Walace, dumneata răspunzi de administraţie la *Spitalul de district Embarcadero.*

– Da.

– Deci, o cunoşti pe doctoriţa Taylor şi activitatea ei?

– Da, o cunosc.

– Ai fost surprins că doctoriţa Taylor a fost acuzată de crimă?

Penn era în picioare.

– Obiecţie, doamnă judecătoare. Răspunsul doctorului Wallace ar fi irelevant.

– Dacă aş putea explica, întrerupse Venable, ar putea fi foarte relevant, dacă m-aţi lăsa doar...

– Bine, să vedem cum se desfăşoară, spuse judecătoarea Young. Dar fără prostii, domnule Venable.

– Permiteţi să pun altfel problema, continuă Venable. Doctore Wallace, fiecare medic trebuie să depună jurămîntul hipocratic, e adevărat?

– Da.

– Şi o parte a acestui jurămînt este – procurorul citi dintr-o hîrtie din mîna lui – „că mă voi abţine de la orice act răuvoitor sau de corupţie".

– Da.

– Există ceva în ce făcuse în trecut doctoriţa Taylor care te-a făcut să crezi că ea putea încălca Jurămîntul lui Hipocrate?

– Obiecţie.

– Se respinge.

– Da, există.

– Te rog explică despre ce este vorba.

– Am avut un pacient, despre care doctoriţa Taylor a decis că are nevoie de o transfuzie de sînge. Familia lui a refuzat să permită lucrul ăsta.

– Şi ce s-a întîmplat?

– Doctoriţa Taylor a mers înainte şi a făcut oricum pacientului transfuzia.

– E legal?

– Absolut nu. Doar cu un ordin al tribunalului.

– Şi apoi, ce a făcut doctoriţa Taylor?

– Ea a obţinut ordinul tribunalului şi a schimbat data acestuia.

– Deci, a făcut un act ilegal şi a falsificat evidenţele spitalului ca să se acopere?

– Aşa e. Corect.

Alan Penn se uită furios spre Paige. *Ce naiba o mai fi ascuns faţă de mine?* se întrebă în sinea lui.

Dacă spectatorii se aşteptau la vreun semn de emoţie pe faţa lui Paige Taylor care să le arate ceva, au fost dezamăgiţi.

E rece ca gheaţa, gîndi prim-juratul.

Gus Venable se întoarse spre judecătoare.

– Doamnă judecătoare, după cum ştiţi, unul dintre martorii pe care am sperat să-l chem este doctorul Lawrence Barker. Din nefericire, el mai suferă încă de pe urma efectelor unui atac de cord şi nu poate veni să depună mărturie în sala tribunalului. În schimb, am să pun întrebări unor salariaţi ai spitalului care au lucrat cu doctorul Barker.

Penn se ridică.

– Obiectez. Nu văd relevanţa. Doctorul Barker nu e aici. Şi nici doctorul Barker nu e judecat aici. Dacă...

Venable întrerupse.

– Doamnă judecătoare, vă asigur că linia mea de interogatorii este foarte relevantă pentru mărturia pe

care tocmai am auzit-o. Are de asemenea legătură cu competenţa acuzatei ca medic.

Judecătoarea Young spuse cu scepticism:

– O să vedem. Asta e o sală de tribunal, nu e un rîu. N-o să accept nici un fel de expediţii de pescuit. Poţi chema martorii dumitale.

– Mulţumesc.

Gus Venable se întoarse spre aprod.

– Aş vrea să-l chem de doctorul Mathew Peterson.

Un bărbat elegant, în jur de şaizeci de ani, se apropie de boxa martorilor. Depuse jurămîntul, iar cînd se aşeză, Gus Venable zise:

– Doctore Peterson, cît timp ai lucrat în Spitalul *Embarcadero?*

– Opt ani.

– Şi care este specialitatea dumitale?

– Sînt chirurg cardiolog.

– Şi în decursul anilor cît ai lucrat la *Embarcadero,* ai avut ocazia să lucrezi vreodată cu doctorul Lawrence Barker?

– A, da. De multe ori.

– Ce părere ai despre el?

– Aceeaşi ca şi a tuturor celorlalţi. În afară poate de De Bakey şi Cooley, doctorul Barker este cel mai bun chirurg cardiolog din lume.

– Ai fost prezent în sala de operaţie în dimineaţa în care doctoriţa Taylor a operat un pacient pe nume... Se prefăcu că se uită pe o hîrtie... Lance Kelly?

Tonul martorului se schimbă.

– Da, am fost acolo.

– Vrei să descrii ce s-a întîmplat în dimineaţa

aceea?

Doctorul Peterson spuse în silă:

– Lucrurile au început să meargă prost. Pierdeam pacientul.

– Cum adică „pierdeam pacientul"?...

– I se oprise inima. Încercam să-l readucem şi...

– S-a trimis după doctorul Barker?

– Da.

– Şi el a venit în sala de operaţie în timp ce operaţia era în curs?

– Spre sfîrşit. Da. Dar era prea tîrziu ca să se mai poată face ceva. N-am mai putut readuce pacientul la viaţă.

– Iar doctorul Barker i-a zis ceva doctoriţei Taylor în momentul respectiv?

– Eram cu toţii destul de supăraţi şi...

– Te-am întrebat dacă doctorul Barker i-a spus ceva doctoriţei Taylor?

– Da.

– Şi ce anume a spus doctorul Barker?

Urmă o pauză, iar în mijlocul pauzei se auzi pocnetul unui tunet afară, de parcă ar fi fost vocea lui Dumnezeu. Un moment mai tîrziu, izbucni furtuna şi ploaia începu să bată pe acoperişul tribunalului.

– Doctorul Barker a spus: „L-ai omorît".

Spectatorii deveniră zgomotoşi. Judecătoarea Young bătu cu ciocănelul.

– Destul. Sînteţi oameni care trăiţi în caverne? Încă o izbucnire ca asta şi o să staţi cu toţii afară în ploaie.

Gus Venable aşteptă ca rumoarea să înceteze. Cu glas scăzut, zise:

– Eşti sigur că asta i-a spus doctorul Barker doctoriţei Taylor? „L-ai omorît"?

– Da.

– Şi ai depus mărturie că doctorul Barker e un om a cărui opinie medicală este valoroasă?

– A, da.

– Mulţumesc. Asta-i tot, doctore. Se întoarse spre Alan Penn. Martorul e al dumitale.

Penn se ridică şi se apropie de boxa martorilor.

– Doctore Peterson, eu n-am asistat niciodată la o operaţie, dar îmi închipui că este o încordare uriaşă, mai ales cînd este ceva atît de serios ca o operaţie pe inimă.

– E o mare încordare.

– În asemenea momente, cîte persoane sînt în sală? Trei sau patru?

– A, nu. Totdeauna şase sau mai multe.

– Da?

– Da. De obicei sînt doi chirurgi, unul care ajută, uneori doi anestezişti, o asistentă medicală şi cel puţin o soră care circulă.

– Înţeleg. Deci trebuie să fie mult zgomot şi agitaţie. Oameni care dau instrucţiuni şi altele asemenea.

– Da.

– Şi am înţeles că e o practică obişnuită să se pună muzică în cursul operaţiei.

– Da, este.

– Cînd doctorul Barker a intrat şi a văzut că Lance Kelly era pe moarte, asta probabil că s-a adăugat stării de confuzie.

– Păi, toată lumea era ocupată, încercînd să

salveze pacientul.

– Făcînd mult zgomot?

– Da, era destul zgomot.

– Şi, totuşi, în ciuda acestei agitaţii, a zgomotului şi a muzicii, l-ai putut auzi pe doctorul Barker spunînd că doctoriţa Taylor l-a omorît pe pacient? Cu toată agitaţia aia puteai să greşeşti, nu-i aşa?

– Nu domnule, nu puteam greşi.

– Ce te face atît de sigur?

Doctorul Peterson oftă.

– Pentru că eram chiar lîngă doctorul Barker cînd a spus asta.

Nu mai avea nici o ieşire elegantă.

– Nu mai am întrebări.

Cazul se destrăma şi el nu putea face nimic în legătură cu asta. Şi era pe cale să se înrăutăţească şi mai mult.

Denise Berry apăru în boxa martorilor.

– Eşti soră medicală la *Spitalul Embarcadero*?

– Da.

– De cît timp lucrezi acolo?

– De cinci ani.

– În acest timp, ai auzit vreo discuţie între doctoriţa Taylor şi doctorul Barker?

– Sigur. De multe ori.

– Poţi reproduce una dintre ele?

Sora Berry se uită la doctoriţa Taylor şi ezită.

– Ei, doctorul Barker putea fi foarte tăios.

– Nu asta te-am întrebat, soră Berry. Ţi-am cerut să ne reproduci unele lucruri deosebite pe care doctorul Barker le-a spus doctoriţei Taylor.

Urmă o pauză lungă.

– Odată a zis că e incompetentă şi...

Gus Venable se prefăcu surprins.

– L-ai auzit pe doctorul Barker spunînd că doctoriţa Taylor este incompetentă?

– Da, domnule. Dar el întotdeauna...

– Ce alte comentarii l-ai auzit făcînd despre doctoriţa Taylor?

Martora nu voia să vorbească.

– Nu-mi mai amintesc.

– Domnişoară Berry, ai depus jurămînt.

– Odată, l-am auzit spunînd...

Restul frazei a fost o bîlbîială.

– Nu te putem auzi. Vorbeşte mai tare. Ce l-ai auzit spunînd?

– A zis că... că el n-ar lăsa-o pe doctoriţa Taylor să-i opereze cîinele.

Se auzi un gîfîit colectiv în sala tribunalului.

– Dar sînt sigură că a vrut doar...

– Cred că putem să presupunem cu toţii ce a vrut să înţeleagă doctorul Barker prin ce a spus.

Toţi ochii erau îndreptaţi spre Paige Taylor.

Acuzaţiile procurorului împotriva lui Paige păreau copleşitoare. Totuşi, Alan Penn avea reputaţia că era

un maestru magician al sălii de tribunal. Acum era rîndul lui să prezinte cazul apărării. Mai putea oare să scoată un alt iepure din pălărie?

Paige Taylor era în boxa martorilor şi Alan Penn îi punea întrebări. Acesta era momentul aşteptat de toţi.

– Doctore Taylor, John Cronin a fost pacientul dumitale?

– Da, a fost.

– Şi ce sentimente aveai faţă de el?

– Îmi plăcea. Ştia cît era de bolnav, dar era foarte curajos. A fost operat pentru o tumoare cardiacă.

– Dumneata ai făcut operaţia?

– Da.

– Şi ce ai găsit în cursul operaţiei?

– Cînd i-am deschis pieptul, am descoperit că avea un melanom care făcuse metastaze.

– Cu alte cuvinte, un cancer care se răspîndise în tot corpul.

– Da. Metastazase prin intermediul glandelor limfatice.

– Asta însemnînd că nu mai era nici o speranţă pentru el? Nici o măsură extremă n-ar fi putut să-l facă din nou sănătos?

– Nici una.

– John Cronin a fost conectat la un aparat de menţinere a vieţii?

– Corect.

– Doctore Taylor, ai administrat în mod deliberat o doză fatală de insulină ca să pui capăt vieţii lui John Cronin?

– Da.

Se auzi brusc un zumzet în sala tribunalului.

E cu adevărat rece, se gîndi Gus Venable. *Face să sune de parcă i-ar fi dat* o *ceaşcă cu ceai.*

– Vrei să spui juriului de ce ai pus capăt vieţii lui John Cronin?

– Pentru că mi-a cerut-o. M-a implorat. A trimis după mine în miezul nopţii, cînd avea dureri îngrozitoare. Medicamentele pe care i le dădeam nu mai acţionau. Vocea ei era liniştită. A spus că nu mai voia să sufere. Moartea era la depărtare de cîteva zile. M-a implorat să pun capăt suferinţei. Iar eu am făcut asta.

– Doamnă doctor, ai avut vreun moment de jenă că-l laşi să moară? Vreun sentiment de vinovăţie?

Doctoriţa Paige Taylor neagă din cap.

– Nu. Dacă aţi fi putut vedea... Nu era, pur şi simplu, nici un motiv să-l las să continue să sufere.

– Cum i-aţi administrat insulina?

– I-am injectat-o intravenos.

– I-a provocat asta vreo durere în plus?

– Nu. Pur şi simplu a adormit.

Gus Venable era în picioare.

– Obiecţie! Cred că acuzata vrea să spună că a adormit de tot, a murit! Eu...

Judecătoarea Young trînti ciocănelul pe masă.

– Domnule Venable, nu respecţi ordinea. O să ai ocazia să interoghezi încrucişat martora. Stai jos.

Procurorul se uită la juriu, clătină din cap şi se aşează.

– Doctore Taylor, cînd i-ai administrat insulina lui John Cronin, ştiai că el te-a trecut în testament cu un milion de dolari?

– Nu. Am rămas uluită cînd am auzit asta.

Ar trebui să i se lungească nasul, se gîndi Gus Venable.

– N-aţi discutat niciodată despre bani sau cadouri şi nu i-ai cerut niciodată ceva lui John Cronin?

O uşoară roşeaţă îi apăru în obraji.

– Niciodată!

– Dar eraţi în termeni prieteneşti cu el?

– Da. Cînd un pacient este atît de bolnav, relaţia doctor – pacient se schimbă. Discutam problemele lui de afaceri şi problemele de familie.

– Dar nu aveai nici un motiv să te aştepţi la ceva de la el?

– Nu.

– Ţi-a lăsat banii aceştia pentru că ajunsese să te respecte şi să aibă încredere în dumneata. Mulţumesc, doamnă doctor Taylor.

Penn se întoarse spre Gus Venable.

– Martora e a dumitale.

În timp ce Penn se întorcea la masa apărării, Paige Taylor se uită spre fundul sălii tribunalului. Jason stătea acolo, încercînd să arate încurajator. Alături de el era Honey. Un străin stătea alături de Honey pe locul pe care ar fi trebuit să-l ocupe Kat. *Dacă ar mai fi fost în viaţă. Dar Kat e moartă,* se gîndi Paige. *Eu am ucis-o şi pe ea.*

Gus Venable se ridică şi, încet, se apropie de boxa martorilor. Se uită spre rîndurile presei. Toate locurile erau ocupate şi reporterii erau ocupaţi să noteze. *Am să vă dau ceva ce să scrieţi,* se gîndi Venable.

El stătu în faţa acuzatei un moment prelungit, studiind-o. Apoi spuse cu voce normală:

– Doctore Taylor... John Cronin a fost primul pacient pe care l-ai omorît la *Spitalul de district Embarcadero?*

Alan Penn era în picioare, furios.

– Doamnă judecătoare, eu...

Judecătoarea Young bătuse deja cu ciocănelul.

– Obiecţia se aprobă!

Se întoarse spre cei doi avocaţi.

– Vom avea o pauză de cincisprezece minute. Vreau să ne vedem în biroul meu.

Cînd cei doi avocaţi fură în biroul ei, judecătoarea Young se întoarse spre Gus Venable.

– Ai urmat Facultatea de drept, nu-i aşa, Gus?

– Îmi pare rău, doamnă judecătoare, eu...

– Ai văzut cumva un cort acolo?

– Cum aţi spus?

Vocea ei era ca o plesnitură de bici.

– Sala mea de tribunal nu e circ şi nu am de gînd să te las să o transformi în aşa ceva. Cum îndrăzneşti să pui o întrebare ca asta?

– Îmi cer scuze, doamnă judecătoare. Am să reformulez întrebarea şi...

– Ai să faci mai mult decît atît! zise judecătoarea Young. Ai să-ţi revizuieşti atitudinea. Te avertizez, dacă mai faci un tur de forţă ca ăsta, declar procesul nedrept.

– Da, doamnă judecător.

Cînd se întoarseră în sala tribunalului, judecătoarea Young spuse juriului:

– Juriul nu va ţine seama deloc de ultima întrebare a procurorului.

Se întoarse spre procuror.

– Puteţi continua.

Gus Venable se duse din nou spre boxa martorilor.

– Doctore Taylor, trebuie să fi fost foarte surprinsă cînd ai fost informată că bărbatul pe care l-ai omorît ţi-a lăsat un milion de dolari.

– Obiecţie! Alan Penn era în picioare.

– Se admite.

Judecătoarea Young se întoarse spre Venable.

– Îmi pui la încercare răbdarea.

– Îmi cer scuze, doamnă judecătoare.

Se întoarse din nou spre martoră.

– Trebuie să fi fost în termeni foarte prieteneşti cu pacientul dumitale, vreau să spun că nu în fiecare zi un om aproape total străin ne lasă un milion de dolari,

nu-i aşa?

Paige Taylor roşi uşor.

– Prietenia noastră era în contextul unei legături doctor-pacient.

– Nu a fost ceva mai mult decît atît? Un bărbat nu-şi taie din testament soţia şi familia iubită ca să lase un milion de dolari unei străine fără să aibă un motiv temeinic. Discuţiile acelea pe care pretinzi că le-ai avut cu el despre problemele lui de afaceri...

Judecătoarea Young se aplecă înainte şi spuse ameninţător.

– Domnule Venable...

Procurorul ridică mîinile cu un gest de predare. Se întoarse din nou spre acuzată.

– Deci, dumneata şi John Cronin aţi avut o convorbire prietenească. Ţi-a spus lucruri personale despre el şi te plăcea şi te respecta. Ai spune că e un rezumat corect, doamnă doctor?

– Da.

– Şi pentru asta ţi-a dat un milion de dolari?

Paige se uită prin sala tribunalului. Ea nu spuse nimic. Nu avea nici un răspuns.

Venable o porni înapoi spre masa procurorului, apoi, brusc, se întoarse din nou cu faţa spre acuzată.

– Doctore Taylor, ai mărturisit mai devreme că nu ai avut idee că John Cronin o să-ţi lase bani sau că-şi va şterge familia din testament.

– Corect.

– Cît cîştigă un medic rezident la *Spitalul de district Embarcadero?*

Alan Penn era în picioare.

– Obiecţie! Nu văd...

– E o întrebare valabilă. Martora poate răspunde.

– Treizeci şi opt de mii de dolari pe an.

Venable interveni:

– Nu e prea mult în zilele astea, nu-i aşa? Şi din astea mai sînt reţineri, taxe şi cheltuieli pentru trai. N-ar rămîne destul pentru o excursie luxoasă în vacanţă, să zicem la Londra, sau Paris, sau Veneţia, nu-i aşa?

– Presupun că nu.

– Nu. Deci nu ai plănuit să faci o asemenea vacanţă pentru că ştiai că nu-ţi puteai permite.

– Asta e corect.

Alan Penn era din nou în picioare.

– Doamnă judecătoare...

Judecătoarea Young se întoarse spre procuror.

– Unde ne duce asta, domnule Venable?

– Vreau doar să stabilesc că acuzata nu putea să plănuiască o călătorie luxoasă fără să capete banii de la cineva.

– A răspuns deja la întrebarea asta.

Alan Penn ştia că trebuia să acţioneze. Inima nu-i dădea ghies, dar se apropie de boxa martorilor cu buna dispoziţie a unui bărbat care tocmai a cîştigat la loterie.

– Doctore Taylor, îţi aminteşti că ai luat acele broşuri turistice?

– Da.

– Plănuiai să faci o călătorie în Europa sau să închiriezi un iaht?

– Bineînţeles că nu. Totul a fost o glumă, un vis imposibil. Prietenele mele şi cu mine ne-am gîndit că asta ne va ridica moralul. Eram foarte obosite şi... în momentul acela mi s-a părut o idee bună.

Vocea ei dispăru.

Alan Penn se uita pe furiş la juriu. Feţele lor exprimau pură neîncredere.

Gus Venable interoga acuzata a doua oară.

– Doamnă doctor Taylor, îl cunoaşteţi pe doctorul Lawrence Barker?

Ea avu un moment de rememorare. *Am să-l omor pe Lawrence Barker. Am s-o fac încet. Am să-l las să sufere întîi... apoi, am să-l omor.*

– Da, îl cunosc pe doctorul Barker.

– Din ce împrejurări?

– Doctorul Barker şi cu mine am lucrat deseori împreună în ultimii doi ani.

– Ai spune că este un doctor competent?

Alan Penn sări din scaunul lui.

– Obiectez, doamnă judecătoare. Martora...

Dar, înainte ca el să poată termina sau ca judecătoarea Young să poată decide, Paige răspunse:

– E mai mult decît competent. E strălucit.

Penn se lăsă din nou în scaunul lui, prea uluit ca

să vorbească.

– Ai vrea să mai completezi răspunsul?

– Doctorul Barker este unul dintre cei mai renumiţi chirurgi cardio-vasculari din lume. Are o amplă practică particulară, dar a practicat trei zile pe săptămînă şi în spitalul *Embarcadero.*

– Deci, ai o părere foarte bună faţă de judecata lui în chestiuni medicale?

– Da.

– Şi ai sentimentul că ar putea judeca cît de competent este un alt medic?

Penn voia să-i transmită lui Paige să răspundă: *Nu ştiu.*

Ea ezită.

– Da.

Gus Venable se întoarse spre juraţi.

– Aţi auzit-o pe acuzată mărturisind că are o părere foarte bună pentru judecata medicală a doctorului Barker. Sper că a ascultat cu atenţie aprecierile doctorului Barker despre competenţa ei... sau despre lipsa acesteia.

Alan Penn era din nou în picioare.

– Obiecţie!

– Admisă.

Dar era prea tîrziu. Dauna se produsese.

În timpul pauzei următoare, Alan Penn îl trase pe Jason la toaleta bărbaţilor.

– În ce naiba m-ai băgat? întrebă Penn furios. John Cronin a urît-o. Barker a urît-o. Eu pretind clienţilor mei să-mi spună adevărul şi tot adevărul. Ăsta-i singurul mod în care pot să-i ajut. Ei bine, pe ea nu pot să o ajut. Prietena dumitale mi-a oferit un caz cu o zăpadă atît de groasă, încît am nevoie de schiuri. De fiecare dată cînd deschide gura, îşi mai bate un cui în sicriu. Afurisitul ăsta de proces e în cădere liberă!

În după-amiaza aceea, Jason Curtis se duse să o vadă pe Paige.

– Ai un vizitator, doamnă doctor Taylor.

Jason intră în celula lui Paige.

– Paige...

Ea se întoarse spre el şi se lupta cu lacrimile.

– Se pare că e foarte rău, nu-i aşa?

Jason se forţă să zîmbească.

– Ştii ce a spus bărbatul: „Nu s-a sfîrşit pînă nu s-a terminat".

– Jason, tu nu crezi că eu l-am omorît pe John Cronin pentru banii lui, nu-i aşa? Ce-am făcut, am făcut doar ca să-l ajut.

– Eu te cred, spuse Jason liniştit. Te iubesc.

O luă în braţe.

Nu vreau s-o pierd, se gîndi Jason. *Nu pot. Ea este cel mai bun lucru din viaţa mea.*

– Totul o să fie în regulă. Ţi-am promis că vom fi

veşnic împreună.

Paige îl ţinu aproape şi îşi spuse: Nimic nu ţine o veşnicie. Nimic. Cum se poate că totul merge atît de rău... atît de rău... atît de rău...?

Cartea întîi

Capitolul 1

San Francisco
Iulie - 1990

– Hunter Kate!
– Aici.
– Taft Betty Lou!
– Sînt aici.
– Taylor Paige!
– Aici.

Ele erau singurele femei într-un grup mare de noi rezidenţi de anul întîi, adunaţi într-o sală mare, tristă, din *Spitalul de district Embarcadero.*

Spitalul *Embarcadero* era cel mai vechi spital din San Francisco şi unul dintre cele mai vechi din ţară. În

timpul cutremurului din 1989, Dumnezeu a făcut o glumă cu locuitorii din San Francisco şi a lăsat în picioare spitalul. Era un complex urît, ocupînd mai mult de trei colţuri de stradă, avînd clădiri din cărămidă şi piatră, cenuşii, de ani şi de murdărie acumulată.

La intrarea din faţă a clădirii principale, în interior, se afla o sală mare de aşteptare, cu bănci tari de lemn pentru pacienţi şi vizitatori. Pereţii se coşcoveau de prea multe decenii de straturi de vopsea, iar coridoarele erau roase şi neregulate din cauza miilor de pacienţi în scaune cu rotile, în cîrje sau pe picioare. Întregul complex era învăluit în patina urîtă a timpului.

Spitalul *Embarcadero* era un oraş în oraş. Peste nouă mii de persoane erau angajate la spital, incluzînd patru sute de medici permanenţi, o sută cincizeci de medici voluntari cu normă redusă, opt sute de rezidenţi şi trei mii de surori medicale, plus tehnicieni, ajutoare pe secţii şi alt personal tehnic. Etajele superioare cuprindeau un complex de douăsprezece săli de operaţie, depozitul central, o bancă de oase, dispeceratul central, trei secţii de urgenţă, o secţie SIDA şi peste două mii de paturi.

Acum, în prima zi de la sosirea noilor rezidenţi, în iulie, doctorul Benjamin Wallace, directorul spitalului, se ridică să le vorbească. Wallace era chintesenţa politicianului, un bărbat înalt, impresionant, cu puţină ştiinţă şi destul farmec ca să-şi fi croit ascensiunea spre poziţia lui actuală.

– Vreau să vă urez bun venit tuturor noilor medici

rezidenţi, în dimineaţa asta. În primii doi ani de şcoală medicală, aţi lucrat pe cadavre. În ultimii doi ani, aţi lucrat cu pacienţi internaţi în spital, sub supravegherea unor medici mai vechi. Acum veţi răspunde voi înşivă de pacienţii voştri. Este o răspundere serioasă, care cere dăruire şi pregătire profesională.

Ochii lui priviră prin sală.

– Unii dintre voi plănuiesc să devină chirurgi. Alţii vor merge la medicină internă. Fiecare grup va fi dat în grija unui rezident vechi care vă va explica rutina zilnică. De acum încolo, tot ce faceţi poate fi o chestiune de viaţă sau de moarte.

Ei ascultau cu atenţie, agăţîndu-se de fiecare vorbă.

– *Embarcadero* este un spital de district. Asta înseamnă că acceptăm pe oricine vine la uşa noastră. Majoritatea pacienţilor sînt săraci. Ei vin aici pentru că nu-şi pot permite un spital particular. Camerele noastre de la urgenţă sînt ocupate douăzeci şi patru de ore pe zi. Veţi fi foarte solicitaţi şi prost plătiţi. Într-un spital particular, primul an ar consta în muncă neînsemnată, de rutină. În al doilea an vi s-ar permite să daţi un scalpel chirurgului, iar în al treilea an vi s-ar permite să faceţi nişte operaţii minore, sub supraveghere. Ei bine, puteţi uita toate astea. Principiul nostru aici este: „Un an urmăreşti, un an faci, un an predai altora". Avem foarte puţin personal şi cu cît mai repede vă putem băga în sălile de operaţie cu atît mai bine. Sînt întrebări?

Noii rezidenţi ar fi vrut să pună un milion de întrebări.

– Nici una? Bine. Prima voastră zi aici începe mîine. Vă veţi prezenta la principalul birou de recepţie

la ora cinci treizeci, mîine dimineaţă. Succes!

Instructajul se terminase. Urmă un exod general spre uşi şi zumzetul conversaţiilor agitate. Cele trei femei se treziră că stăteau împreună.

– Unde sînt celelalte femei?

– Eu cred că astea sîntem toate.

– E ca şi la Facultatea de medicină, nu? Clubul băieţilor. Am senzaţia că locul acesta aparţine Evului mediu.

Persoana care vorbea era o femeie de culoare, de o frumuseţe perfectă, aproape de un metru nouăzeci înălţime, cu oase mari, dar teribil de graţioasă. Totul la ea, mersul, ţinuta, privirea rece, întrebătoare, din ochii ei, transmitea un mesaj de indiferenţă.

– Eu sînt Kate Hunter. Mi se spune Kat.

– Paige Taylor.

Arăta tînără şi prietenoasă, inteligentă, sigură pe ea.

Ele se întoarseră spre a treia femeie.

– Betty Loy Taft. Mi se spune Honey.

Vorbea cu un accent moale, sudist. Avea o faţă deschisă, fără ascunzişuri, ochi blînzi, cenuşii, şi un zîmbet cald.

– De unde eşti? întrebă Kat.

– Memphis, Tennessee.

Se uitară la Paige. Ea decise să dea răspunsul simplu:

– Boston.

– Minneapolis, spuse Kat. E destul de aproape, se gîndi ea.

Paige zise:

– Se pare că sîntem tare departe de acasă. Unde locuiţi?

– Eu stau într-un hotel plin de insecte, spuse Kat.

N-am avut timp să caut un loc mai bun.

Honey zise:

– Nici eu.

Paige se lumină.

– Eu am vizitat azi-dimineaţă cîteva apartamente. Unul era grozav, dar nu mi-l pot permite. Are trei dormitoare.

Se uitară una la cealaltă.

– Dacă toate trei l-am împărţi... zise Kat.

Apartamentul era în districtul Marina, pe strada Filbert. Era perfect pentru ele. Trei dormitoare, două băi, bucătărie utilată, spălătorie. Era mobilat în stil vechi *Sears Roebuck*, dar era bun şi curat.

Cînd cele trei femei au terminat cu inspecţia, Honey zise:

– Eu cred că e drăguţ.

– Şi eu, fu de acord Kat.

Se uitară la Paige.

– Aşa se pare.

Se mutară în apartament chiar în după-amiaza aceea. Administratorul le ajută să-şi ducă sus bagajele.

– Deci o să lucraţi la spital? spuse el. Surori medicale, aşa-i?

– Doctoriţe, îl corectă Kat.

El o privi sceptic.

– Doctoriţe? Vrei să spui medici *adevăraţi*?

– Da, medici adevăraţi, îi zise Paige.

El mormăi.

– Să vă spun adevărul, dacă aş avea nevoie de îngrijire medicală, nu cred că aş vrea ca o femeie să-mi examineze trupul.

– O să ţinem minte lucrul ăsta.

– Unde-i televizorul? întrebă Kat. Nu văd nici unul.

– Dacă vreţi, va trebui să vă cumpăraţi. Bucuraţi-vă de apartament, doamnelor ... doctor.

El chicoti. Ele se uitară după el cînd plecă.

Kat îi imită vocea:

– „Surori medicale, aşa-i?" pufni. Misoginism masculin. Ei, hai să ne alegem dormitoarele.

– Oricare e bun pentru mine, zise Honey blînd.

Examinară cele trei dormitoare. Dormitorul principal era mai mare decît celelalte două.

Kat zise:

– De ce nu-l iei tu, Paige? Tu ai găsit apartamentul!

Paige aprobă din cap.

– În regulă.

Se duse fiecare în camera ei şi începură să despacheteze. Din valiza ei, Paige scoase cu grijă fotografia înrămată a unui bărbat de vreo treizeci de ani. Era atrăgător, purta ochelari cu ramă neagră, care îi dădeau un aer intelectual. Paige puse fotografia pe noptieră, alături de un teanc de scrisori.

Kat şi Honey veniră la ea.

– Ce-ar fi să ieşim să luăm cina?

– Sînt gata, răspunse Paige.

Kat văzu fotografia.

– Cine este?

Paige zîmbi.

– Ăsta-i bărbatul cu care am să mă căsătoresc. E doctor şi lucrează pentru Organizaţia Mondială a Sănătăţii. Îl cheamă Alfred Turner. Acum lucrează în Africa, dar o să vină la San Francisco, să putem fi împreună.

– Eşti norocoasă, zise gînditoare Honey. Arată bine.

Paige se uită la ea.

– Tu ai pe cineva?

– Nu. Mi-e teamă că nu prea am noroc la bărbaţi.

Kat comentă:

– Poate că norocul tău se va schimba la *Embarcadero.*

Toate trei luară cina la *Tarantino*, nu prea departe de clădirea lor. În timpul cinei vorbiră despre locul de unde veneau şi despre vieţile lor, dar în conversaţie se simţea o constrîngere, o reţinere. Erau trei străine, care se cercetau şi încercau să se cunoască una pe cealaltă.

Honey vorbi foarte puţin. *E timidă,* se gîndi Paige. *E vulnerabilă. Vreun bărbat din Memphis i-o fi sfărîmat inima.*

Paige se uită la Kat. *Autoîncredere. Mare demnitate. Îmi place cum vorbeşte. Se vede că vine dintr-o familie bună.*

Între timp, Kat o studia pe Paige. *O fată bogată, care n-a trebuit să se străduiască pentru nimic în viaţa ei. A reuşit doar cu aspectul ei.*

Honey se uita la amîndouă.

Erau atît de încrezătoare în ele, atît de sigure pe ele! O să le fie uşor în felul ăsta.

Toate greşeau.

După ce se întorseseră în apartamentul lor, Paige era prea emoţionată ca să doarmă. Stătea culcată în pat şi se gîndea la viitor. Dincolo de fereastra ei, pe stradă, se auzi zgomotul unei maşini care se ciocnise şi apoi oameni care strigau, iar în mintea lui Paige acestea se topeau în amintirea băştinaşilor africani care urlau şi cîntau şi a armelor care trăgeau. Se simţi transportată înapoi în timp, în micul sat din junglă din estul Africii, prinsă în mijlocul unui război tribal ucigător.

Paige era îngrozită.

– Au să ne omoare!

Tatăl ei o luă în braţe.

– N-au să ne facă nici un rău, draga mea. Noi sîntem aici ca să-i ajutăm. Ei ştiu că le sîntem prieteni.

Şi deodată, fără nici un avertisment, şeful unuia dintre triburi năvălise în cortul lor.

Honey era culcată în pat şi se gîndea. *Eşti la o distanţă mare de Memphis, Tennessee, Betty Lou. Bă-*

nuiesc că nu mă mai pot întoarce acolo niciodată. Dar niciodată. Putea auzi vocea şerifului care îi spunea: *„Din respect pentru familia lui, o să considerăm moartea reverendului Douglas Lipton ca fiind o sinucidere din cauze necunoscute, dar ţi-aş sugera să o întinzi din oraşul ăsta repede şi să nu te mai întorci..."*

Kat se uita pe fereastra dormitorului ei, ascultînd zgomotele oraşului. Putea auzi picăturile de ploaie şoptind: *Ai reuşit... ai reuşit... Le-ai arătat tuturor că au greşit. Vrei să devii doctoriţă? O negresă doctoriţă? În ciuda respingerilor din partea facultăţilor de medicină. "Mulţumim că ne-aţi trimis cererea. Din nefericire, în acest moment toate locurile noastre au fost ocupate.*

Avînd în vedere originea dumneavoastră, v-am sugera că poate vă veţi simţi mai bine la o universitate mai mică."

Avea rezultate foarte bune şi, totuşi, din douăzeci şi cinci de facultăţi la care făcuse cerere, doar una o acceptase. Decanul facultăţii îi spusese: „În vremurile astea e plăcut să vezi pe cineva cu o origine normală, decentă."

Dacă ar fi ştiut adevărul îngrozitor!

Capitolul 2

La ora cinci şi jumătate, a doua zi dimineaţă, cînd se prezentară noii rezidenţi, membrii ai personalului spitalului aşteptau să-i îndrume la diversele lor însărcinări. Chiar şi la acea oră matinală, începuse deja nebunia.

Toată noaptea sosiseră pacienţi, venind cu ambulanţe, cu maşini de poliţie sau pe picioarele lor. Personalul îi denumea „L-uri şi E- uri" adică lesturile aruncate şi epavele plutitoare care erau aduse puhoi în camerele de urgenţă, sfărîmaţi şi sîngerînd, victime ale împuşcăturilor şi înjunghierilor şi ale accidentelor de maşină, erau cei răniţi la trup şi spirit, cei fără locuinţă şi cei nedoriţi, resturile societăţii care

curgeau prin canalele întunecoase ale oricărui oraş mare.

Era o senzaţie de haos organizat, de mişcare frenetică şi sunete ascuţite şi zeci de cazuri neaşteptate de care trebuia să te îngrijeşti în acelaşi timp.

Noii rezidenţi stăteau adunaţi, obişnuindu-se cu noul mediu, ascultînd sunetele ciudate din jurul lor.

Paige, Kat şi Honey aşteptau pe coridor cînd un rezident mai vechi se apropie de ele.

– Cine este doctoriţa Taft?

Honey se uită în sus şi spuse:

– Eu sînt.

Rezidentul zîmbi şi-i întinse mîna.

– E o onoare să te cunosc. Mi s-a spus să te caut. Şeful personalului spune că ai cele mai mari calificative la Facultatea de medicină pe care le-a văzut vreodată spitalul ăsta. Sîntem încîntaţi să te avem aici.

Honey zîmbi jenată.

– Mulţumesc.

Kat şi Paige se uitară la Honey uimite. *N-aş fi ghicit că e atît de strălucită*, se gîndi Paige.

– Plănuiţi să faceţi medicină internă, doctore Taft?

– Da.

Rezidentul se întoarse spre Kat.

– Doctoriţa Hunter?

– Da.

– Dumneata eşti interesată în neurochirurgie?

– Da, sînt.

El consultă o listă.

– Vei lucra cu doctorul Lewis.

Rezidentul se uită la Paige.

– Doctoriţa Taylor?

– Da.

– Dumneata mergi la chirurgie cardiacă.

– Aşa e.

– Bine. Pe dumneata şi pe doctoriţa Hunter o să vă trimitem la gărzile de la chirurgie. Mergeţi la biroul sorei şefe, Margaret Spencer. Pe hol.

– Mulţumesc.

Paige se uită la celelalte şi inspiră adînc.

– Am plecat! Să avem noroc!

Sora şefă, Margaret Spencer, era mai curînd un vas de război decît o femeie, greoaie şi cu un aer serios, cu reacţii bruşte. Cînd Paige se apropie, era ocupată.

– Scuză-mă...

Sora Spencer se uită în sus.

– Da?

– Mi s-a spus să mă prezint aici. Sînt doctoriţa Taylor.

Sora Spencer consultă o listă.

– Un moment.

Intră pe o uşă şi se întoarse o clipă mai tîrziu, cu nişte pantaloni şi halate albe.

– Poftim. Pantalonii trebuie purtaţi în sala de operaţie şi la turul de vizită. Cînd faci vizite, îmbraci halatul alb peste pantaloni.

– Mulţumesc.

– Ia şi asta. Bagă mîna dedesubt şi apoi îi întinse lui Paige o insignă de metal pe care scria: *„Paige Taylor, doctor în medicină"*. Asta e insigna dumitale cu numele, doamnă doctor.

Paige o ţinu în mînă şi o privi un moment prelungit. *Paige Taylor, doctor în medicină.* Se simţea de parcă i s-ar fi dat medalia de onoare. Toţi anii aceia lungi de muncă şi studiu erau concentraţi în aceste cuvinte.

Sora Spencer o urmărea.

– Te simţi bine?

– Sînt bine. Paige zîmbi. Mă simt bine, mulţumesc. Unde mă...?

– Vestiarul doctorilor este pe coridor, la stînga. O să faci turul vizitelor, aşa că va trebui să te schimbi.

– Mulţumesc.

Paige porni pe coridor, uimită de activitatea susţinută din jurul ei. Coridorul era aglomerat cu doctori, surori medicale, tehnicieni şi pacienţi care se grăbeau în diferite direcţii. Vorbăria insistentă a apelurilor prin staţie se adăuga zgomotului.

– Doctor Keenan... SO trei... doctor Keenan... SO trei...

– Doctor Talbot... urgenţă unu... doctor Talbot... urgenţă unu.

– Doctor Engel... camera 212... doctor Engel... camera 212.

Paige se apropie de o uşă pe care scria VESTIAR DOCTORI şi deschise uşa. Înăuntru erau vreo duzină de doctori în diverse stadii de dezbrăcare. Doi dintre ei erau total goi. Cînd se deschise uşa se întoarseră să se uite la Paige.

– Ah! Eu... mă scuzaţi, mormăi Paige şi închise uşa. Rămase acolo, neştiind ce să facă. La cîţiva metri mai încolo pe coridor văzu o uşă pe care scria VESTIAR SURORI. Paige se duse acolo şi deschise uşa. Înăuntru, cîteva surori se schimbau punîndu-şi uniformele.

Una dintre ele se uită în sus.

– Bună. Eşti una dintre surorile noi?

– Nu. Nu sînt, răspunse Paige încordată.

Închise uşa şi se duse din nou la vestiarul doctorilor. Stătu acolo un moment, apoi inspiră adînc şi intră. Conversaţia se opri.

Unul dintre bărbaţi zise:

– Îmi pare rău, scumpo. Camera asta e pentru doctori.

– Sînt doctor, făcu Paige.

Ei se întoarseră şi se uitară unul la celălalt.

– Ah? Bine, ă... bun venit.

– Mulţumesc.

Ezită un moment, apoi se duse spre un dulăpior gol. Bărbaţii se uitară cum îşi pune îmbrăcămintea de spital în dulăpior. Ea se uită la bărbaţi un moment, apoi încet începu să-şi descheie bluza.

Doctorii stăteau acolo, nesiguri ce să facă. Unul dintre ei spuse:

– Poate ar trebui... ă... să-i oferim micuţei doamne

puţină singurătate, domnilor.

Micuţei doamne.

– Mulţumesc, zise Paige.

Ea rămase acolo aşteptînd, în timp ce doctorii terminară să se îmbrace şi părăsiră camera. *Iar eu va trebui să trec prin asta în fiecare zi?* se întrebă ea.

Tururile vizitei la spital au o alcătuire tradiţională, care nu se schimbă niciodată. Medicul curant, urmat de rezidentul vechi, apoi ceilalţi rezidenţi şi unul sau doi studenţi la medicină. Medicul curant la care fusese repartizată Paige era doctorul William Radnor. Paige şi încă cinci rezidenţi erau adunaţi în hol, aşteptînd să-l cunoască.

În grup era un tînăr doctor chinez. El îi întinse mîna.

– Tom Chang, spuse el. Sper că sînteţi toţi la fel de nervoşi ca şi mine.

Lui Paige îi plăcu imediat.

Un bărbat se apropie de grup.

– Bună dimineaţa, zise el. Eu sînt doctorul Radnor.

Vorbea blînd, avea ochi albaştri, strălucitori. Fiecare rezident se prezentă.

– Asta este prima voastră zi de tur al vizitei. Vreau să fiţi atenţi la tot ce vedeţi şi auziţi, dar în acelaşi timp este important să arătaţi relaxaţi.

Paige îşi notă în memorie: *Fiţi atenţi, dar să păreţi relaxaţi.*

– Dacă pacienţii văd că sînteţi încordaţi, vor fi şi ei încordaţi şi vor crede probabil că mor de o boală despre care voi nu vreţi să le spuneţi.

Nu faceţi pacienţii să fie încordaţi.

– Ţineţi minte că, de acum încolo, veţi fi răspunzători pentru viaţa altor fiinţe umane.

Acum sîntem răspunzători pentru alte vieţi. Vai, Doamne!

Cu cît vorbea mai mult doctorul Radnor, cu atît mai nervoasă devenea Paige şi, cînd el termină, autoîncrederea ei dispăruse complet. *Nu sînt încă pregătită pentru asta! se gîndi ea. Nu ştiu ce să fac. Cine a spus vreodată că eu pot să fiu doctor? Dar dacă omor pe cineva?*

Doctorul Radnor continuă:

– Aştept note detaliate despre fiecare dintre pacienţii voştri – probe de laborator, sînge, electroliţi, totul. E clar?

Se auziră murmure.

– Da, domnule doctor.

– Aici, la chirurgie, sînt întotdeauna între treizeci şi patruzeci de pacienţi în acelaşi timp. Treaba voastră este să aveţi grijă ca totul să fie organizat cum trebuie, pentru ei. O să începem acum turul vizitei de dimineaţă. După-amiază, vom face din nou acelaşi tur.

Totul păruse atît de uşor la facultate, se gîndi Paige în legătură cu cei patru ani petrecuţi acolo. Fuseseră o sută cincizeci de studenţi şi doar cincisprezece femei. Nu va uita niciodată prima zi a cursului de Anatomie generală. Studenţii intraseră

într-o sală mare, din ceramică albă, cu douăzeci de mese aşezate în şiruri, fiecare masă fiind acoperită cu o învelitoare galbenă. La fiecare masă erau repartizaţi cîte cinci studenţi.

Profesorul spusese:

– În regulă, daţi deoparte învelitorile.

Şi iată, în faţa lui Paige se afla primul cadavru. Se temuse că va leşina sau i se va face rău, dar se simţea straniu de calmă. Cadavrul fusese îmbălsămat, ceea ce îl îndepărta cumva, cu un pas, de omenesc.

La început, studenţii au fost tăcuţi şi respectuoşi în laboratorul de anatomie. Dar, incredibil pentru Paige, după o săptămînă, mîncau sandvişurile în timpul disecţiilor şi făceau glume brutale. Era o formă de autoapărare, o negare a propriei lor vulnerabilităţi. Dădeau nume cadavrelor şi le tratau ca pe nişte vechi prieteni. Paige încerca să se comporte la fel de indiferent ca şi ceilalţi, dar găsi dificil lucrul acesta. Se uita la cadavrul pe care lucra şi se gîndea: *Acesta era un bărbat cu o familie. Se ducea în fiecare zi la un birou şi, o dată pe an, îşi lua o vacanţă cu soţia şi copiii. Probabil îi plăceau sporturile şi se bucura de filme şi piese şi rîdea şi plîngea şi îi urmărea pe copiii lui crescînd şi le împărtăşea bucuriile şi necazurile şi avea visuri mari şi frumoase. Sper că i s-au împlinit toate...* O tristeţe dulce-amăruie o cuprindea pentru că el era mort şi ea trăia.

Cu timpul, chiar şi pentru Paige, disecţiile deveniră rutină. Deschidea pieptul, examina coastele, plămînii, sacul pericardic ce acoperă inima, venele, arterele şi nervii.

O mare parte a primilor doi ani de medicină a fost petrecută cu memorarea unor lungi liste, la care studenţii se refereau ca fiind „recital de organe". Mai întîi nervii cranieni: olfactiv, optic, oculomotor, traheal, trigemen, abduccens, facial, auditiv, glosofaringean, vag, spinal şi hipoglos.

Studenţii foloseau mnemo-tehnica pentru a putea reţine. Fraza clasică era: Orientul oferă oricînd tinerilor turişti amatori farmecul aventurii; grăbiţi-vă să hoinăriţi!

Versiunea masculină modernă era: Oh, oh, oh! Toate tinerele au fundul aproape gol vara sub halat.

Ultimii doi ani de facultate au fost mai interesanţi, avînd cursuri de medicină internă, chirurgie, pediatrie şi obstetrică, iar ei au lucrat în spitalul local. *Îmi amintesc vremea aceea...* se gîndi Paige.

– Doctor Taylor.

Rezidentul cel vechi se uita fix la ea.

Paige reveni la realitate cu o tresărire. Ceilalţi erau deja la jumătatea coridorului.

– Vin, spuse ea în grabă.

Prima oprire fu într-un salon mare, dreptunghiular, cu şiruri de paturi pe ambele laturi ale camerei, cu o mică noptieră lîngă fiecare pat. Paige se aşteptase să

vadă perdele care să despartă paturile, dar aici nu exista separare.

Primul pacient era un bărbat mai vîrstnic cu o faţă palidă. Dormea adînc, respirînd greu. Doctorul Radnor se duse la picioarele patului, studie fişa de acolo, apoi se duse lîngă pacient şi îl atinse cu blîndeţe pe umăr.

– Domnule Potter?

Pacientul deschise ochii.

– Hm?

– Bună dimineaţa. Sînt doctorul Radnor. Am venit să văd cum te simţi. Ai dormit bine?

– A fost în regulă.

– Ai vreo durere?

– Da. Mă doare pieptul.

– Lasă-mă să mă uit.

Cînd termină examinarea, el zise:

– Merge bine. Am să-i spun sorei să-ţi dea ceva contra durerii.

– Mulţumesc, doctore.

– O să venim din nou să te vedem, după-amiază.

Se îndepărtară de pat. Doctorul Radnor se întoarse spre rezidenţi.

– Încercaţi întotdeauna să puneţi întrebări care să aibă ca răspuns un *da* sau *nu,* ca pacientul să nu se obosească. Şi liniştiţi-l că face progrese. Aş vrea să studiaţi fişa lui şi să vă luaţi note. O să revenim după-amiază să vedem ce mai face. Ţineţi o evidenţă a fiecărui pacient cu principala lui problemă, boala actuală, boli din trecut, istoricul familiei şi cel social. Dacă bea, fumează etc. Cînd facem din nou turul, aştept un raport cu privire la progresele fiecărui pacient.

Trecură la patul pacientului următor, un bărbat în jur de patruzeci de ani.

– Bună dimineaţa, domnule Rawlings.

– Bună dimineaţa, doctore.

– Te simţi mai bine în dimineaţa asta?

– Nu prea bine. Am stat treaz mult timp, azi-noapte. Mă doare stomacul.

Doctorul Radnor se întoarse spre rezidentul vechi.

– Ce a arătat proctoscopia?

– Nici o problemă.

– Dă-i bariu şi fă-i o investigaţie stomacală, *statim.*

Rezidentul îşi notă.

Rezidentul de lîngă Paige îi şopti în ureche:

– Bănuiesc că ştii ce înseamnă *statim*: „Scutură-ţi fundul!"

Doctorul Radnor auzi.

– *Statim* în latină înseamnă *imediat.*

În ultimii ani, Paige auzise des vorba asta.

Pacientul următor era o femeie mai în vîrstă, căreia i se făcuse o operaţie de bypass.

– Bună dimineaţa, doamnă Turkel.

– Cît timp o să mă mai ţineţi aici?

– Nu foarte mult. Operaţia a fost reuşită. Curînd o să plecaţi acasă.

Şi trecură la următorul pacient.

Rutina se repeta mereu şi dimineaţa trecu repede. Văzură treizeci de pacienţi. După fiecare pacient, rezidenţii îşi luau notiţe înnebuniţi, rugîndu-se să le poată descifra mai tîrziu.

O pacientă o ului pe Paige. Părea să fie perfect sănătoasă.

Cînd se depărtară de ea, Paige întrebă:

– Care este problema ei, doctore?

Doctorul Radnor oftă.

– Nu are nici o problemă. E o *idsu.* Iar pentru cei care aţi uitat ce aţi învăţat la facultate, *idsu* e un acronim pentru „ieşi din salonul de urgenţă!" *Idsu* sînt ipohondrii care se bucură să fie bolnavi. Ăsta este un hobby al lor. Am primit-o de şase ori în anul care a trecut.

Se duseră spre ultimul pacient, o femeie bătrînă conectată la un aparat de respirat şi care era în comă.

– A avut un atac puternic de cord, le explică rezidenţilor doctorul Radnor. E în comă de şase săptămîni. Nu mai putem face nimic pentru ea. În după-amiaza asta, scoatem ştecherul din priză.

Paige îl privi şocată. *„Scoatem ştecherul din priză?"*

Doctorul Radnor zise cu blîndeţe:

– Comitetul de etică a spitalului a luat această decizie azi-dimineaţă. E ca o legumă. Are optzeci şi şapte de ani şi creierul ei e mort. E o cruzime să o menţii în viaţă şi asta îi distruge financiar familia. Ne vedem după-amiază, la vizită.

Se uitară după el cum pleacă. Paige se întoarse să se uite din nou la pacientă. Era în viaţă. *Peste cîteva ore va fi moartă. Vom scoate ştecherul din priză, în după-amiaza asta.*

Asta este crimă, se gîndi Paige.

Capitolul 3

În după-amiaza aceea, cînd se termină vizita, noii rezidenţi se adunară în micuţa cameră de odihnă de la etaj. În cameră erau opt mese, un televizor vechi, alb-negru, şi două maşini automate cu sandvişuri vechi şi cafea amară.

Conversaţiile de la fiecare masă erau aproape identice.

Unul dintre rezidenţi zise:

– Ia uită-te în gîtul meu, vrei? Nu ţi se pare că e roşu?

– Cred că am febră, mă simt prost.

– Abdomenul meu e umflat şi sensibil. Ştiu că am apendicită.

– Am o durere care îmi apasă pieptul. Sper să dea Dumnezeu să nu fac un atac de cord.

Kat stătea la o masă cu Paige şi Honey.

– Cum a mers? întrebă ea.

Honey răspunse:

– Cred că a mers bine.

Amîndouă se uitară la Paige.

– Am fost încordată, dar m-am relaxat, am fost nervoasă, dar am rămas calmă. Oftă. A fost o zi lungă şi o să fiu bucuroasă să ies de aici şi să mă distrez puţin diseară.

– Şi eu, fu de acord Kat. De ce nu luăm cina şi apoi să mergem la un cinema?

– Sună grozav.

Un sanitar se apropie de masa lor.

– Doctoriţa Taylor?

Paige ridică privirea.

– Eu sînt doctoriţa Taylor.

– Doctorul Wallace ar vrea să te vadă în biroul lui.

Directorul spitalului! Ce-am făcut oare? se întrebă Paige.

Sanitarul aştepta.

– Doctore Taylor...

– Vin. Inspiră adînc şi se ridică în picioare. Ne vedem mai tîrziu.

– Pe aici, doctore.

Paige îl urmă pe sanitar într-un ascensor şi urcară la etajul cinci, unde se afla biroul doctorului Wallace.

Benjamin Wallace era aşezat în spatele biroului său. Se uită în sus la Paige cînd aceasta intră.

– Bună ziua, doctore Taylor.

– Bună ziua.

Wallace îşi drese glasul.

– Ei! E doar prima zi şi ai făcut deja impresie!

Paige se uită la el mirată.

– Nu... nu înţeleg.

– Am auzit că ai avut o mică problemă la vestiarul doctorilor azi-dimineaţă.

– O! Deci, despre asta era vorba!

Wallace se uită la ea şi zîmbi.

– Bănuiesc că o să trebuiască să fac unele aranjamente, pentru dumneata şi celelalte fete.

– Noi... *Noi nu sîntem fete...* începu să spună Paige. Noi... am aprecia lucrul ăsta.

– Între timp, dacă nu vrei să te îmbraci cu surorile medicale...

– Nu sînt soră medicală, spuse cu fermitate Paige. Sînt doctor.

– Desigur, desigur. O să facem ceva pentru ca să ai un loc al dumitale, doctore.

– Mulţumesc.

Îi întinse lui Paige o foaie de hîrtie.

– Acesta este programul dumitale. O să fii de gardă douăzeci şi patru de ore, începînd de la ora şase. Se uită la ceas. Adică peste o jumătate de oră.

Paige se uită la el uluită. Ziua ei de lucru începuse la cinci şi jumătate dimineaţa. *Douăzeci şi patru de ore?*

– De fapt treizeci şi şase, pentru că dimineaţă o să intri din nou la vizită.

Treizeci şi şase de ore, mă întreb dacă pot face faţă.

Avea să constate curînd.

Paige se duse să le caute pe Kat şi pe Honey.

– O să trebuiască să uit de cină şi de film, spuse Paige. Sînt de serviciu treizeci şi şase de ore.

Kat dădu din cap.

– Am primit şi noi vestea proastă. Eu intru mîine, iar Honey intră de miercuri.

– N-o să fie chiar atît de rău, spuse cu veselie Paige. Înţeleg că există o cameră de gardă în care să dormi. O să-mi placă treaba asta.

Greşea.

Un sanitar o conduse pe Paige pe un coridor lung.

– Doctorul Wallace mi-a spus că o să fiu de gardă treizeci şi şase de ore, spuse Paige. Toţi rezidenţii lucrează atîtea ore?

– Doar în primii trei ani, o asigură sanitarul.

Grozav!

– Dar o să ai suficiente ocazii să dormi, doctore.

– Zău?

– Aici. Asta este camera de gardă.

El deschise uşa şi Paige intră. Camera semăna cu

o chilie a unui călugăr într-o mănăstire foarte săracă. Nu avea decît un pat de fier cu o saltea cu noduri, o chiuvetă crăpată şi o noptieră cu un telefon pe ea.

– Poţi dormi aici între apeluri.

– Mulţumesc.

Chemările au început tocmai cînd Paige începuse să cineze.

– Doctor Taylor... urgenţă trei... doctor Taylor... urgenţă trei.

– Avem un pacient cu o coastă fracturată.

– Domnul Henegan are dureri în piept.

– Pacientul de la salonul doi are dureri de cap. Pot să-i dau un antinevralgic...?

La miezul nopţii, Paige tocmai reuşise să adoarmă cînd fu trezită de telefon.

– Veniţi la camera de urgenţă unu.

Era o rană de cuţit şi cît Paige s-a ocupat de asta s-a făcut unu treizeci noaptea. Iar la două şi un sfert a fost trezită din nou.

– Doctor Taylor... Camera de urgenţă doi. *Statim.*

Paige spuse ameţită:

– Bine.

Ce spunea oare că înseamnă? Mişcă-ţi fundul? Ea se forţă să se ridice şi porni pe coridor spre camera de urgenţă. Fusese adus un pacient cu un picior fracturat. Urla de durere.

– Faceţi o radiografie, ordonă Paige. Şi daţi-i

Demerol, cincizeci de miligrame.

Ea puse o mînă pe braţul pacientului.

– O să te faci bine. Încearcă să te relaxezi.

Prin sistemul de comunicare, o voce metalică spuse:

– Doctor Taylor... Salonul trei. *Statim.*

Paige se uită la pacientul care gemea, nevrînd să-l părăsească.

Vocea se auzi din nou.

– Doctor Taylor... Salonul trei. *Statim.*

– Vin, mormăi Paige.

Se grăbi spre uşă şi prin coridor spre salonul trei. Un pacient vomitase, aspirase şi se sufoca.

– Nu poate să respire, spuse sora.

– Aspiră-l, ordonă Paige. În timp ce urmărea cum pacientul îşi trage sufletul, îşi auzi din nou numele la difuzor.

– Doctor Taylor... Salonul patru. Salonul patru.

Paige clătină din cap şi alergă jos la salonul patru la un pacient care ţipa cu spasme abdominale. Paige îl examină rapid.

– Ar putea fi disfuncţie intestinală. Faceţi examen cu ultrasunete, spuse Paige.

Cînd se întoarse la pacientul cu piciorul fracturat, calmantul îşi făcuse efectul. Îl duseră la sala de operaţii şi îi fixă piciorul. Cînd termină, îşi auzi din nou numele.

– Doctor Taylor, la camera de urgenţă doi. *Statim.*

– Ulcerul de la salonul patru are dureri...

La 3:30 noaptea:

– Doctor Taylor pacientul de la camera 310 are hemoragie.

Într-unul din saloane un pacient avea un atac de

cord şi Paige asculta cu nervozitate bătăile inimii pacientului cînd îşi auzi numele la sistemul de difuzoare.

– Doctor Taylor... camera de urgenţă doi... doctor Taylor... camera de urgenţă doi... *Statim.*

Nu trebuie să intru în panică, se gîndi Paige. *Trebuie să rămîn calmă şi rece.* Dar intră în panică. Cine era mai important, pacientul pe care tocmai îl examina sau următorul pacient?

– Dumneata stai aici, spuse ea prosteşte. Mă întorc imediat.

În timp ce Paige se grăbea spre camera de urgenţă doi, îşi auzi strigat din nou numele.

– Doctor Taylor... camera de urgenţă unu. *Statim...* Doctor Taylor... camera de urgenţă unu. *Statim.*

Ah, Doamne! îşi spuse Paige. Se simţi de parcă ar fi fost prinsă în centrul unui coşmar nesfîrşit, înfricoşător.

În timpul cît mai rămăsese din noapte, Paige fu trezită ca să îngrijească un caz de otrăvire alimentară, un braţ fracturat, o hernie hiatală şi o coastă fracturată. Cînd se întoarse tîrîndu-se în camera de gardă, era atît de epuizată, încît abia se putea mişca. Se băgă în patul mic şi abia aţipi cînd sună din nou telefonul.

Întinse mîna după el cu ochii închişi.

– Alo...

– Doctore Taylor, te aşteptăm.

– Ce?

Ea zăcea acolo încercînd să-şi amintească unde

se afla.

– Începe turul vizitei, doctore.

– Turul?

Asta e vreo glumă proastă, se gîndi Paige. *E inuman. Ei nu pot lucra astfel!* Dar o aşteptau pe ea.

Zece minute mai tîrziu, Paige făcea turul vizitelor, pe jumătate adormită. Se împiedică de doctorul Radnor.

– Scuzaţi-mă, mormăi ea, dar n-am dormit deloc.

El o bătu pe umăr cu simpatie.

– O să te obişnuieşti.

Cînd Paige ieşi în sfîrşit din serviciu, dormi paisprezece ore în şir.

Încordarea intensă şi programul ca o pedeapsă se dovediră prea mult pentru unii dintre rezidenţi care, pur şi simplu, dispărură din spital. *Asta n-o să mi se întîmple mie,* îşi promise Paige.

Încordarea era continuă. La sfîrşitul unui serviciu de treizeci şi şase de ore ucigătoare, Paige era atît de obosită, că nu mai ştia unde se află. Se duse la ascensor şi rămase acolo, cu mintea amorţită.

Tom Chang veni lîngă ea.

– Te simţi bine?

– Bine, mormăi Paige.

El rînji.

– Arăţi ca naiba.

– Mulţumesc. De ce ne fac ei una ca asta? întrebă Paige.

Chang ridică din umeri.

– Teoria este că astfel ne ţin legaţi de pacienţii noştri. Dacă plecăm acasă şi îi părăsim, nu ştim ce li se întîmplă în timpul ăsta.

Paige aprobă din cap.

– Asta are un sens. Dar nu avea deloc. Cum putem avea grijă de ei dacă dormim pe picioare?

Chang ridică din nou din umeri.

– Nu fac eu regulile. Aşa lucrează toate spitalele.

Se uită la Paige mai de aproape.

– O să fii în stare să ajungi acasă?

Paige se uită la el şi răspunse de sus.

– Desigur.

– Ai grijă.

Chang dispăru pe coridor. Paige aşteptă ascensorul. Cînd acesta sosi, ea dormea dusă.

Două zile mai tîrziu, Paige lua micul dejun cu Kat.

– Vrei să asculţi o confesiune teribilă? întrebă Paige. Uneori, cînd ei mă trezesc la patru dimineaţa ca să dau cuiva o aspirină şi mă tîrăsc pe coridor pe jumătate conştientă şi trec pe lîngă saloanele în care toţi pacienţii sînt în pat şi au o noapte de somn bun, simt o dorinţă să bat în toate uşile şi să urlu: „Toată

lumea să se trezească!"

Kat întinse mîna.

– Alătură-te clubului.

Pacienţii erau de toate felurile, vîrstele şi culorile. Erau speriaţi, curajoşi, blînzi, aroganţi, pretenţioşi, politicoşi. Erau fiinţe umane în suferinţă.

Majoritatea doctorilor erau oameni dedicaţi meseriei. Ca în orice profesiune, erau medici buni şi medici proşti. Erau tineri şi bătrîni, greoi şi îndemînatici, plăcuţi şi răi. Unii dintre ei îi făceau lui Paige avansuri sexuale într-un moment sau altul. Unii erau subtili, alţii brutali.

– Nu te simţi niciodată singură noaptea? Ştiu că eu mă simt. Mă întrebam...

– Programul ăsta e ucigător, nu-i aşa? Ştii ce am constatat că-mi dă energie? Sexul sănătos. De ce n-am...?

– Soţia mea e plecată din oraş pentru cîteva zile. Am o cabană lîngă Carmel. La sfîrşitul săptămînii am putea...

Iar pacienţii:

– Deci, eşti doctorul meu. Ştii ce m-ar vindeca?...

– Vino mai aproape de pat, dragă. Vreau să văd dacă ăştia sînt adevăraţi.

Paige scrîşnea din dinţi şi îi ignora pe toţi. *Cînd Alfred şi cu mine ne vom căsători, toate astea vor înceta.* Şi doar gîndul la Alfred îi dădea o anume strălucire. Se va întoarce curînd din Africa. *Curînd.*

La micul dejun, într-o dimineaţă, înainte de vizită, Paige şi Kat discutau despre tracasările sexuale prin care treceau.

– Majoritatea doctorilor se comportă ca nişte adevăraţi domni, dar cîţiva consideră că noi sîntem nişte fiţe la dispoziţia lor şi că sîntem acolo ca să-i slujim, zise Kat. Nu cred că trece o săptămînă fără ca un doctor să nu se lege de mine. „De ce nu vii la mine la un pahar? Am nişte compact-discuri grozave." Sau, în sala de operaţii, chirurgul îşi freacă braţul de sînii mei. Un mojic mi-a spus: „Ştii, cînd comand puicuţă, îmi place carnea neagră."

Paige oftă.

– Ei cred că ne flatează dacă ne tratează ca pe nişte obiecte pentru sex. Aş prefera să ne trateze ca pe medici.

– O mulţime dintre ei nici nu vor să ne vadă prin preajmă. Ei vor doar să se culce cu noi, doar să se culce. Ştii, nu e corect. Femeile sînt socotite inferioare pînă dovedesc ce pot, bărbaţii sînt socotiţi superiori pînă arată că au două funduri.

– E vechea reţea a băieţilor, spuse Paige. Dacă am fi mai multe, am putea crea şi noi o reţea a fetelor.

Paige auzise de Arthur Kane. El era subiectul unei bîrfe continue în spital. I se spunea *doctorul 007* – licenţiat în omoruri. Soluţia lui la orice problemă era să opereze şi avea un procent mai mare de operaţii decît oricare alt doctor din spital. El avea de asemenea un procent mai ridicat de mortalitate.

Era chel, scurt, cu nas coroiat, cu dinţi îngălbeniţi de tutun şi era foarte gras. În mod incredibil, se credea un bărbat cu succes la femei. Îi plăcea să se refere la noile surori şi la rezidentele femei ca fiind „carne proaspătă".

Paige Taylor era carne proaspătă. El o văzu în camera de odihnă de la etaj şi se aşeză neinvitat la masa ei.

– Am fost cu ochii pe dumneata.

Paige se uită în sus, tresărind.

– Poftim?

– Eu sînt doctorul Kane. Prietenii îmi spun Arthur.

Avea o voce insinuantă.

Paige se întrebă cîţi prieteni o avea.

– Cum îţi merge aici?

Întrebarea o prinse pe Paige nepregătită.

– Eu... ă... bine, cred eu.

El se aplecă înainte.

– E un spital mare. E uşor să te rătăceşti aici. Înţelegi ce vreau să spun?

Paige zise îngrijorată:

– Nu prea.

– Eşti prea drăguţă ca să fii doar un chip oarecare în mulţime. Dacă vrei să ajungi undeva aici, ai nevoie de cineva care să te ajute. Cineva care cunoaşte

sforăriile.

Conversaţia devenea tot mai neplăcută cu fiecare moment.

– Iar dumneata ai dori să mă ajuţi.

– Exact. Îşi dezgoli dinţii îngălbeniţi de tutun. De ce n-am discuta asta la cină?

– Nu e nimic de discutat, spuse Paige. Nu sînt interesată.

Arthur Kane se uită la Paige, care se ridică şi se îndepărtă, iar pe faţa lui era o expresie plină de ură.

Rezidenţii de la chirurgie aveau în primul an un program de rotaţie de cîte două luni, alternînd între obstetrică, ortopedie, urologie şi chirurgie.

Paige învăţase că era periculos să intri într-un spital clinic universitar, vara pentru vreo boală serioasă, pentru că mulţi doctori erau în vacanţă, iar pacienţii erau pe mîna tinerilor rezidenţi fără experienţă.

Aproape toţi chirurgii voiau să aibă muzică în sala de operaţie. Unul dintre doctori era numit Mozart, un altul Axl Rose, după gusturile lor muzicale.

Din nu se ştie ce motiv, se părea că operaţiile îi flămînzeau pe toţi. Discutau în permanenţă despre mîncare. În timpul înlăturării unei vezici biliare cangrenate a unui pacient un chirurg putea să spună:

„– Am luat o cină grozavă aseară la *Bardelli.* Au cea mai bună mîncare italienească din tot Sanʼ Francisco."

Sau:

„– Ai mîncat pate de crabi la clubul *Cypress?"*

Sau:

„– Dacă îţi place carnea de vită, încearcă la *House Of Prime Rib* pe Van Ness."

Iar între timp, o soră tampona sîngele şi intestinele pacientului.

Cînd nu discutau despre mîncare, doctorii discutau despre rezultatele meciurilor de baseball şi de fotbal.

„– Ai văzut echipa *49* jucînd duminica trecută? Pun pariu că le lipseşte Joe Montana. El reuşea întotdeauna să marcheze în ultimele două minute ale jocului".

Şi în timpul ăsta se scotea un apendice rupt.

Kafka, gîndea Paige. *Lui Kafka i-ar fi plăcut asta.*

La ora trei noaptea, în timp ce Paige dormea în camera de gardă, fu trezită de telefon.

O voce aspră spuse:

– Doctore Taylor – camera 419 – un pacient cu atac de cord. Trebuie să te grăbeşti!

Telefonul amuţi. Paige stătea pe marginea patului, luptîndu-se cu somnul şi se propti pe picioare. *Trebuie să te grăbeşti!* Ieşi pe coridor, dar nu era timp să aştepte un ascensor. Alergă în sus pe scară şi apoi pe coridorul de la etajul patru spre camera 419, iar inima îi bătea tare. Deschise uşa şi rămase acolo

uitîndu-se.

Camera 419 era o magazie.

Kat Hunter făcea vizita cu doctorul Richard Hutton. Acesta avea peste patruzeci de ani, era precis şi rapid. Nu pierdea mai mult de două sau trei minute cu fiecare pacient, uitîndu-se la fişa lor şi apoi aruncînd ordine rezidenţilor la chirurgie în ritmul de staccato al unei mitraliere.

– Controlează-i hemoglobina şi programează operaţia mîine...

– Ai grijă de curba de temperatură...

– Patru unităţi de sînge...

– Scoate firele astea...

– Fă radiografia pieptului...

Kat şi ceilalţi rezidenţi erau ocupaţi să noteze totul, străduindu-se să fie în ritm cu el.

Se apropie de un pacient care se afla în spital de o săptămînă şi i se făcuse o serie de teste pentru o febră foarte mare, dar fără nici un rezultat.

Cînd ieşiră pe coridor, Kat întrebă:

– Care e problema lui?

– Numai Dumnezeu ştie. I-am făcut radiografii, la scaner, puncţie în şira spinării, biopsie la ficat. Totul. Nu ştim ce are.

Trecură într-un salon unde un pacient tînăr, avînd capul bandajat după o operaţie, dormea.

Cînd doctorul Hutton începu să desfacă bandajul,

pacientul se trezi speriat.

– Ce... ce se întîmplă?

– Ridică-te, spuse scurt doctorul Hutton.

Tînărul tremura.

N-am să-mi tratez niciodată pacienţii astfel, îşi promise Kat.

Următorul pacient era un bărbat de peste şaptezeci de ani, care arăta sănătos. De îndată ce doctorul Hutton se apropie de pat, pacientul urlă:

– *Gonzo!* Am să te dau în judecată, fiu de căţea împuţit.

– Ei, domnule Sparolini...

– Nu mă lua cu „domnule Sparolini"! M-ai transformat într-un afurisit de eunuc.

Ăsta-i un oximoron, se gîndi Kat.

– Domnule Sparolini ai fost de acord să ţi se facă o vasectomie şi...

– A fost ideea soţiei mele. Afurisită căţea. Aşteaptă pînă ajung acasă.

Îl lăsară mormăind singur.

– Care-i problema la el? întrebă unul dintre rezidenţi.

– Problema lui este că e un ţap bătrîn excitat. Tînăra lui soţie a născut şase copii şi nu mai vrea alţii.

Pacienta următoare era o fetiţă de zece ani. Doctorul Hutton se uită la fişa ei.

– O să-ţi facem o injecţie ca microbii cei răi să

plece.

O soră umplu o seringă şi se apropie de fetiţă.

– Nu! ţipă ea. O să mă doară!

– N-o să te doară asta, dragă, o asigură sora.

Vorbele erau ca un ecou întunecat în mintea lui Kat.

Asta n-o să te doară, dragă... era vocea tatălui ei vitreg care îi şoptea în întunericul înfricoşător.

„O să-ţi placă. Desfă picioarele. Haide, căţea mică!" Îi împinsese picioarele la o parte, îşi împinsese în ea tăria bărbătească şi îi pusese mîna peste gură ca să o împiedice să urle de durere. Avea treisprezece ani. După noaptea aceea, totul deveni un ritual îngrozitor în fiecare noapte. „Ai noroc de un bărbat ca mine care să te înveţe cum să faci amor", îi spunea el. Şi cădea peste ea şi o înşfăca şi nici plînsetele şi nici rugăminţile nu-l puteau opri.

Kat nu-l cunoscuse pe tatăl ei. Mama ei era femeie de serviciu şi lucra noaptea la o clădire de birouri lîngă micul lor apartament din Gary, Indiana. Tatăl vitreg al lui Kat era un bărbat uriaş care fusese rănit într-un accident la o oţelărie şi stătea acasă majoritatea timpului şi bea. Noaptea, cînd mama lui Kat pleca la lucru, el venea în camera lui Kat. „Dacă spui ceva mamei sau fratelui tău, îl omor" îi spunea el lui Kat. *Nu-l pot lăsa să-i facă un rău lui Mike,* se gîndea Kat. Fratele ei era cu cinci ani mai mic decît ea

şi Kat îl adora. Ea era protectoare cu el şi îl apăra şi se bătea pentru el. El era singurul lucru luminos din viaţa lui Kat.

Într-o dimineaţă, îngrozită de ameninţările tatălui ei vitreg, ea decise că trebuia să-i spună mamei ei ce se întîmpla. Mama ei va opri treaba asta.

– Mamă, soţul tău vine în patul meu noaptea cînd tu pleci şi mă obligă să fiu a lui.

Mama ei se uită fix la ea un moment, apoi o lovi tare pe Kat peste faţă.

– Să nu îndrăzneşti să inventezi minciuni din astea, curvă mică!

Kat nu mai deschise discuţia. Singurul motiv pentru care rămăsese acasă era Mike. *El ar fi pierdut, fără mine,* se gîndi Kat. Dar, în ziua în care află că era însărcinată, fugi de acasă şi se duse să stea cu o mătuşă, la Minneapolis.

Din ziua în care Kat fugi de acasă, viaţa ei se schimbă total.

– Nu trebuie să-mi spui ce s-a întîmplat, îi zisese mătuşa Sophie. Dar de acum încolo să nu mai fugi. Ştii cîntecul ăla pe care îl cîntă în Strada Sesame? „Nu e uşor să fii verde". Ei bine, draga mea, nu e uşor să fii negru. Ai două posibilităţi: poţi să tot fugi şi să te tot ascunzi şi să dai vina pe lume pentru problemele tale sau poţi să te aperi şi să fii cineva important.

– Cum să fac asta?

– *Ştiind* că eşti importantă. Mai întîi îţi faci o imagine în mintea ta despre cine anume ai vrea să fii, copilă, şi ce vrei să fii. Apoi începi să lucrezi ca *să devii* acea persoană.

N-o să fac copilul ăsta, se hotărî Kat. *Vreau un avort.*

S-a aranjat pe tăcute, la un sfîrşit de săptămînă, şi a fost făcut de o moaşă, prietenă a mătuşii lui Kat. După ce totul se termină, Kat se gîndi cu furie: *N-am să mai las vreodată un bărbat să mă atingă. Niciodată!*

Minneapolis era pentru Kat un oraş de basm. La cîteva colţuri, aproape lîngă fiecare casă, erau lacuri şi pîraie şi rîuri. Şi erau peste opt mii de pogoane de parcuri. Se plimba cu barca cu pînze pe lacurile oraşului şi cu barca pe Mississippi.

A vizitat Marea Grădină Zoologică, împreună cu mătuşa Sophie şi şi-a petrecut duminicile în parcul de distracţii *Valley Fair.* Se ducea la cosit la ferma *Cedar Creek* şi urmărea cavalerii în armură luptîndu-se la festivalul de teatru *Sharopee Renaissance.*

Mătuşa Sophie se uita la Kat şi se gîndea: *Fata asta nu a avut niciodată copilărie.*

Kat învăţa să se bucure, dar mătuşa Sophie simţea că adînc în sufletul nepoatei ei era un loc unde nu putea ajunge nimeni, o barieră pe care ea o ridicase ca să nu permită să mai fie rănită din nou.

Nimic nu durează o veşnicie

Se împrietenea la şcoală, dar niciodată cu băieţi. Toate prietenele ei aveau întîlniri, dar Kat era o singuratică şi prea mîndră ca să spună cuiva de ce. Ea se lua după mătuşa ei la care ţinea foarte mult.

Kat nu avusese prea mare interes pentru şcoală sau pentru citit, dar mătuşa Sophie schimbă toate astea. Casa ei era plină de cărţi, iar entuziasmul lui Sophie faţă de ele era molipsitor.

– Sînt cuvinte minunate în ele, îi spunea ea tinerei fete. Citeşte şi ai să afli de unde provii şi încotro te duci. Am sentimentul că o să fii cunoscută într-o bună zi, draga mea. Dar mai întîi trebuie să-ţi faci o educaţie. Asta e America. Poţi deveni oricine vrei să fii. Poţi să fii negru şi sărac, dar aşa au fost unele membre ale noastre din Congres şi stele de cinema şi oameni de ştiinţă şi legende ale sportului. Într-o bună zi, o să avem un preşedinte negru. Poţi să fii oricine vrei. Depinde de tine.

Acesta a fost începutul.

Kat a devenit cea mai bună elevă din clasă. Era o cititoare avidă. Într-o zi, se întîmplă să dea în biblioteca şcolii peste cartea lui Sinclair Lewis, *Arrowsmith* şi fu fascinată de povestea tînărului doctor pasionat. Ea citi *Promisiuni de ţinut* de Agnes Cooper şi *Femeie chirurg* de Else Roe şi asta deschise o lume nouă pentru Kat. Ea descoperi că erau oameni pe lumea

asta care se devotau ca să-i ajute pe alţii, să salveze vieţi. Cînd Kat veni acasă de la şcoală, într-o zi, îi spuse mătuşii Sophie:

– Am să fiu doctoriţă. Una faimoasă.

Capitolul 4

Luni dimineaţă lipseau trei fişe ale pacienţilor lui Paige şi ea fu învinovăţită.

Miercuri, Paige fu trezită la patru dimineaţa în camera de gardă. Adormită încă, ridică telefonul.

– Doctoriţa Taylor.

Tăcere.

– Alo... Alo...

Auzea respiraţia la capătul celălalt al firului. Apoi se auzi un clic.

Paige rămase trează restul timpului.

Dimineaţa, Paige îi zise lui Kat:

– Fie că devin paranoică, fie că cineva mă urăşte.

Îi povesti lui Kat ce se întîmplase.

– Pacienţii capătă uneori ură pe doctori, spuse Kat. Poţi să te gîndeşti la cineva care...

Paige oftă.

– Sînt sigură că nu ai de ce să te îngrijorezi.

Paige dorea să poată crede lucrul ăsta.

La sfîrşitul verii, sosi telegrama magică. O aşteptă pe Paige cînd aceasta se întoarse în apartament, seara tîrziu. În ea scria: *„Sosesc San Francisco duminică amiază. Nerăbdător să te văd. Te iubesc, Alfred."*

În sfîrşit, era în drum spre ea! Paige citi telegrama, iar şi iar, emoţia ei crescînd de fiecare dată. *Alfred!* Numele lui îi provoca un caleidoscop mişcător de amintiri excitante.

Paige şi Alfred crescuseră împreună. Taţii lor făceau parte dintr-un grup de medici ai OMS care circulau prin ţările Lumii a Treia luptînd împotriva bolilor exotice şi virulente. Paige şi mama ei îl însoţeau pe doctorul Taylor care era conducătorul echipei.

Paige şi Alfred au avut o copilărie fantastică. În India, Paige a învăţat să vorbească hindi. La doi ani, ştia că numele colibei din bambus în care locuiau era *basho*. Tatăl ei era *gorasahib*, un bărbat alb, iar ea era *nani,* o soră mai mică. Ei i se adresau tatălui lui Paige

cu *abadhan*, conducătorul, sau *baba,* tată.

Cînd părinţii lui Paige nu erau prin apropiere, ea bea *bhanga,* o băutură ameţitoare făcută din frunze de haşiş, şi mînca *chapati* cu *ghi.*

Apoi au plecat în Africa. Spre altă aventură!

Paige şi Alfred s-au obişnuit să înoate şi să se scalde în rîuri cu crocodili şi hipopotami. Animalele lor de joacă erau pui de zebră şi de leopard sau şerpi.

Au crescut în colibe rotunde, fără ferestre, făcute din nuiele şi chirpici, cu podele de lut bătătorit şi cu acoperişuri conice de stuf. *Într-o bună zi,* îşi promitea *Paige, am să trăiesc într-o casă adevărată, o căsuţă frumoasă cu o pajişte verde şi cu un gard frumos, alb.*

Pentru doctori şi surorile medicale, viaţa era dificilă, plină de renunţări. Dar pentru cei doi copii era o aventură continuă să trăiască în ţara leilor, a girafelor şi elefanţilor. Mergeau la şcoli primitive construite din cărămizi arse, iar cînd nici astea nu existau, aveau pedagogi.

Paige era un copil inteligent, iar mintea ei era ca un burete care absorbea totul. Alfred o adora.

– Am să mă căsătoresc cu tine, într-o bună zi, Paige, spusese el cînd ea avea doisprezece ani şi el paisprezece.

– Şi eu am să mă mărit cu tine, Alfred.

Erau doi copii serioşi, hotărîţi să-şi petreacă restul vieţii împreună.

Doctorii din cadrul OMS erau bărbaţi şi femei lipsiţi de egoism, devotaţi, care îşi consacrau viaţa muncii lor. Adesea, lucrau în condiţii aproape imposibile. În Africa erau în competiţie cu *wogesha,* practicianul me-

dical băştinaş ale cărui leacuri primitive erau transmise din tată-n fiu şi aveau adesea efecte mortale.

Leacul tradiţional al tribului Masai pentru rănile cărnii era *olkilorite,* un amestec de sînge de vită, carne crudă şi esenţa unei rădăcini necunoscute.

Leacul *kikuiu* pentru vărsat de vînt era de a pune copiii să alunge boala cu beţele.

– Trebuie să opriţi asta, le spunea doctorul Taylor. Nu ajută.

– E mai bine decît să bagi ace ascuţite în pielea noastră, răspundeau ei.

Dispensarele erau nişte mese înşirate sub pomi, pentru chirurgie. Doctorii vedeau sute de pacienţi pe zi şi întotdeauna era un şir lung de oameni care aşteptau să fie consultaţi – leproşi, băştinaşi cu plămîni tuberculoşi, cu tuse convulsivă, cu vărsat de vînt, cu dizenterie.

Paige şi Alfred erau nedespărţiţi. Cînd au crescut mai mari se duceau la tîrg împreună, într-un sat la depărtare de kilometri. Şi vorbeau despre planurile lor de viitor.

Medicina fusese o parte din copilăria ei. Învăţa să îngrijească pacienţii, să facă injecţii şi să dea medicamente şi se gîndi ea la diverse moduri de a-l ajuta pe tatăl ei.

Paige îl iubea pe tatăl ei. Curt Taylor era bărbatul cel mai atent şi mai altruist pe care îl cunoscuse vreodată. Îi iubea pe oameni cu adevărat, dedicîndu-şi viaţa ajutorării celor care aveau nevoie de el şi îi infiltra şi lui Paige această pasiune. În ciuda numeroaselor ore de lucru, el găsea timp să stea cu fiica

lui. Făcea astfel ca neplăcerile existenţei primitive pe care o duceau să fie distractive.

Relaţia lui Paige cu mama ei era altfel. Mama ei era o frumuseţe dintr-o familie bogată cu poziţie socială. Atitudinea ei rece, indiferentă, o ţinea departe pe Paige. Căsătoria cu un doctor care se ducea să lucreze în locuri exotice îndepărtate i se păruse romantică, dar realitatea aspră o dezamăgise. Nu era o femeie caldă, iubitoare, iar lui Paige i se părea că se plîngea tot timpul.

„De ce a trebuit să venim în locul ăsta uitat de Dumnezeu, Curt?"

„Oamenii de aici trăiesc ca animalele. O să ne molipsim de vreuna din bolile lor îngrozitoare".

„De ce nu poţi practica medicina în Statele Unite ca să faci bani ca alţi doctori".

Şi aşa, mereu şi mereu.

Cu cît mama ei îl critica mai mult, cu atît Paige îl adora mai mult pe tatăl ei.

Cînd Paige avea cincisprezece ani, mama ei dispăru cu un proprietar al unei mari plantaţii de cocos din Brazilia.

– Nu se mai întoarce, nu-i aşa? întrebă Paige.

– Nu, draga mea. Îmi pare rău.

– Mie îmi pare bine.

Ea nu voise să spună asta. Era îndurerată că mamei ei îi păsa atît de puţin de ea şi de tatăl ei, încît îi abandonase.

Experienţa aceasta o făcu pe Paige să se apropie mai mult de Alfred Turner. Jucau jocuri împreună, mergeau în expediţii şi îşi împărtăşeau visurile.

– Şi eu am să fiu doctor cînd o să cresc mare, îi mărturisi Alfred. O să ne căsătorim şi o să lucrăm împreună.

– Şi o să avem o mulţime de copii.

– Sigur. Dacă îţi place.

În noaptea cînd Paige împlini şaisprezece ani, intimitatea lor emoţională de o viaţă explodă într-o nouă dimensiune. Într-un mic sat din estul Africii, doctorii fuseseră chemaţi de urgenţă din cauza unei epidemii, iar Paige, Alfred şi bucătăreasa, rămăseseră singuri în tabără.

Luară cina şi se culcară. Dar, în mijlocul nopţii, Paige se trezi în cortul ei din cauza zgomotului îndepărtat al animalelor în fugă. Ea stătea acolo, minutele treceau, iar tropăitul se auzea tot mai aproape; începu să-i fie frică. Respira repede. Nu ştia cînd se vor întoarce tatăl ei şi ceilalţi.

Se sculă. Cortul lui Alfred era doar la cîţiva metri depărtare. Îngrozită, Paige ridică închizătoarea cortului şi alergă la cortul lui Alfred.

El dormea.

– Alfred!

Acesta se ridică, trezindu-se imediat.

– Paige? S-a întîmplat ceva rău?

– Sînt speriată. Aş putea să mă culc lîngă tine în pat un timp?

– Sigur.

Stătură culcaţi, ascultînd animalele alergînd prin junglă.

După cîteva minute, zgomotele dispărură.

Alfred deveni conştient de trupul cald al lui Paige,

culcată lîngă el.

– Paige, cred că ar fi mai bine să te duci înapoi în cortul tău.

Paige simţea tăria bărbăţiei lui apăsată lîngă ea.

Toate dorinţele fizice care se adunaseră în ei apărură fierbînd la suprafaţă.

– Alfred.

– Da?

Vocea lui era răguşită.

– O să ne căsătorim, nu-i aşa?

– Da.

– Atunci e în regulă.

Sunetele junglei din jurul lor dispărură şi începură să exploreze şi să descopere o lume ce nu se deschidea decît pentru ei înşişi. Erau primii îndrăgostiţi din lume şi împărtăşeau vraja minunatului miracol.

În zori, Paige se strecură înapoi în cortul ei şi se gîndi, fericită: *Sînt femeie acum.*

Din timp în timp, Curt Taylor îi sugera lui Paige să se întoarcă în Statele Unite şi să trăiască la fratele lui, în frumoasa lui casă din Deerfield, la nord de Chicago.

– De ce? întrebă Paige.

– Ca să poţi creşte ca o adevărată tînără doamnă.

– Păi *sînt* o adevărată tînără doamnă.

– Doamnele tinere adevărate nu tachinează maimuţe sălbatice şi nu încearcă să călărească pui de zebră.

Răspunsul ei era acelaşi.

– Eu n-am să te părăsesc.

Cînd Paige împlini şaptesprezece ani, echipa de la OMS plecă într-un sat din junglă, în sudul Africii ca să se lupte cu o epidemie de febră tifoidă. Situaţia devenise şi mai periculoasă din cauza faptului că, la scurt timp după sosirea medicilor, izbucni un război între două triburi locale. Curt Taylor fu avertizat să plece.

– Nu pot, pentru Dumnezeu! Am pacienţi care vor muri dacă îi părăsesc.

Patru zile mai tîrziu, satul fu atacat. Paige şi tatăl ei se înghesuiră în mica lor colibă, ascultînd urletele şi zgomotele focurilor de arme.

Paige era îngrozită.

– Or să ne omoare!

Tatăl ei o luase în braţe.

– N-or să ne facă nici un rău, draga mea. Noi sîntem aici ca să-i ajutăm. Ei ştiu că sîntem prietenii lor.

Şi avusese dreptate.

Şeful unuia dintre triburi năvălise în colibă cu nişte războinici de-ai lui.

– Nu vă îngrijoraţi. Vă păzim.

Şi i-au păzit.

Luptele şi împuşcăturile s-au oprit în cele din urmă dar, dimineaţa, Curt Taylor luă o decizie.

Trimise un mesaj fratelui lui. *„Expediez Paige cu primul avion. Telegrafiez amănunte. Te rog aşteaptă la aeroport".*

Paige se înfurie cînd auzi vestea. Fu dusă, plîngînd, la micul aeroport prăfuit unde aştepta un avion *Piper Cub* cu care să ajungă într-un oraş de unde putea lua un avion spre Johannesburg.

– Mă trimiţi de aici pentru că vrei să scapi de mine! plîngea ea.

Tatăl ei o ţinea strîns în braţe.

– Te iubesc mai mult decît orice pe lume, draga mea. O să-mi lipseşti în fiecare moment. Dar am să mă întorc curînd în Statele Unite şi o să fim din nou împreună.

– Promiţi?

– Promit.

Alfred era acolo ca să o conducă pe Paige.

– Nu te îngrijora, îi spuse Alfred lui Paige. Am să vin să te iau cît de curînd voi putea. Ai să mă aştepţi?

Era o întrebare aproape inutilă, după atîţia ani.

– Sigur că da.

Trei zile mai tîrziu, cînd avionul lui Paige sosi pe aeroportul *O'Hara* din Chicago, unchiul lui Paige, Richard, era acolo să o întîmpine. Paige nu-l cunoscuse

niciodată. Tot ce ştia despre el era că e un om de afaceri foarte bogat a cărui soţie murise de cîţiva ani.

– El e cel cu succes din familie, spunea întotdeauna tatăl lui Paige.

Primele vorbe ale unchiului ei o uluiseră:

– Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun asta, Paige, dar tocmai am primit vestea că tatăl tău a fost ucis într-o răscoală a băştinaşilor.

Toată lumea ei se sfărîmase într-o clipă. Durerea era atît de puternică, încît crezu că nu o va putea suporta. *N-o să-i dau ocazia unchiului meu să mă vadă plîngînd,* jură Paige. *N-o să-i dau ocazia. N-ar fi trebuit să plec. Am să mă întorc acolo.*

Mergînd cu maşina de la aeroport, Paige se uita pe fereastră, privind circulaţia intensă.

– Urăsc Chicago.

– De ce, Paige?

– E o junglă.

Richard nu i-a permis lui Paige să se întoarcă în Africa la funeraliile tatălui ei şi asta a înfuriat-o.

El încerca să discute cu ea.

– Paige, ei l-au înmormîntat deja pe tatăl tău. N-are nici un rost să te întorci acolo.

Dar exista un motiv. *Alfred era acolo.*

La cîteva zile după sosirea lui Paige, unchiul ei încercă să discute despre viitorul ei.

– Nu e nimic de discutat, îl informă Paige. Am să devin doctoriţă.

La douăzeci şi unu de ani, cînd Paige termină colegiul, făcu cereri la zece şcoli de medicină şi fu acceptată de toate. Alese una din Boston.

Îi trebuiră două zile ca să dea de Alfred la telefon, în Zair, unde lucra cu normă redusă la o unitate OMS.

Cînd Paige îi relată vestea, el zise:

– E minunat, draga mea. Eu aproape am terminat cursurile de medicină. Am să rămîn un timp în cadrul OMS, dar peste cîţiva ani o să practicăm împreună.

Împreună. Cuvîntul magic.

– Paige, doresc cu disperare să te văd. Dacă aş putea ieşi de aici pentru cîteva zile, ai putea să vii să ne întîlnim la Hawaii?

Nu avu nici cea mai mică ezitare.

– Da.

Şi au reuşit amîndoi. Mai tîrziu, Paige nu putea decît să-şi imagineze cît de greu trebuise să fie pentru Alfred să facă această lungă călătorie, dar el nu menţionase asta niciodată.

Au petrecut trei zile incredibile într-un mic hotel din Hawaii care se numea *Golful însorit* şi era de parcă nu s-ar fi despărţit niciodată. Paige dorea atît de mult să-i ceară lui Alfred să vină cu ea la Boston, dar ştia cît de egoistă ar fi fost propunerea asta. Munca pe care o făcea el era cu mult mai importantă.

În ultima lor zi împreună, în timp ce se îmbrăcau, Paige întrebă:

– Unde au să te trimită, Alfred?

– În Zambia sau poate în Bangladesh.

Să salveze vieţi, să-i ajute pe cei care au o nevoie atît de disperată de el. Ea îl ţinu strîns şi închise ochii. Nu voia să-i mai dea drumul niciodată.

De parcă i-ar fi citit gîndurile, el zise:

– N-am să-ţi dau drumul niciodată.

Paige începu Facultatea de medicină; ea şi Alfred corespondau cu regularitate. Indiferent în ce parte a lumii era, Alfred reuşea să o sune la telefon pe Paige de ziua ei şi de Crăciun. Exact înainte de Anul Nou, cînd Paige era în al doilea an la facultate, i-a telefonat Alfred.

– Paige?

– Iubitule! Unde eşti?

– Sînt în Senegal. M-am gîndit că sînt doar vreo cinci mii de kilometri pînă la hotelul *Golful însorit.*

Îi trebui un moment să înţeleagă.

– Vrei să spui...

– Poţi să vii să ne întîlnim la Hawaii în ajun de Anul Nou?

– Ah! Da! Da!

Alfred înconjura aproape o jumătate de glob ca să o întîlnească şi, de data asta, magia a fost chiar mai puternică. Timpul se oprise pentru amîndoi.

– Anul viitor am să conduc propria mea echipă la OMS, spuse Alfred. Cînd termini facultatea, vreau să

ne căsătorim.

Au putut să se mai întîlnească doar o dată şi, în rest, scrisorile lor treceau peste timp şi spaţiu.

În toţi aceşti ani, el lucrase ca doctor în ţări din Lumea a Treia, ca şi tatăl său şi ca tatăl lui Paige. Iar acum, în sfîrşit, venea acasă, la ea.

În timp ce Paige citea telegrama lui Alfred pentru a cincea oară, se gîndi: *Vine la San Francisco!*

Kat şi Honey erau în camerele lor, dormind. Paige le trezi, scuturîndu-le.

– Vine Alfred! Vine! O să fie aici duminică!

– Minunat, mormăi Kat. De ce nu mă trezeşti duminică? Abia m-am culcat.

Honey reacţionă mai bine. Ea se ridică în pat.

– Grozav! Abia aştept să-l cunosc. Cît e de cînd nu l-ai mai văzut?

– Doi ani, spuse Paige, dar am ţinut mereu legătura.

– Eşti o fată norocoasă, oftă Kat. Ei, acum ne-am trezit toate. O să fac o cafea.

Toate trei se aşezară în jurul mesei din bucătărie.

– De ce nu am da o petrecere pentru Alfred? sugeră Honey. Un fel de „Bun venit la petrecerea ginerelui".

– E o idee grozavă, căzu de acord Kat.

– O să facem o adevărată sărbătorire – tort, baloane – tot tacîmul.

– O să pregătim aici cina pentru el, spuse Honey.

Kat clătină din cap.

– Am gustat mîncarea făcută de tine. Hai mai bine să cumpărăm ceva.

Mai erau patru zile pînă duminică şi ele îşi petrecură tot timpul liber discutînd despre sosirea lui Alfred. Printr-un fel de minune, toate trei nu erau de gardă în duminica aceea.

Sîmbătă, Paige reuşi să se ducă la un salon de cosmetică. Alergă după cumpărături şi făcu o extravaganţă cumpărîndu-şi o rochie nouă.

– Arăt bine? Credeţi că o să-i placă?

– Arăţi senzaţional! o asigură Honey. Sper că te merită.

Paige zîmbi.

– Sper să-l merit eu *pe el.* O să-l iubiţi. E fantastic.

Duminică, pe masa din sufragerie era aranjat un dejun pe care îl comandaseră şi o sticlă de şampanie la gheaţă. Femeile stăteau în jur aşteptînd cu nervozitate sosirea lui Alfred.

La ora două sună la uşă şi Paige alergă să deschidă. Era Alfred. Arăta puţin obosit, mai slăbit. Dar era Alfred al ei. Alături de el, era o brunetă care părea de peste treizeci de ani.

– Paige! exclamă Alfred.

Paige îşi aruncă braţele în jurul lui. Apoi se întoarse spre Honey şi Kat şi spuse cu mîndrie:

– El e Alfred Turner. Alfred, ele sînt colegele mele de apartament, Honey Taft şi Kat Hunter.

– Încîntat de cunoştinţă, zise Alfred. Se întoarse spre femeia de lîngă el. Iar aceasta este Karen Turner, soţia mea.

Cele trei femei rămaseră împietrite.

Paige întrebă încet.

– Soţia ta?

– Da. Se încruntă. N-ai... n-ai primit scrisoarea mea?

– Scrisoare?

– Da. Ţi-am trimis-o acum cîteva săptămîni.

– Nu.

– Vai, îmi... îmi pare foarte rău. Îţi explicam totul în... dar desigur, dacă nu ai primit-o... Vocea lui dispăru. Îmi pare rău, realmente, Paige. Tu şi cu mine am fost despărţiţi atîta timp, încît eu... apoi am întîlnit-o pe Karen... şi, ştii cum e...

– Ştiu cum e, spuse Paige amorţită. Se întoarse spre Karen şi se forţă să zîmbească. Eu... eu spun că tu şi Alfred o să fiţi foarte fericiţi.

– Mulţumesc.

Urmă o tăcere neplăcută.

Karen zise:

– Cred că ar fi mai bine să plecăm.

– Da, şi eu cred că ar fi mai bine, spuse Kat.

Alfred îşi trecu degetele prin păr.

– Îmi pare tare rău, Paige. Eu... ei... la revedere.

– La revedere, Alfred.

Cele trei femei stătură acolo, uitîndu-se după tinerii căsătoriţi care plecau.

– Bastardul! spuse Kat. Ce porcărie a făcut!

Ochii lui Paige erau plini de lacrimi.

– Eu... el n-a vrut... cred... trebuie să fi explicat în scrisoare.

Honey puse braţul în jurul lui Paige.

– Ar trebui să existe o lege ca toţi bărbaţii să fie castraţi.

– Eu beau pentru asta, zise Kat.

– Scuzaţi-mă, spuse Paige. Se duse repede în dormitor şi închise uşa în urma ei.

N-a mai ieşit de acolo tot restul zilei.

Capitolul 5

În următoarele cîteva luni, Paige le văzu foarte puţin pe Kat şi pe Honey. Luau un mic dejun în grabă la cafea şi, uneori, se întîlneau pe coridoare. Comunicau între ele mai mult lăsîndu-şi bileţele în apartament.

„Cina este în frigider."

„Microundele nu mai funcţionează."

„Scuze, n-am timp să mai fac ordine."

„Ce-ar fi ca toate trei să cinăm în oraş, sîmbătă seara?"

Programul imposibil continua să fie o pedeapsă care testa limitele de a suporta ale tuturor rezidenţilor.

Paige saluta această tensiune. Nu-i dădea timp să se gîndească la Alfred şi la viitorul minunat pe care îl

plănuiseră împreună. Şi totuşi, nu şi-l putea scoate din minte. Ceea ce făcuse el o umplea de o durere care refuza să dispară. Se tortura cu jocul inutil de-a „Ce-ar fi fost dacă?"

Ce-ar fi fost dacă aş fi rămas cu Alfred în Africa?

Ce-ar fi fost dacă ar fi venit la Chicago cu mine?

Ce-ar fi fost dacă nu o întîlnea pe Karen?

Ce-ar fi fost...?

Într-o vineri, cînd Paige se duse la vestiar să-şi pună halatul, cuvîntul „căţea" fusese scris pe acesta cu un pix gros, negru.

În ziua următoare, cînd Paige se duse să-şi ia caietul de notiţe, acesta dispăruse. Toate notările ei dispăruseră. *Poate l-am rătăcit,* se gîndi Paige.

Dar nu se putea convinge de aşa ceva.

Lumea din afara spitalului încetă să mai existe. Paige ştia că Irakul ataca Kuweitul, dar asta rămînea în umbră în raport cu nevoile unui pacient de cinci-sprezece ani care murea de leucemie. În ziua în care Germania de Est s-a reunificat cu Germania de Vest,

Paige era ocupată să salveze viaţa unui pacient diabetic. Margaret Thatcher a demisionat din funcţia de prim-ministru al Angliei, dar pentru ea mai important era faptul că pacientul de la 214 a putut să meargă din nou.

Ceea ce făcea lucrurile mai suportabile erau doctorii cu care lucra Paige. Cu puţine excepţii, ei se dedicaseră să-i vindece pe alţii, să uşureze durerile şi să salveze vieţi. Paige urmărea minunile pe care le făceau în fiecare zi şi asta o umplea de un sentiment de mîndrie.

Cel mai mare stres era să lucreze în camera de urgenţă. Camera de urgenţă era întotdeauna aglomerată cu persoane care sufereau de toate traumatismele imaginabile.

Orele prelungite la spital şi încordarea îi apăsa din greu pe doctorii şi pe surorile medicale care lucrau acolo. Procentul divorţurilor printre doctori era extraordinar de ridicat şi legăturile extraconjugale erau obişnuite.

Tom Chang era unul dintre cei care avea probleme. Îi povesti lui Paige despre aceasta, la o cafea.

– Mă descurc cu programul, îi mărturisi Chang, dar soţia mea nu-l suportă. Se plînge că nu mă vede şi că sînt un străin pentru fetiţa noastră. Are dreptate. Nu ştiu ce să fac în legătură cu asta.

– Soţia ta a vizitat spitalul?

– Nu.

– De ce nu o inviţi aici la prînz, Tom? Să vadă ce faci tu aici şi cît este de important.

Chang se lumină la faţă.

– E o idee bună. Mulţumesc, Paige, am s-o chem. Mi-ar plăcea s-o cunoşti. O să vii şi tu cu noi la masă?

– Mi-ar face plăcere.

Soţia lui Chang, Sye, s-a dovedit a fi o femeie tînără, drăguţă, cu o frumuseţe clasică, fără vîrstă. Chang o plimbă prin spital şi apoi luară prînzul în cafenea, cu Paige.

Chang îi spusese lui Paige că Sye se născuse şi crescuse la Hong Kong.

– Cum îţi place la San Francisco? o întrebă Paige.

Urmă o scurtă tăcere.

– E un oraş interesant, zise ea politicos, dar mă simt ca o străină aici. E prea mare, prea zgomotos.

– Dar am înţeles că şi Hong Kong-ul e mare şi zgomotos.

– Eu sînt dintr-un mic sat, la o oră de Hong Kong. Acolo nu e zgomot, nu sînt maşini şi fiecare îşi cunoaşte vecinii. Se uită la soţul ei. Tom cu mine şi cu fetiţa noastră am fost foarte fericiţi acolo. Era foarte frumos pe insula Llama. Are plaje albe şi ferme mici, iar în apropiere este un mic sat de pescari Sak Kwo Wan. E atît de paşnic!

Vocea ei era plină de nostalgie.

– Soţul meu şi cu mine eram împreună majoritatea timpului, cum trebuie să fie o familie. Aici, nu-l văd niciodată.

Paige zîmbi.

– Doamnă Chang, ştiu că acum e greu pentru dumneata, dar, peste cîţiva ani, Tom va putea să-şi deschidă un cabinet şi atunci programul lui va fi mult mai uşor.

Tom Chang luă mîna soţiei lui.

– Vezi? Totul va fi în regulă, Sye. Trebuie să ai răbdare.

– Înţeleg, zise ea.

Nu era nici o convingere în vocea ei.

În timp ce vorbeau, un bărbat intră în cafenea şi, cum stătea la uşă, Paige îi vedea doar ceafa. Inima începu să-i bată tare. El se întoarse. Era un străin.

Chang se uită la Paige.

– Te simţi bine?

– Da.

Paige minţea. *Trebuie să-l uit. S-a terminat.* Dar amintirile anilor acelora minunaţi, distracţiile, emoţia, dragostea pe care o aveau unul pentru celălalt... *Cum să uit toate astea? Nu cred că pot convinge pe vreunul dintre doctorii de aici să-mi facă o lobotomie.*

Paige dădu peste Honey pe coridor. Honey nu avea suflu şi arăta îngrijorată.

– E-n regulă totul? întrebă Paige.

Honey zîmbi jenată.

– Da. E bine.

Se grăbi mai departe.

Honey fusese repartizată la un medic curant pe

nume Charles Isler, care era recunoscut în spital ca fiind un zbir.

În prima zi de vizită a lui Honey el îi spusese:

– Am fost nerăbdător să lucrez cu dumneata, doctore Taft. Doctorul Wallace mi-a vorbit despre rezultatele dumitale deosebite la facultate. Am înţeles că vrei să practici medicina internă.

– Da.

– Bine. Deci o să te avem aici încă trei ani.

Începură turul vizitei.

Primul pacient era un tînăr mexican. Doctorul Isler îi ignoră pe ceilalţi rezidenţi şi se întoarse spre Honey:

– Cred că vei găsi interesant cazul ăsta, doctore Taft. Pacientul are toate semnele şi simptomele clasice: anorexie, pierdere în greutate, oboseală, anemie, hiperiritabilitate şi necoordonare. Ce diagnostic ai pune?

El zîmbi în aşteptare.

Honey îl privi un moment.

– Ar putea fi mai multe lucruri, nu-i aşa?

Doctorul Isler o privea uimit.

– E un caz clasic de...

Un alt rezident interveni:

– Intoxicaţie cu plumb.

– Aşa-i, zise doctorul Isler.

Honey zîmbi.

– Desigur, intoxicaţie cu plumb.

Doctorul Isler se întoarse din nou spre Honey:

– Cum l-ai trata?

Honey zise evaziv:

– Păi, sînt mai multe metode de tratament, nu-i

aşa?

Un alt rezident vorbi:

– Dacă pacientul a fost expus mult timp, ar trebui să fie tratat ca un caz potenţial de encefalopatie.

Doctorul Isler aprobă din cap.

– Adevărat. Asta şi facem. Corectăm deshidratarea şi tulburările electrolitice şi îi administrăm chelatoterapie.

El o privi pe Honey. Ea aprobă din cap.

Următorul pacient era un bărbat de peste optzeci de ani. Avea ochii roşii şi pleoapele lipite.

– O să ne ocupăm imediat de ochii dumitale, îl asigură doctorul Isler. Cum te simţi?

– Ei, nu prea rău pentru un om bătrîn.

Doctorul Isler trase pătura şi dezveli genunchiul şi glezna pacientului, care erau umflate. Avea leziuni pe tălpile picioarelor.

Doctorul Isler se întoarse spre rezidenţi.

– Umflăturile sînt provocate de artrită. Se uită la Honey. Combinate cu leziunile şi conjunctivita, sînt sigur că ştiţi care este diagnosticul.

Honey zise încet:

– Ar putea fi... ştiţi...

– Este sindromul Reiter, spuse unul dintre rezidenţi. Cauza este necunoscută. Este însoţit de obicei de febră mică.

Doctorul Isler aprobă din cap.

– Aşa-i. Privi spre Honey. Care-i prognoza?

– Prognoza?

Celălalt rezident răspunse:

– Prognoza e nesigură. Poate fi tratat cu medica-

mente antiinflamatorii.

– Foarte bine, spuse doctorul Isler.

Făcură vizita la încă o duzină de pacienţi şi, cînd terminară, Honey îi spuse doctorului Isler:

– Aş putea să vă văd un moment singur, doctore Isler?

– Sigur. Vino în biroul meu.

Cînd se aşezară în biroul lui, Honey zise:

– Ştiu că sînteţi dezamăgit de mine.

– Trebuie să recunosc că am fost puţin surprins că dumneata...

Honey îl întrerupse.

– Ştiu, doctore Isler. N-am închis ochii noaptea trecută. Ca să vă spun adevărul, am fost emoţionată că lucrez cu dumneavoastră. Eu... pur şi simplu, n-am putut dormi.

El o privi cu surprindere.

– Înţeleg. Ştiam că trebuie să fie un motiv pentru... Vreau să spun că rezultatele dumitale la facultate au fost fantastice. Ce anume te-a făcut să te decizi să devii medic?

Honey se uită în jos un moment şi spuse încet:

– Am avut un frate mai tînăr care a fost rănit într-un accident. Doctorii au făcut tot ce au putut ca să-l salveze... dar am stat şi m-am uitat cum moare. A durat mult şi m-am simţit atît de neajutorată! Am decis atunci că îmi voi petrece viaţa ajutîndu-i pe alţi oameni

să se însănătoşească.

Ochii i se umplură de lacrimi. *E atît de vulnerabilă,* se gîndi Isler.

– Mă bucur că am avut această scurtă conversaţie.

Honey se uită la el şi gîndi: *M-a crezut.*

Capitolul 6

În partea opusă a oraşului, reporteri şi echipe de televiziune îl aşteptau în stradă pe Lou Dinetto care părăsea sala tribunalului, zîmbind şi făcînd semne cu mîna cu salutul regalităţii către ţărani. Avea doi body-guarzi alături de el, un bărbat înalt, slab, cunoscut sub numele de Umbra, şi un bărbat solid căruia i se spunea Rhino. Lou Dinetto era îmbrăcat ca întotdeauna, elegant şi costisitor, într-un costum gri de mătase şi cu cămaşă albă, cravată albastră şi pantofi din piele de aligator. Hainele lui trebuiau să fie bine croite ca să-l facă să arate bine, pentru că era mic şi solid, cu picioare crăcănate. Avea întotdeauna un zîmbet şi o vorbă de duh pregătite pentru presă şi ziarelor le

plăcea să-l citeze. Dinetto fusese acuzat şi judecat de trei ori pentru învinuiri mergînd de la incendiere premeditată şi activităţi gangstereşti, pînă la crimă şi, de fiecare dată, scăpase liber.

Acum, cînd părăsise sala tribunalului, unul dintre reporteri strigă:

– Ai ştiut că o să fii achitat, domnule Dinetto?

Dinetto rîse.

– Bineînţeles că am ştiut. Sînt un om de afaceri nevinovat. Guvernul n-are nimic mai bun de făcut decît să mă persecute. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care impozitele noastre sînt atît de mari.

O cameră TV era îndreptată spre el. Lou Dinetto se opri să zîmbească spre ea.

– Domnule Dinetto, puteţi să ne explicaţi de ce doi martori care erau programaţi să depună mărturie împotriva dumitale în procesul de crimă nu au apărut?

– Sigur că pot să explic, zise Dinetto. Erau cetăţeni oneşti, care nu au vrut să devină sperjuri.

– Guvernul pretinde că sînteţi şeful Mafiei de pe Coasta de Vest şi că dumneavoastră aţi aranjat ca...

– Singurul lucru pe care-l aranjez este locul unde să-i aşez pe oameni în restaurantul meu. Vreau ca toată lumea să se simtă bine. El zîmbi spre mulţimea mişcătoare a reporterilor. Apropo, sînteţi invitaţi cu toţii la restaurant, diseară, la o cină gratuită cu băuturi.

Se mişcă spre trotuar, unde îl aştepta o limuzină mare neagră.

– Domnule Dinetto...

– Domnule Dinetto...

– Domnule Dinetto...

– Ne vedem diseară la restaurantul meu, băieţi şi fete. Ştiţi toţi unde este.

Şi Lou Dinetto urcă în maşina lui, făcînd semne cu mîna şi zîmbind. Rhino închise portiera limuzinei şi se aşeză pe locul din faţă. Umbra se aşeză la volan.

– Ai fost grozav, şefule! exclamă Rhino. Ştii cum să-i manevrezi pe tăntălăii ăştia.

– Încotro? întrebă Umbra.

– Acasă. Am nevoie de o baie fierbinte şi de o friptură bună.

Maşina porni.

– Nu-mi place întrebarea asta despre martori, spuse Dinetto. Eşti sigur că niciodată n-au să...

– Nu, doar dacă pot să vorbească de sub apă, şefule.

Dinetto dădu din cap.

– Bine.

Maşina grăbea pe strada Fillmore.

Dinetto zise:

– Ai văzut mutra procurorului de district cînd judecătorul a respins...

Un căţel apăru, nu se ştie de unde, exact în faţa limuzinei. Umbra răsuci tare volanul ca să evite să-l lovească şi apăsă pe frînă. Maşina sări peste bordură şi se izbi de un stîlp de telegraf. Capul lui Rhino sări înainte în parbriz.

– Ce dracu' faci? urlă Dinetto. Încerci să mă omori?

Umbra tremura.

– Îmi pare rău, şefule. Un cîine a apărut în faţa maşinii.

– Şi tu ai decis că viaţa lui e mai importantă decît a mea? Gaură de fund ce eşti!

Rhino gemea. Se întoarse şi Dinetto văzu cum îi curgea sînge dintr-o tăietură lată de pe frunte.

– Pentru Dumnezeu! ulă Dinetto. Uite ce-ai făcut!

– Sînt în regulă, mormăi Rhino.

– Pe dracu', eşti! Dinetto se întoarse spre Umbra. Du-l la spital!

Umbra dădu limuzina înapoi de pe trotuar.

– *Embarcadero* e doar la cîteva colţuri de aici. O să-l ducem la camera de urgenţă de acolo.

– Bine, şefule.

Dinetto se lăsă din nou pe locul lui.

– Un cîine, spuse el cu dezgust. Isuse!

Kat era la camera de urgenţă cînd Dinetto, Umbra şi Rhino au intrat înăuntru. Rhino sîngera tare.

Dinetto strigă la Kat:

– Hei, tu!

Kat se uită în sus.

– Cu mine vorbeşti?

– Cu cine dracu' crezi că vorbesc? Bărbatul ăsta sîngerează. Pansează-l imediat.

– Mai sînt încă o jumătate de duzină înaintea lui, spuse Kat liniştită. Trebuie să-şi aştepte rîndul.

– El n-o să aştepte nimic, îi spuse Dinetto. O să-l îngrijeşti chiar acum.

Kat se apropie de Rhino şi îl examină. Luă o

bucată de vată şi o apăsă pe tăietură.

– Ţine-o acolo. Mă întorc.

– Am spus să-l îngrijeşti acum, sări Dinetto.

Kat se întoarse spre Dinetto.

– Aici este camera de urgenţă a unui spital. Eu sînt doctorul de serviciu. Aşa că ori staţi liniştiţi, ori ieşiţi afară.

Umbra zise:

– Doamnă, nu ştii cu cine vorbeşti. E mai bine să faci ce zice. E domnul Lou Dinetto.

– Acum, că s-au terminat prezentările, spuse Dinetto cu nerăbdare, îngrijeşte-l pe omul meu.

– Ai o problemă de auz, zise Kat. Îţi mai comunic o dată. Staţi liniştiţi sau plecaţi afară. Am treabă.

Rhino interveni:

– Nu poţi vorbi cu...

Dinetto se întoarse spre el.

– Taci din gură!

Se uită din nou la Kat şi schimbă tonul.

– Aş aprecia dacă aţi putea veni la el cît mai curînd posibil.

– Am să fac tot ce pot.

Kat îl culcă pe Rhino pe un pat.

– Stai culcat. Mă întorc în cîteva minute. Se uită la Dinetto. Sînt nişte scaune, acolo în colţ.

Dinetto şi Umbra o urmăriră îndreptîndu-se spre capătul celălalt al sălii ca să-i îngrijească pe pacienţi care aşteptau.

– Isuse, spuse Umbra. Ea habar n-are cine eşti dumneata.

– Nu cred că ar avea importanţă. Are curaj.

Cincisprezece minute mai tîrziu, Kat se întoarse la Rhino şi îl examină.

– Nu ai contuzie, declară ea. Ai noroc. Dar e o tăietură urîtă.

Dinetto stătu şi se uită cum Kat, cu îndemînare, făcu cusături pe fruntea lui Rhino.

Cînd Kat termină, spuse:

– O să se vindece frumos. Vino din nou peste cinci zile şi am să-ţi scot firele.

Dinetto se apropie şi examină fruntea lui Rhino.

– E o treabă al naibii de bună.

– Mulţumesc, zise Kat. Şi acum să mă scuzaţi...

– Stai puţin, o strigă Dinetto. Se întoarse spre Umbra. Dă-i o hîrtie.

Umbra scoase o bancnotă de o sută de dolari din buzunar.

– Uite.

– Casieria e afară.

– Asta nu e pentru spital, e pentru dumneata.

– Nu, mulţumesc.

Dinetto se uită după Kat, care se îndepărtă şi începu să îngrijească un alt pacient.

Umbra zise:

– Poate că n-a fost suficient, şefule.

Dinetto clătină din cap.

– E o tipă independentă. Îmi place lucrul ăsta. Rămase tăcut un moment. Doctorul Evans iese la

pensie, aşa-i?

– Da.

– În regulă. Vreau să afli tot ce poţi despre doctoriţa asta.

– Pentru ce?

– Proptea. Cred că ar putea să ne fie de folos.

Capitolul 7

Spitalele sînt conduse de surorile medicale. Margaret Spencer, sora şefă, lucra la *Spitalul de district Embarcadero* de douăzeci de ani şi ştia unde erau îngropate toate cadavrele – la propriu şi la figurat. Sora Spencer avea în sarcină spitalul, iar doctorii care nu recunoşteau lucrul ăsta aveau probleme. Ea ştia care dintre doctori se droga sau era alcoolic, care doctori erau incompetenţi şi care medici meritau sprijinul ei. În grija ei, erau surorile aflate la studii, surorile cu diplome şi surorile de la sălile de operaţie. Margaret Spencer era aceea care hotăra care dintre ele să fie repartizată la diferitele operaţii şi, întrucît surorile erau categorisite de la indispensabile la incompetente, doctorii aveau grijă să se împace bine cu ea. Ea avea

puterea să repartizeze o soră incapabilă de la curăţenie ca să asiste la o extirpare complicată de rinichi, sau, dacă îl simpatiza pe doctor, să-i trimită pe cea mai competentă soră ca să-l ajute la o simplă amigdalectomie. Printre prejudecăţile urîte ale lui Margaret Spencer era antipatia faţă de medicii femei şi faţă de negri.

Kat Hunter era doctoriţă de culoare.

Kat avea greutăţi. Nimic nu se spunea sau nu se făcea în mod deschis, dar prejudecata acţiona în moduri prea subtile ca să fie detectată. Surorile pe care le cerea ea nu erau disponibile, iar cele care i se repartizau erau foarte aproape de incompetenţă. Kat se trezi că era trimisă adesea să examineze pacienţi bărbaţi cu boli venerice. Ea acceptă primele cazuri ca fiind de rutină, dar, cînd i se dădu să examineze o jumătate de duzină într-o singură zi, deveni bănuitoare.

La o pauză de prînz, îi spuse lui Paige:

– Ai examinat mulţi bărbaţi cu boli venerice?

Paige se gîndi un moment.

– Unul, săptămîna trecută. Un sanitar.

Trebuie să fac ceva în legătură cu treaba asta, se gîndi Kat.

Sora Spencer plănuise să scape de doctoriţa

Hunter, făcîndu-i viaţa atît de nefericită, încît să fie obligată să plece, dar nu ţinuse seama de ataşamentul lui Kat şi de capacitatea ei. Încetul cu încetul, Kat îşi atrăgea de partea ei oamenii cu care lucra. Avea o îndemînare naturală care îi impresiona pe colegii ei cît şi pe pacienţi. Dar adevărata ei reuşită veni o dată cu ceea ce ajunsese să fie cunoscut în tot spitalul ca faimoasa poznă cu sîngele de porc.

Într-o zi, la turul vizitei, Kat lucra cu un rezident în ultimul an pe nume Dundas. Erau la patul unui pacient care era inconştient.

– Domnul Levy a avut un accident de maşină, îi informă Dundas pe rezidenţii mai tineri. El a pierdut mult sînge şi are nevoie de o transfuzie imediată. Tocmai acum, spitalul nu are sînge. Omul ăsta are familie şi ei refuză să doneze sînge pentru el. Te înfurie aşa ceva.

Kat întrebă:

– Unde este familia lui?

– În camera de aşteptare a vizitatorilor, spuse doctorul Dundas.

– Vă deranjează dacă discut cu ei? întrebă Kat.

– N-o să ajute la nimic. Am stat deja de vorbă cu ei. S-au hotărît.

Cînd se termină vizita, Kat se duse în camera de aşteptare a vizitatorilor. Soţia bărbatului, fiul mare şi fiica erau acolo. Fiul purta tichiuţa şi şalul tradiţional evreiesc.

– Doamna Levy? o întrebă Kat pe femeie.

Ea se ridică.

– Ce face soţul meu? O să-l opereze doctorul?

– Da, răspunse Kat.

– Să nu ne cereţi să-i dăm sîngele nostru. E mult prea periculos în zilele astea, cu SIDA şi mai ştiu eu ce.

– Doamnă Levy, zise Kat, nu puteţi lua SIDA dînd sînge. Nu este po...

– Nu-mi spune mie! Eu citesc ziarele. Ştiu ce se întîmplă.

Kat o studie un moment.

– Da, văd asta. E-n regulă, doamnă Levy. Spitalul n-are sînge în momentul ăsta, dar am rezolvat problema.

– Bine.

– O să-i dăm soţului dumitale sînge de porc.

Mama şi fiul se uitară la Kat şocaţi.

– Cum?

– Sînge de porc, zise veselă Kat. Probabil că n-o să-i facă nici un rău.

Se întoarse să plece.

– Staţi un minut! strigă doamna Levy.

Kat se opri.

– Ce-i?

– Eu, ă... acordaţi-ne un minut, vreţi?

– Sigur.

Cincisprezece minute mai tîrziu, Kat se duse la doctorul Dundas.

– Nu mai trebuie să te îngrijorezi de familia domnului Levy. Sînt toţi bucuroşi să doneze sînge.

Povestea deveni imediat o legendă în tot spitalul. Doctori şi surori, care o ignoraseră pe Kat înainte, căutau să-i vorbească.

Cîteva zile mai tîrziu, Kat intră în rezerva lui Tom Leonard, un pacient cu ulcer. Acesta mînca un prînz uriaş pe care îl comandase de la magazinul de delicatese din apropiere.

Kat se duse la patul lui.

– Ce faci?

El se uită în sus şi zîmbi.

– Iau un prînz decent ca să fac o schimbare. Vrei să mi te alături? Este destulă mîncare.

Kat sună o soră.

– Da, doamnă doctor?

– Scoate mîncarea asta de aici. Domnul Leonard e trecut pe o dietă strictă de spital. Nu ai citit fişa lui?

– Da, dar el a insistat să...

– Ia-o de aici, te rog.

– Hei! Stai puţin, protestă Leonard. Nu pot mînca mîncarea pe care mi-o dă spitalul!

– O s-o mănînci, dacă vrei să scapi de ulcerul dumitale.

Kat se uită la soră.

– Ia-o!

Treizeci de minute mai tîrziu, Kat fu chemată în biroul directorului.

– Ai vrut să mă vezi, doctore Wallace?

– Da. Ia loc. Tom Leonard e unul dintre pacienţii dumitale, nu-i aşa?

– Adevărat. L-am găsit azi la prînz, mîncînd un

sandviş cald cu pastramă, cu murături şi salată de cartofi plină de condimente şi...

– Şi i-ai luat-o.

– Bineînţeles.

Wallace se aplecă înainte în fotoliul său.

– Doctore, probabil că n-ai ştiut că Tom Leonard este în comitetul de conducere al spitalului. Vrem să se simtă bine. Mă înţelegi?

Kat se uită la el şi zise cu încăpăţînare:

– Nu, domnule.

El clipi.

– Cum?

– Mie mi se pare că modul de a-l face pe Tom Leonard să se simtă bine este să-l facem sănătos. N-o să se vindece dacă îşi sfîşie stomacul.

Benjamin Wallace se forţă să zîmbească.

– De ce să nu-l lăsăm pe el să ia decizia?

Kat se ridică.

– Pentru că *eu* sînt medicul lui. Altceva?

– Eu... ă... nu. Asta-i tot.

Kat ieşi din birou.

Benjamin Wallace rămase acolo uluit. *Femeile doctori!*

Kat era de serviciu noaptea cînd primi un telefon.

– Doctore Hunter. Cred că ar fi bine să veniţi sus la 320.

– Imediat.

Pacienta de la camera 320 era doamna Molloy, bolnavă de cancer, în vîrstă de peste optzeci de ani, cu o prognoză proastă. Cînd Kat se apropie de uşă, auzi voci înăuntru, discutînd pe ton ridicat. Kat intră în cameră.

Doamna Molloy era în pat, foarte drogată, dar conştientă. Fiul şi două fiice ale ei erau în cameră.

Fiul zicea:

– Eu zic să împărţim bunurile în trei.

– Nu! interveni una dintre fiice. Laurie şi cu mine am îngrijit-o pe mama. Cine a gătit şi a făcut curat pentru ea? Noi. Atunci, noi sîntem îndrituite la banii ei şi...

– Şi eu sînt din carnea şi sîngele ei ca şi voi! urlă bărbatul.

Doamna Molloy zăcea în pat, neajutorată, ascultînd.

Kat era furioasă.

– Scuzaţi-mă, zise ea.

Una dintre femei se uită la ea.

– Vino mai tîrziu, soră, avem treabă.

Kat zise supărată:

– Este pacienta mea. Vă dau tuturor zece secunde să ieşiţi din cameră. Puteţi aştepta în sala de aşteptare a vizitatorilor. Acum ieşiţi pînă nu chem paza să vă dea afară.

Bărbatul voi să spună ceva, dar privirea din ochii lui Kat îl opri. Se întoarse spre surorile lui şi ridică din umeri.

– Putem vorbi afară.

Kat îi urmări pe toţi trei părăsind camera. Se întoarse spre doamna Molloy, la pat, şi o mîngîie pe cap.

– N-au vorbit nimic serios, zise Kat cu blîndeţe.

Se aşeză pe pat, îi ţinu mîna femeii şi o urmări cum adoarme.

Cu toţii murim, se gîndi Kat. *Uită ce a spus Dylan Thomas. Adevărata problemă e să intri blînd în noaptea aceea bună.*

Kat tocmai examina un pacient cînd un sanitar veni în salon.

– E un telefon urgent pentru dumneata la birou, doctore.

Kat se încruntă.

– Mulţumesc.

Se întoarse spre pacient, care avea capul în ghips şi picioarele îi erau suspendate de scripeţi.

– Mă întorc imediat.

În coridor, la camera surorilor, Kat ridică telefonul aflat în legătură cu biroul.

– Alo?

– Bună, surioară.

– Mike!

Era emoţionată să-l audă, dar emoţia se transformă imediat în preocupare.

– Mike, ţi-am zis să nu mă chemi niciodată aici. Ai numărul de acasă, dacă...

– Hei. Îmi pare rău. Nu puteam să aştept. Am o mică problemă.

Kat ştia ce avea să urmeze.

– Am împrumutat nişte bani de la un tip ca să investesc într-o afacere.

Kat nu se obosi să întrebe ce fel de afacere.

– Şi a eşuat.
– Da. Şi acum vrea banii.
– Cît, Mike?
– Ei, dacă mi-ai putea trimite cinci miare...
– Cum?
Sora de la birou se uită curioasă la Kat.
Cinci mii de dolari. Kat vorbi mai încet.
– N-am atît de mult. Eu... pot să-ţi trimit jumătate acum şi restul peste cîteva săptămîni. O să fie bine?
– Cred că da, îmi pare rău că te deranjez, surioară, dar ştii cum e.
Kat ştia exact cum era. Fratele ei avea douăzeci şi doi de ani şi era întotdeauna amestecat în afaceri dubioase. Se alăturase unor bande şi Dumnezeu ştia de ce erau în stare, dar Kat simţea o adîncă răspundere faţă de el. *Totul e din vina mea,* se gîndi Kat. *Dacă n-aş fi fugit de acasă şi nu l-aş fi lăsat...*
– Nu intra în necazuri, Mike. Te iubesc.
– Şi eu te iubesc, Kat.
O să trebuiască să fac rost de banii ăştia, cumva, se gîndi Kat. *Mike e tot ce am pe lumea asta.*

Doctorul Isler aşteptase cu nerăbdare să lucreze din nou cu Honey Taft. Îi iertase performanţa slabă şi de fapt, era flatat că ea îl admira atît. Dar acum, aflîndu-se din nou în turul vizitei cu ea, Honey rămăsese în spatele celorlalţi rezidenţi şi nu se oferise niciodată să răspundă la întrebările lui.

La treizeci de minute după vizită, doctorul Isler se afla în biroul doctorului Benjamin Wallace.

– Care-i problema?

– E doctoriţa Taft.

Wallace se uită la el realmente surprins.

– Doctoriţa Taft? Are cele mai bune recomandări pe care le-am văzut vreodată.

– Tocmai asta mă uimeşte, spuse doctorul Isler. Am primit rapoarte şi de la alţi rezidenţi. Ea pune diagnostice greşite şi face greşeli serioase. Aş vrea să ştiu ce naiba se întîmplă.

– Nu înţeleg. A urmat o facultate de medicină bună.

– Poate ar trebui să-l sùni pe decanul facultăţii respective, sugeră doctorul Isler.

– Este Jim Pearson. E un om cumsecade. Am să-l sun.

Cîteva minute mai tîrziu, Wallace vorbea cu Jim Pearson la telefon. Schimbară saluturi şi apoi Wallace zise:

– Te-am sunat în legătură cu Betty Lou Taft.

Urmă o tăcere scurtă.

– Da?

– Se pare că avem cîteva probleme cu ea, Jim. Ea a fost primită la noi datorită minunatei tale recomandări.

– Aşa-i.

– De fapt, e în faţa mea informarea. Se spune aici că era cea mai bună studentă pe care aţi avut-o vreodată.

– Aşa este.

– Şi că va fi o onoare pentru profesiunea medi-

cală.

– Da.

– Au fost oare îndoieli în legătură cu...?

– Nici una, zise cu fermitate doctorul Pearson. Nici una. Probabil că e puţin nervoasă. E foarte încordată, dar dacă îi daţi o şansă, sînt sigur că o să fie bine.

– Apreciez că mi-ai spus. O să-i dăm desigur toate şansele. Mulţumesc.

– Cu plăcere.

Legătura se întrerupse.

Jim Pearson şedea acolo, urîndu-se pentru ceea ce făcuse.

Dar soţia şi copiii mei sînt pe primul plan.

Capitolul 8

Honey Taft a avut nefericirea să se nască într-o familie de oameni foarte merituoşi. Frumosul ei tată era întemeietorul şi preşedintele unei mari companii de computere în Memphis, Tennessee, drăguţa ei mamă era geneticiană, iar cele două surori gemene, mai mari, ale lui Honey erau tot atît de atrăgătoare pe cît de inteligente şi la fel de ambiţioase ca şi părinţii lor. Familia Taft era dintre cele mai importante din Memphis.

Honey apăruse în mod neaşteptat, cînd surorile ei aveau şase ani.

– Honey a fost micul nostru accident, le spunea mama ei prietenilor. Am vrut să fac un avort, dar Fred

a fost împotrivă. Acum îi pare rău.

În timp ce surorile lui Honey erau uluitoare, Honey era obişnuită. În timp ce ele erau strălucite, Honey era medie. Surorile ei începuseră să vorbească la nouă luni. Honey nu rostise o vorbă pînă la aproape doi ani.

– Îi spunem „marioneta", rîdea tatăl ei. Honey e răţuşca urîtă a familiei Taft. Doar că eu nu cred că o să se transforme într-o lebădă.

Honey nu era urîtă, dar nici frumoasă nu era. Arăta obişnuit, cu o faţă prelungă, încordată de şoricel, păr blond şi un corp ce nu putea fi invidiat. Ceea ce *avea* Honey, era o stare de spirit extraordinar de plăcută, luminoasă, o calitate care nu era apreciată în mod deosebit într-o familie de supra-realizaţi competitivi.

De cînd îşi putea aminti Honey, cea mai mare dorinţă a ei fusese să fie pe placul părinţilor şi al surorilor şi să-i facă să o iubească. Era un efort inutil. Părinţii erau ocupaţi cu carierele lor, iar surorile ei erau ocupate să cîştige concursuri de frumuseţe şi burse. În plus, la nefericirile lui Honey, se adăuga faptul că era neobişnuit de timidă. În mod conştient sau inconştient, familia îi infiltrase un complex de inferioritate.

În liceu, Honey era cunoscută ca „floarea de perete". Participa singură la balurile şi petrecerile şcolare, zîmbea şi încerca să nu arate cît de nefericită era, pentru că nu voia să strice dispoziţia nimănui. Le urmărea pe surorile ei care erau luate de acasă de băieţii cei mai populari din şcoală, apoi se ducea sus în camera ei singuratică să se lupte cu lecţiile.

Şi încercînd să nu plîngă.

La sfîrşit de săptămînă şi în vacanţe, Honey îşi strîngea bani de buzunar ca baby-sitter. Îi plăcea să aibă grijă de copii şi copiii o adorau.

Cînd nu lucra, Honey se ducea să exploreze oraşul Memphis de una singură. Ea vizita *Graceland* unde a locuit Elvis Presley şi se plimba pe strada Beale unde se născuseră blues-urile. S-a plimbat prin muzeul *Pink Palace* şi în *Planetarium* cu dinozaurii care urlau şi mişcau din picioare. A fost la acvariu.

Honey era întotdeauna singură. Nu ştia că viaţa ei avea să se schimbe în mod radical.

Honey ştia că multe dintre colegele ei aveau legături amoroase. Le comentau în permanenţă la şcoală.

– Te-ai culcat deja cu Ricky? El e cel mai bun...

– Joe are orgasme...

– Am ieşit cu Tony aseară. Sînt epuizată. E animal! Diseară ne întîlnim din nou...

Honey stătea acolo, ascultîndu-le conversaţia şi era plină de o invidie dulce-amăruie şi de sentimentul că ea nu va şti niciodată ce era sexul. *Cine să mă vrea pe mine?* se întreba Honey.

Într-o vineri seară, avea loc o festivitate şcolară. Honey nu avea intenţia să se ducă, dar tatăl ei zise:

– Ştii, sînt preocupat. Surorile tale îmi spun că eşti o floare de perete şi că nu te duci la festivitate pentru că nu poţi să-ţi găseşti un băiat.

Honey roşi.

– Nu-i adevărat, spuse. Am o întîlnire şi mă duc.

Să nu mă întrebe cu cine, se rugă, în gînd, Honey.

N-a întrebat.

Honey se trezi la festivitate, aşezată în colţul ei obişnuit, uitîndu-se la ceilalţi care dansau şi se distrau minunat.

Şi atunci avu loc minunea.

Roger Merton, căpitanul echipei de fotbal şi cel mai popular băiat din şcoală, era pe ringul de dans şi se certa cu prietena lui. Băuse.

– Eşti un bastard bun de nimic şi egoist, zise ea.

– Şi tu eşti o căţea proastă!

– Du-te şi te... singur.

– Nu-i nevoie, Sally, pot să mă culc cu altcineva. Cu oricine vreau.

– Du-te!

Ea plecă de pe ringul de dans.

Honey n-avu încotro, auzi totul.

Merton o văzu privindu-l.

– La ce naiba te zgîieşti aşa?

Vorbea nesigur.

– La nimic, zise Honey.

– Am să-i arăt eu căţelei. Crezi că n-am să-i arăt?

– Ba... da.

– Pe naiba, aşa-i! Hai să bem ce'a.

Honey ezita. Merton era vizibil beat.

– Ştii... eu nu...

– Grozav. Am o sticlă în maşină.

– Nu cred că eu...

Dar el o luă pe Honey de braţ şi o împinse afară din sală. Ea merse pentru nu voia să facă o scenă şi să-l pună într-o situaţie neplăcută.

Afară, Honey încercă să se desprindă de el.

– Roger, nu cred că e o idee bună. Eu...

– Ce naiba, ţi-e frică?

– Nu, eu...

– Bine. Atunci hai.

El o conduse la maşina lui şi deschise portiera. Honey stătu pe loc un moment.

– Urcă.

– Nu pot să stau decît un moment, zise Honey.

Se urcă în maşină pentru că nu voia să-l supere pe Roger. El se aşează alături de ea.

– O să-i arătăm noi damei ăleia proaste, nu-i aşa? Îi întinse o sticlă de whisky. Ia!

Honey mai băuse alcool doar o dată înainte de asta şi nu-i plăcuse deloc. Dar nu voia să rănească sentimentele lui Roger. Se uită la el şi în silă luă o înghiţitură mică.

– Eşti drăguţă, zise el. Eşti nouă la şcoală?

Honey urma trei cursuri împreună cu el.

– Nu, răspunse Honey. Eu...

El se aplecă şi începu să-i mîngîie sînii.

Speriată, Honey se retrase.

– Hei! Haide. Nu vrei să-mi faci pe plac? zise el.

Asta a fost fraza magică. Honey voia să facă pe plac tuturor şi dacă ăsta era modul...

Pe bancheta neconfortabilă din spate a maşinii lui Merton, Honey avu un contact sexual pentru prima dată şi asta îi deschise o nouă lume incredibilă. Nu îi plăcu în mod deosebit actul sexual, dar asta nu era important. Lucrul important era că Merton s-a bucurat. De fapt, Honey era uimită de cît de mult îl bucurase. Părea să-l aducă la extaz. Ea nu văzuse niciodată pe cineva bucurîndu-se atît de tare de ceva. Deci aşa poţi să-i faci pe plac unui bărbat, se gîndi Honey.

Era o manifestare divină.

Honey nu-şi putea scoate din minte miracolul care i se întîmplase. Stătea culcată în pat şi îşi amintea tăria bărbătească a lui Merton în ea, lovind din ce în ce mai repede şi apoi gemetele lui.

– Ah, da, da... Isuse, eşti fantastică, Sally...

Dar lui Honey nici nu-i păsa de asta. Îi făcuse pe plac căpitanului echipei de fotbal! Cel mai popular băiat din şcoală! Şi, de fapt, nici nu ştiam ce fac, se gîndi Honey. Dacă într-adevăr am învăţat cum să fac pe plac unui bărbat...

Atunci, Honey avu cea de-a doua manifestare divină.

În dimineaţa următoare, Honey se duse la *Dulapul plăcerilor,* o librărie pornografică de pe strada Plopului şi cumpără o jumătate de duzină de cărţi despre erotism. Le strecură în casă şi le citi pe ascuns în camera ei. Fu uluită de ceea ce citea.

Citi *Grădina parfumată* şi *Kama Sutra*, *Alchimia extazului* şi apoi se duse din nou să ia altele. Citi textele lui Gedun Chopel şi relatările incredibile din *Kanchinatha.*

Studie fotografiile excitante ale celor treizeci şi şapte de poziţii de a face dragoste şi înţelesul sensul vorbelor Semilună şi Cerc şi Petală de lotus şi Bucăţi de nor.

Honey deveni expertă în opt moduri de a face amor oral şi calea celor şaisprezece plăceri şi extazul şirului de pietricele. Ştia să înveţe un bărbat să facă *karana* şi să-şi intensifice plăcerea. Măcar în teorie.

Honey simţi că era gata acum să-şi pună cunoştinţele în practică.

În *Kama Sutra* erau cîteva capitole despre afrodisiacele care excită un bărbat dar, întrucît Honey n-avea idee unde putea să obţină Hedysarum Gangeticum, planta Kshirika sau Xanthochymus Pictorius, îşi imagină propriii ei înlocuitori.

Cînd Honey îl văzu săptămîna următoare pe Roger Merton în clasă, se duse la el şi îi zise:

– Mi-a plăcut cu adevărat seara aceea. Putem s-o repetăm?

Îi trebui un moment să-şi amintească cine era Honey.

– A, sigur. De ce nu? Ai mei ies în seara asta. De ce nu ai veni, pe la ora opt?

Cînd Honey se duse acasă la Merton în seara aceea, avea un borcănel cu sirop de arţar cu ea.

– Pentru ce-i asta? întrebă Merton.

– Am să-ţi arăt, zise Honey.

I-a arătat.

În ziua următoare, Merton le spunea prietenilor lui despre Honey.

– E incredibilă, zise el. Nu puteţi crede ce poate face ea cu un pic de sirop cald!

În după-amiaza aceea, o jumătate de duzină de băieţi îi cereau întîlniri lui Honey. Din acel moment, ea începu să iasă în fiecare seară. Băieţii erau foarte mulţumiţi, iar asta o făcea pe Honey foarte fericită.

Părinţii lui Honey erau încîntaţi de popularitatea bruscă a fiicei lor.

– I-a trebuit fetei noastre un timp ca să înflorească, spunea cu mîndrie tatăl ei, dar acum e o adevărată Taft!

Honey a avut întotdeauna calificative proaste la matematică şi ştia că la ultimul test făcuse foarte prost. Profesorul ei de matematică, domnul Janson, era celibatar şi locuia în apropiere de şcoală. Honey îi făcu o vizită într-o seară. El deschise uşa şi o privi surprins.

– Honey! Ce cauţi aici?

– Am nevoie de ajutorul dumitale. Tata o să mă omoare dacă nu trec la cursul dumitale. Am adus nişte probleme de matematică şi mă întreb dacă te-ar deranja să le vedem împreună.

El ezită un moment.

– E un lucru neobişnuit... dar hai.

Domnului Janson îi plăcea Honey. Ea nu era ca celelalte fete din clasa lui. Ele erau aspre şi indiferente, în timp ce Honey era sensibilă şi grijulie, întotdeauna dornică să facă pe plac. El ar fi vrut ca ea să fi avut mai multă aptitudine pentru matematică.

Domnul Janson stătea alături de Honey pe canapea şi începu să-i explice complicaţiile tainice ale logaritmilor.

Pe Honey nu o interesau logaritmii. În timp ce domnul Janson vorbea, Honey se mişcă aproape de el, tot mai aproape. Începu să respire în ceafa lui şi în ureche şi înainte de a-şi da seama ce se întîmplă, domnul Janson constată că pantalonii îi erau descheiaţi.

El se uită la Honey cu uluire.

– Ce faci?

– Te-am dorit din prima zi cînd te-am văzut, spuse Honey. Ea deschise geanta şi scoase un borcănel mic cu frişcă.

– Ce-i asta?

– Lasă-mă să-ţi arăt...

Honey primi calificativul A la matematică.

Nu doar accesoriile pe care le folosea o făceau pe Honey atît de populară. Ci toate cunoştinţele pe care le obţinuse din toate cărţile vechi despre erotică pe care le citise. Ea îi încînta pe partenerii ei cu tehnici pe care aceştia nici măcar nu le visaseră vreodată, care erau vechi de mii de ani şi demult uitate. Ea dădea un nou sens cuvîntului „extaz".

Calificativele lui Honey se îmbunătăţiră dramatic şi brusc ea deveni mai populară decît fuseseră surorile ei în perioada lor de liceu. Honey era invitată să cineze la *Private Eye* şi la clubul *Bombay Bicycle* şi dusă la *Ice Capades* la *Memphis Hall*. Băieţii o duceau să schieze la Cedar Cliff şi să facă lansări cu paraşuta la Aeroportul Landis.

Anii de colegiu ai lui Honey au fost la fel de bogaţi din punct de vedere social. La cină, într-o seară, tatăl ei zise:

– Curînd termini şcoala. E timpul să ne gîndim la viitorul tău. Tu ştii ce vrei să faci cu viaţa ta?

Ea răspunse imediat.

– Vreau să fiu soră medicală.

Faţa tatălui ei se înroşi.

– Poate vrei să spui, doctoriţă.

– Nu, tată, eu...

– Eşti din familia Taft. Dacă vrei să intri în domeniul medical, o să fii doctoriţă. Ai înţeles?

– Da, tată.

Honey fusese sinceră cînd îi spusese tatălui ei că voia să devină soră medicală. Îi plăcea să aibă grijă de oameni, să-i ajute, să-i ocrotească. Era îngrozită de ideea de a deveni doctoriţă şi de a fi răspunză-

toare de vieţile oamenilor. Dar ştia că nu trebuia să-l dezamăgească pe tatăl ei. Eşti din familia Taft.

Calificativele din colegiu ale lui Honey nu erau suficient de bune ca să fie primită la o facultate de medicină, dar influenţa tatălui ei era. El era un contribuabil important la o şcoală de medicină din Knoxville, Tennessee. El se întîlni cu decanul acesteia, doctorul Jim Pearson.

– Îmi ceri o favoare mare, zise Pearson, dar am să-ţi spun ce am să fac. Am să o admit pe Honey de probă. Dacă după şase luni considerăm că nu e calificată să continue, o să trebuiască să plece.

– Destul de corect. O să te surprindă.

Avea dreptate.

Tatăl lui Honey făcu aranjamente ca Honey să stea în Knoxville, la un văr al său, reverendul Douglas Lipton.

Douglas Lipton era preotul Bisericii baptiste. Avea în jur de şaizeci de ani şi era căsătorit cu o femeie cu zece ani mai în vîrstă decît el.

Preotul era încîntat să o aibă pe Honey în casă.

– E ca o gură de aer proaspăt, îi spuse el soţiei sale.

El nu văzuse niciodată pe cineva atît de dornic să facă pe plac.

Honey se descurca destul de bine la Facultatea de medicină, dar nu se simţea atrasă de asta. Se afla acolo doar ca să-i facă pe plac tatălui ei.

Profesorii o plăceau pe Honey. Ea avea o drăgălăşenie reală care îi făcea pe profesori să-i dorească reuşita.

În mod ironic, ea era deosebit de slabă la anatomie. În cea de-a opta săptămînă, profesorul de anatomie trimise după ea.

– Mi-e teamă că o să trebuiască să te pic, spuse el nefericit.

Nu se poate să pic, se gîndi Honey. *Nu pot să-l dezamăgesc pe tata. Ce sfat mi-ar fi dat Boccacio?*

Honey se apropie mai mult de profesor.

– Am venit la facultatea asta din cauza dumitale. Am auzit atîtea despre dumneata. Se apropie şi mai mult de el. Vreau să fiu la fel ca dumneata. Veni şi mai aproape. Să fiu doctoriţă înseamnă totul pentru mine. Apoi şi mai aproape. Te rog, ajută-mă.

O oră mai tîrziu, cînd Honey plecă din birou, avea răspunsurile la examenul următor.

Înainte să termine Facultatea de medicină, ea sedusese mai mulţi profesori. Avea ceva neajutorat în ea care îi făcea pe toţi să nu-i poată rezista. Erau cu toţii sub impresia că ei erau cei care o seduceau pe ea şi se simţeau vinovaţi că profitau de nevinovăţia ei.

Doctorul Jim Pearson a fost ultimul care a sucombat în faţa lui Honey. Fusese intrigat în legătură cu toate informaţiile pe care le auzise în legătură cu ea. Circulau zvonuri despre extraordinarele ei îndemînări sexuale. Trimise într-o zi după Honey ca să-i discute rezultatele la învăţătură. Ea aduse cu ea o cutiuţă cu zahăr pudră, şi, înainte de a se termina după-amiaza, doctorul Pearson era la fel de agăţat ca şi toţi ceilalţi. Honey îl făcu să se simtă tînăr şi nesătul. Ea îl făcu să se simtă că el era regele care o subjugase pe ea şi o făcuse sclava lui.

Încercă să nu se gîndească la soţia şi la copiii lui.

Honey ţinea cu adevărat la reverendul Douglas Lipton care era necăjit că soţia lui era o femeie atît de rece, de frigidă, care îl critica întotdeauna. Lui Honey îi părea rău pentru preot. *El nu merită aşa ceva,* se gîndi Honey. *Are nevoie de mîngîiere.*

În toiul nopţii, cînd doamna Lipton era plecată din oraş să-şi viziteze o soră, Honey intră în dormitorul preotului. Era goală.

– Douglas...

El căscă ochii.

– Honey? Te simţi bine?

– Nu, spuse ea. Putem sta de vorbă?

– Desigur.

Întinse mîna spre lampă.

– Nu aprinde lumina.

Ea se strecură în pat lîngă el.

– Care-i problema? Nu te simţi bine?

– Sînt îngrijorată.

– Din ce cauză?

– Din cauza ta. Meriţi să fii iubit. Vreau să fac dragoste cu tine.

Era treaz de-a binelea.

– Doamne! zise el. Eşti doar o copilă. Nu poţi fi serioasă.

– Ba sînt. Soţia nu-ţi dă dragoste...

– Honey, lucrul ăsta e imposibil! Ar fi mai bine să te duci în camera ta acum şi...

El îi putea simţi trupul gol apăsîndu-se pe al lui.

– Honey, nu putem face asta, eu sînt...

Buzele ei erau pe ale lui şi trupul ei era peste el şi el fu total luat de val. Ea îşi petrecu noaptea în patul lui.

La ora şase dimineaţa, uşa dormitorului se deschise şi doamna Lipton intră înăuntru. Rămase acolo, uitîndu-se fix la amîndoi, apoi ieşi fără să scoată o vorbă.

Două ore mai tîrziu, reverendul Douglas Lipton s-a sinucis în garajul lui.

Cînd Honey auzi vestea, fu devastată, incapabilă să creadă ce se întîmplase.

Şeriful veni acasă şi avu o discuţie cu doamna

Lipton.

Cînd termină, se duse să o găsească pe Honey.

– Din respect pentru familia lui, vom trece moartea reverendului Douglas Lipton ca fiind „sinucidere din motive necunoscute", dar ţi-aş sugera să pleci naibii din oraşul ăsta şi să nu te mai întorci.

Honey se dusese la spitalul *Embarcadero* din San Francisco.

Cu recomandare strălucită de la doctorul Jim Pearson.

Capitolul 9

Timpul îşi pierduse orice înţeles pentru Paige. Nu mai exista nici început, nici sfîrşit, iar zilele şi nopţile se scurgeau una după alta într-un ritm neîntrerupt. Spitalul devenise toată viaţa ei. Lumea din afara acestuia era o planetă străină, îndepărtată.

Crăciunul veni şi trecu şi începu un nou an. În lumea din afară, trupele americane eliberaseră Kuweitul de Irak.

Nu primise nici o veste de la Alfred. *O să-şi dea seama că a făcut o greşeală,* se gîndi Paige. *O să se întoarcă la mine.*

Telefoanele ciudate de dimineaţa devreme au dispărut la fel de brusc cum apăruseră. Paige fu uşurată

că nu mai apărură alte incidente misterioase şi amenințătoare. Era aproape de parcă toate ar fi fost doar un vis urît... doar că nu fuseseră de fapt.

Rutina continua să fie înnebunitoare. Nu era timp să cunoşti pacienţii. Ei nu erau decît vezici biliare şi ficaţi distruşi, femururi fracturate şi spinări accidentate.

Spitalul era o junglă plină cu demoni mecanici – aparate de respirat, monitoare pentru bătăile inimii, echipamente scaner, aparate de raze X. Iar fiecare îşi avea sunetele caracteristice. Se auzeau fluierături, zumzete şi vorbele permanente de la sistemul de difuzare, iar toate se amestecau într-o confuzie asurzitoare, nebunească.

Al doilea an de rezidenţă era un ritual de trecere. Rezidenţii treceau la sarcini mai grele şi urmăreau noul grup care venea, avînd un sentiment amestecat de dispreţ şi aroganţă faţă de ei.

– Sărmanii nenorociţi, îi spuse Kat lui Paige. Habar n-au ce-i aşteaptă.

– Au să descopere destul de curînd.

Paige şi Honey începură să se îngrijoreze în privinţa lui Kat. Pierdea în greutate şi părea deprimată. O vedeau pe Kat cum în mijlocul conversaţiei rămîne cu

privirea pierdută, cu mintea preocupată. Din cînd în cînd, primea cîte un telefon misterios şi, după fiecare telefon, deprimarea ei părea că se adînceşte.

Paige şi Honey se aşezară să discute cu ea.

– Totul e în regulă? întrebă Paige. Ştii că noi te iubim şi dacă ai vreo problemă am vrea să te ajutăm.

– Mulţumesc. Apreciez asta, dar nu puteţi face nimic. E o problemă de bani.

Honey se uită la ea surprinsă.

– Pentru ce îţi trebuie bani? Nu mergem niciodată nicăieri. N-avem timp să cumpărăm nimic. Nu...

– Nu pentru mine. Pentru fratele meu.

Kat nu pomenise pînă atunci de fratele ei.

– N-am ştiut că ai un frate, spuse Paige.

– Locuieşte la San Francisco? întrebă Honey.

Kat ezită.

– Nu. Locuieşte în Est, la Detroit. O să trebuiască să-l cunoaşteţi într-o bună zi.

– O să ne bucure. Ce face?

– E un fel de antreprenor, spuse vag Kat. A cam avut ghinion în ultima vreme, dar Mike o să se refacă. Reuşeşte întotdeauna.

Mă rog lui Dumnezeu să am dreptate, se gîndi Kat.

Harry Bowman se transferase de la un program de rezidenţă din Iowa. Era un tip bine dispus, comunicativ, care făcea tot ce putea ca să fie pe placul tuturor.

Într-o zi, el îi spuse lui Paige:

– Mîine seară dau o mică petrecere. Dacă sînteţi libere, dumneata, doctoriţa Hunter şi doctoriţa Taft, aţi vrea să veniţi? Cred că o să vă distraţi.

– Bine, zise Paige. Ce să aducem?

Bowman rîse.

– Nu aduceţi nimic.

– Eşti sigur? întrebă Paige. O sticlă de vin sau...

– Las-o baltă! Am de toate în micul meu apartament.

Micul apartament al lui Bowman se dovedi a fi o casă cu zece camere, pline cu mobile vechi.

Cele trei femei intrară şi priviră uluite.

– Doamne! spuse Kat. De unde provin toate astea?

– Am fost destul de deştept să am un tată inteligent, zise Bowman. Mi-a lăsat mie toţi banii.

– Şi lucrezi? se minună Kat.

Bowman zîmbi.

– Îmi place să fiu medic.

Bufetul consta în icre negre *Beluga Malossol, pâté de champagne,* somon afumat scoţian, scoici aşezate pe jumătate de cochilie, carne de crabi, cruditäţi cu sos *vinaigrette* şi şampanie *Cristal.*

Bowman avusese dreptate. Toate trei s-au distrat minunat.

– N-am cuvinte să-ţi mulţumesc, îi spuse Paige lui Bowman la sfîrşitul serii, la plecare.

– Sînteţi libere sîmbătă? întrebă el.

– Da.

– Am o mică barcă cu motor. Vă duc la o plim-

bare.

– Sună groţav.

La ora patru dimineaţa, Kat fu trezită dintr-un somn adînc în camera de gardă.

– Doctore Hunter, camera de urgenţă trei... Doctor Hunter, camera de urgenţă trei.

Kat se dădu jos din pat luptîndu-se cu epuizarea. Frecîndu-şi ochii de somn, luă ascensorul şi coborî la camera de urgenţă.

Un sanitar o salută la uşă.

– E acolo pe targa cu rotile, în colţ. Are dureri mari.

Kat se duse la el.

– Eu sînt doctoriţa Hunter, zise ea adormită.

El gemu.

– Isuse, doctore! Trebuie să faci ceva. Spatele mă omoară.

Kat îşi înăbuşi un căscat.

– De cît timp ai dureri?

– De vreo două săptămîni.

Kat se uită la el cu uimire.

– Două săptămîni? De ce n-ai venit mai devreme?

El încercă să se mişte şi se strîmbă.

– Ca să spun adevărul, urăsc spitalele.

– Atunci de ce ai venit acum?

El se lumină.

– E un turneu mare de golf în curînd şi, dacă nu-mi

vindeci spatele, n-am să mă pot bucura de el.

Kat inspiră adînc.

– Un turneu de golf!

– Da.

Ea se lupta să se controleze.

– Ştii ceva? Du-te acasă. Ia două aspirine şi, dacă nu te simţi mai bine mîine dimineaţă, sună-mă.

Se întoarse şi ieşi din cameră, lăsîndu-l cu gura căscată uitîndu-se după ea.

Micuţa barcă cu motor a lui Bowman era un vas de croazieră de vreo cincisprezece metri.

– Bine aţi venit la bord! spuse el salutîndu-le pe Paige, pe Kat şi pe Honey la debarcader.

Honey se uită admirativ la barcă.

– E frumoasă, zise Paige.

Se plimbară timp de trei ore în jurul golfului, bucurîndu-se de ziua caldă, însorită. Era prima oară cînd vreuna dintre ele se relaxase de săptămîni întregi.

În timp ce erau ancoraţi lîngă Insula Angel, luînd un prînz delicios, Kat zise:

– Asta-i viaţă! Hai să nu ne mai întoarcem la mal.

– Bună idee, o aprobă Honey.

În general, a fost o zi de paradis.

Cînd se întoarseră la debarcader, Paige spuse:

– Nici nu pot să-ţi spun cît m-am bucurat de plimbarea asta.

– A fost plăcerea mea. Bowman o bătu uşor pe

braţ. O s-o repetăm. Oricînd. Voi trei sînteţi oricînd binevenite.

Ce bărbat drăguţ, se gîndi Paige.

Lui Honey îi plăcea să lucreze la obstetrică. Era un salon plin de viaţă nouă şi de noi speranţe, într-un ritual în afara timpului, plin de bucurie.

Mamele care năşteau prima oară erau nerăbdătoare şi temătoare. Veteranele abia aşteptau să scape.

Una dintre femei care urma să nască îi spuse lui Honey:

– Slavă Domnului. O să-mi pot vedea din nou degetele de la picioare.

Dacă Paige ar fi ţinut un jurnal, ar fi însemnat cu roşu ziua de 15 august. Aceasta era ziua în care Jimmy Ford intră în viaţa ei.

Jimmy era sanitar în spital, cu cel mai luminos zîmbet şi cea mai luminoasă stare de spirit pe care o văzuse Paige vreodată. Era mic şi slab şi arăta de şaptesprezece ani. Avea douăzeci şi cinci de ani şi se mişca pe coridoarele spitalului ca o furtună veselă. Nimic nu era prea greu pentru el.

Făcea tot timpul servicii tuturor. Nu avea deloc sentimentul statutului şi trata la fel doctorii, surorile şi

oamenii de serviciu.

Lui Jimmy Ford îi plăcea să spună glume.

– Ai auzit-o pe aia cu pacientul care avea tot corpul în ghips? Tipul din patul de alături l-a întrebat cu ce îşi cîştigă existenţa. El i-a zis: „Am fost spălător de geamuri la *Empire State Building*." Celălalt l-a întrebat: „Şi cum ai plecat?" „De la jumătatea clădirii, în jos."

Apoi Jimmy rîdea şi se grăbea să ajute pe cineva.

El o adora pe Paige.

– Am să fiu doctor, într-o zi. Vreau să fiu ca dumneata.

Îi aducea mici cadouri – bomboane şi animale de pluş. Fiecare dar era însoţit de o glumă.

– La Houston, un bărbat a oprit un pieton şi l-a întrebat: „Care e drumul cel mai apropiat pînă la spital?" „Să zici ceva rău despre Texas."

Glumele erau îngrozitoare, dar Jimmy le făcea să sune nostime.

El sosea la spital odată cu Paige şi venea lîngă ea, pe motocicletă.

– Pacientul a întrebat: „Operaţia mea e periculoasă?" Iar chirurgul a zis: „Nu. Nu poate fi periculoasă cînd ai plătit doar două sute de dolari."

Apoi dispărea.

De cîte ori Paige, Kat şi Honey erau libere în aceeaşi zi, ele ieşeau să exploreze San Francisco. Vizitară *Moara olandeză* şi *Grădina de ceai japoneză*.

Se duseră la *Debarcaderul pescarilor* şi călătoriră cu cabina pe cablu. Se duseseră să vadă piese la *Teatrul Curran* şi luaseră cina la *Maharani,* pe strada Post. Toţi chelnerii erau indieni şi, spre uluirea lui Kat şi a lui Honey, Paige li se adresă în hindi.

– *Hum Hindustani baht bahut ocho bolta hi.*

Din acel moment, restaurantul fu al lor.

– Unde naiba ai învăţat să vorbeşti indiana? întrebă Honey.

– Hindi, spuse Paige. Ezită. Noi... eu am locuit un timp în India.

Totul era încă atît de viu! Se vedea împreună cu Alfred la Agra, uitîndu-se la *Taj Mahal.*

Şahul Jahan a construit asta pentru soţia sa. A durat douăzeci de ani, Alfred.

Am să-ţi construiesc şi eu ţie un Taj Mahal. *Nu-mi pasă cît timp o să dureze!*

Ea e Karen Turner. Soţia mea.

Îşi auzi strigat numele şi se întoarse.

– Paige... Pe faţa lui Kat se vedea preocupare. Te simţi bine?

– Bine. Sînt bine.

Programul imposibil continua. Veni şi trecu un alt an nou, apoi al doilea an dădu în al treilea şi nimic nu se schimbă. Spitalul era neatins de lumea din afară. Războaiele şi foametea şi dezastrele din ţări îndepărtate păleau în comparaţie cu crizele pe viaţă şi pe

moarte cărora le făceau faţă douăzeci şi patru de ore pe zi.

De cîte ori Kat şi Paige se întîlneau pe coridoarele spitalului, Kat zîmbea şi spunea:

– Te distrezi?

– Cînd ai dormit ultima oară? întreba Paige.

Kat ofta.

– Cine-şi mai aminteşte?

Se împleticeau prin zilele şi nopţile lungi, încercînd să reziste la presiunea continuă, obositoare, luînd cîte un sandviş cînd aveau timp şi bînd cafea rece din pahare de hîrtie.

Tracasările sexuale păreau să fi devenit o parte a vieţii lui Kat. I se adresau permanent vorbe cu două înţelesuri, nu doar din partea doctorilor, dar şi a pacienţilor, care încercau să o aducă în pat. Primeau acelaşi răspuns ca şi doctorii. *Nu există nici un bărbat pe lumea asta pe care să-l las să mă atingă.*

Şi chiar o credea, cu adevărat.

În mijlocul unei dimineţi aglomerate, Kat primi un alt telefon de la Mike.

– Bună, surioară.

Şi Kat ştiu ce avea să urmeze. Ea îi trimisese toţi

banii pe care îi putuse economisi, dar adînc, în sinea ei, ştia că, oricît i-ar fi trimis, tot nu va fi niciodată de ajuns.

– Îmi pare foarte rău că te deranjez, Kat. Zău. Dar am intrat într-un mic necaz.

Vocea lui suna încordată.

– Mike... eşti bine?

– A, da. Nu e nimic serios. Doar că sînt dator cuiva care vrea banii imediat şi mă întrebam...

– Am să văd ce pot face, spuse Kat cu oboseală.

– Mulţumesc. Pot conta întotdeauna pe tine, surioară, nu-i aşa? Te iubesc.

– Şi eu te iubesc, Mike.

Într-o zi, Kat îi spuse lui Paige.

– Ştii ce ne-ar trebui tuturor?

– O lună de somn?

– O vacanţă. Ar trebui să ne plimbăm pe Champs Elysées şi să ne uităm la vitrinele magazinelor alora scumpe.

– Aşa-i. Totul clasa întîi! chicoti Paige. O să dormim toată ziua şi o să ne distrăm toată noaptea.

Honey rîse.

– Sună bine.

– Avem o vacanţă care o să vină peste cîteva luni, remarcă Paige. De ce n-am face planuri ca toate trei să plecăm undeva?

– E o idee grozavă, zise Kat cu entuziasm. Sîm-

bătă să ne oprim la o agenţie de turism.

Petrecură următoarele trei zile făcînd planuri, pline de emoţie.

– Eu mor să văd Londra. Poate o să ne întîlnim cu regina.

– Eu vreau să mă duc la Paris. Se presupune că e oraşul cel mai romantic din lume.

– Eu vreau să mă plimb sub clar de lună cu gondola la Veneţia.

Poate vom pleca la Veneţia în luna de miere, Paige, spusese Alfred. *Ţi-ar plăcea?*

Ah, da!

Ea se întreba dacă Alfred o dusese pe Karen la Veneţia în luna de miere.

Sîmbătă dimineaţa, toate trei se opriră la agenţia de turism *Corniche* de pe strada Powell.

Femeia de la birou era politicoasă.

– Ce fel de călătorie vă interesează?

– Am vrea să plecăm în Europa, la Londra, Paris, Veneţia...

– Frumos. Avem nişte excursii în grup, economice, care...

– Nu, nu, nu. Paige se uită la Honey şi zîmbi. Clasa întîi.

– Just. Călătorie cu avionul, clasa întîi, interveni Kat.

– Hoteluri categoria întîi, adăugă Honey.

– Păi, vă pot recomanda hotelurile *Ritz* la Londra, *Crillon* la Paris, *Cipriani* la Veneţia, şi...

Paige zise:

– Ce-ar fi să luăm nişte broşuri cu noi? Putem să

le studiem şi să ne hotărîm.

– Asta ar fi bine, spuse agenta de voiaj.

Paige se uită la o broşură:

– Aranjaţi şi angajări de iahturi?

– Da.

– Bine. S-ar putea să închiriem unul.

– Excelent.

Agenta de voiaj alese o mulţime de broşuri şi i le dădu lui Paige.

– Cînd v-aţi pregătit, anunţaţi-mă şi voi fi bucuroasă să vă fac rezervările.

– O să aveţi veşti de la noi, promise Honey.

Cînd ajunseră afară, Kat rîse şi zise:

– Nimic nu-i mai bun decît să visezi la ceva măreţ.

– Nu te îngrijora, o asigură Paige. Într-o bună zi, o să putem pleca în toate locurile astea.

Capitolul 10

Seymour Wilson, directorul cu probleme medicale de la *Spitalul de district Embarcadero* era un bărbat frustrat, cu o funcţie imposibilă. Erau prea mulţi pacienţi, prea puţini medici şi surori medicale şi prea puţine ore într-o zi. El se simţea precum căpitanul unui vapor care se scufundă şi care aleargă căutînd în zadar să astupe găurile.

În momentul acela, preocuparea imediată a doctorului Wilson era Honey Taft. În timp ce unora dintre doctori se părea că le place foarte mult, rezidenţi şi surori demni de încredere raportau mereu că doctoriţa Taft nu era capabilă să-şi îndeplinească sarcinile.

În cele din urmă, Wilson se duse să-l vadă pe Ben

Wallace.

– Vreau să scap de o doctoriţă de-a noastră, spuse el. Rezidenţii cu care face vizite spun că este incompetentă.

Wallace îşi amintea de Honey. Ea era cea care avea calificative extraordinare şi o recomandare strălucită.

– Nu înţeleg, zise el. Trebuie să fie o greşeală la mijloc. Se gîndi un moment. Am să-ţi spun ce-o să facem, Seymour. Cine-i cel mai afurisit fiu de căţea din personalul tău?

– Ted Allison.

– În regulă. Mîine dimineaţă, trimite-o pe Honey Taft să facă vizita cu doctorul Allison. Spune-i să-ţi facă un raport despre ea. Dacă el zice că e incompetentă, atunci am să mă scap de ea.

– Destul de corect, spuse doctorul Wilson. Mulţumesc, Ben.

La prînz, Honey îi spuse lui Paige că fusese repartizată să facă vizita a doua zi dimineaţă cu doctorul Allison.

– Îl cunosc, zise Paige. Are o reputaţie mizerabilă.

– Asta am aflat şi eu, spuse pe gînduri Honey.

În acelaşi timp, în altă parte a spitalului, Seymour Wilson stătea de vorbă cu Ted Allison. Allison era un veteran dur, lucrînd de douăzeci şi cinci de ani. Fusese medic de marină militară şi încă se mai mîndrea

că „dă picioare în fund".

Seymour Wilson zise:

– Vreau să o urmăreşti cu atenţie pe doctoriţa Taft. Dacă nu e bună, a şters-o. Ai înţeles?

– Am înţeles.

El abia aştepta aşa ceva. Ca şi Seymour Wilson, Ted Allison dispreţuia medicii incompetenţi. În plus el avea ferma convingere că, dacă femeile voiau să practice medicina, trebuiau să fie surori. Dacă asta era destul de bun pentru Florence Nightingale era destul de bun şi pentru toate celelalte.

La ora şase a doua zi dimineaţa, rezidenţii se adunară pe coridor ca să-şi înceapă turul vizitei. Grupul era format din doctorul Allison, Tom Benson, care era asistentul şef, şi cinci rezidenţi, inclusiv Honey Taft.

Acum, cînd Allison se uită la Honey se gîndi: *În regulă, soră, hai să vedem ce ştii.*

Se întoarse spre grup.

– Să mergem.

Prima pacientă din salonul unu era o adolescentă, acoperită cu pături grele. Ea dormea cînd grupul se apropie.

– În regulă, spuse doctorul Allison. Vreau să vă uitaţi toţi la fişa ei.

Rezidenţii începură să studieze fişa pacientei. Doctorul Allison se întoarse spre Honey.

– Pacienta asta are febră, frisoane, o stare gene-

ralã proastã şi anorexie. Are temperaturã, tuşeşte şi are pneumonie. Ce diagnostic îi pui, doctore Taft?

Honey stătu acolo încruntată, tăcută.

– Ei?

– Ei? spuse Honey gînditoare, aş zice că are probabil psitacoză – febra papagalilor.

Doctorul Allison se uită la ea surprins.

– Ce... ce te face să spui asta?

– Simptomele sînt tipice pentru psitacoză şi am remarcat că lucrează cîteva ore ca funcţionară la un magazin de animale de casă. Psitacoza se transmite prin papagali infectaţi de boală.

Allison dădu încet din cap.

– E... e foarte bine. Ştii care este tratamentul?

– Da. Tetraciclină, zece zile, odihnă la pat şi multe lichide.

Doctorul Allison se întoarse spre grup.

– Aţi auzit cu toţii? Doctoriţa Taft are dreptate absolută.

Se duseră la pacientul următor.

– Dacă o să-i examinaţi fişa, o să vedeţi că are tumori mesoteliale, pierderi de sînge, oboseală. Care-i diagnosticul?

Unul dintre rezidenţi spuse plin de speranţă:

– Pare să fie o formă de pneumonie.

Un alt rezident îşi dădu părerea:

– Ar putea fi cancer.

Doctorul Allison se întoarse spre Honey.

– Care-i diagnosticul dumitale, doctore?

Honey arătă gînditoare.

– La prima vedere, aş zice că este pneumonie

fibroasă, o formă de intoxicare cu azbest. În fişă se arată că lucrează la o fabrică de covoare.

Ted Allsion nu-şi putu ascunde admiraţia.

– Excelent! Excelent! Întîmplător, ştii şi care-i terapia?

– Din nefericire, încă nu există o terapie specifică.

Situaţia deveni şi mai impresionantă. În următoarele două ore, Honey diagnostică un caz rar de sindrom Reiter, osteită deformantă – polycythemie – şi malarie.

Cînd se termină turul vizitei, doctorul Allison îi strînse mîna lui Honey.

– Nu mă impresionez uşor, dar vreau să-ţi spun că ai un viitor formidabil.

Honey roşi.

– Mulţumesc, doctore Allison.

– Şi intenţionez să-i spun şi doctorului Wallace asta, zise el cînd plecă.

Tom Benson, asistentul lui Allison, se uită la Honey şi zîmbi.

– Ne întîlnim peste o jumătate de oră, iubito.

Paige încerca să nu apară în calea doctorului Arthur Kane – 007. Dar la fiecare ocazie, Kane o cerea pe Paige să-l asiste la operaţii. Şi, de fiecare dată, devenea tot mai agresiv.

– Ce vrei să spui cu asta că nu vrei să ieşi cu mine? Atunci înseamnă că o capeţi de la altul.

Sau:

– S-ar putea să fiu mic, dragă, dar nu peste tot. Înţelegi ce vreau să spun?

Începuse să se îngrozească dacă trebuia să lucreze cu el. De nenumărate ori, Paige îl urmărea pe Kane făcînd operaţii inutile şi scoţînd organe sănătoase.

Într-o zi, cînd Paige şi Kane se îndreptau spre sala de operaţii, Paige întrebă:

– Ce anume operăm, doctore?

– Portofelul lui! Văzu expresia de pe faţa lui Paige. Am glumit, draga mea.

– Ar trebui să lucreze într-o măcelărie, îi spuse mai tîrziu Paige lui Kat. Nu are dreptul să opereze oameni.

După o operaţie de ficat deosebit de proastă, doctorul Kane se întoarse spre Paige şi clătină din cap.

– Prea rău. Nu ştiu dacă o să scape.

Paige abia putu să-şi reţină furia. Decise să aibă o discuţie cu Tom Chang.

– Cineva ar trebui să raporteze despre doctorul Kane, zise Paige. Îşi omoară pacienţii.

– Ia-o uşurel.

– Nu pot! Nu e drept să fie lasat un om ca el să opereze. E o crimă. Ar trebui să fie adus în faţa comitetului de validare.

– La ce bun? Ar trebui să găseşti alţi doctori care să depună mărturie împotriva lui şi nimeni n-o să vrea să facă lucrul ăsta. Asta este o comunitate închisă şi trebuie să trăim în ea cu toţii, Paige. Este aproape imposibil să găseşti un doctor care să depună mărturie împotriva altuia. Sîntem cu toţii vulnerabili şi avem nevoie prea mare unul de celălalt. Calmează-te. Te

scot în oraş şi îţi ofer un prînz.

Paige oftă.

– În regulă, dar e un sistem infect.

La masă, Paige întrebă:

– Cum mai stau lucrurile cu tine şi Sye?

Îi trebui un moment ca să răspundă.

– Eu... avem probleme. Munca mea ne distruge căsnicia. Nu ştiu ce să fac.

– Sînt sigură că o să se rezolve, zise Paige.

Chang spuse tăios:

– Ar fi bine.

Paige se uită la el.

– M-aş sinucide, dacă m-ar părăsi.

A doua zi dimineaţa, Arthur Kane era programat cu o operaţie de rinichi. Şeful de la chirugie îi spuse lui Paige:

– Doctorul Kane te-a cerut să-l asişti în sala de operaţie patru.

Lui Paige i se uscă brusc gura. Ura pînă şi gîndul de-a fi lîngă el.

Paige spuse:

– Nu puteţi găsi pe altcineva care...?

– Te aşteaptă, doctore.

Paige oftă.

– Bine.

Pînă să se spele Paige, operaţia începuse deja.

– Dă-mi o mînă de ajutor aici, dragă, îi spuse Kane

lui Paige.

Abdomenul pacientului fusese uns cu o soluţie de iod şi se făcuse o incizie în dreapta sus, exact sub coaste. Pînă aici e bine, se gîndi Paige.

– Scalpel!

Sora îi dădu scalpelul doctorului Kane.

El se uită în sus.

– Pune nişte muzică.

Un moment mai tîrziu, începu să cînte un compact disc.

Doctorul Kane continua să taie.

– Pune ceva mai vioi. Se uită apoi la Paige. Porneşte cauterizatorul, iubito.

Iubito. Paige scrîşni din dinţi şi luă un cauterizator electric. Începu să cauterizeze arterele ca să micşoreze cantitatea de sînge din abdomen. Operaţia mergea bine.

Slavă Domnului, se gîndi Paige.

– Burete!

Sora îi dădu lui Kane un burete.

– Bine. Hai să aspirăm puţin.

Tăie în jurul rinichiului pînă fu dezvelit:

– Uite micul drăcuşor. Ridică rinichiul cu un forceps. Bine. Să-l coasem la loc.

De data asta, totul mersese bine, totuşi ceva o frămînta pe Paige. Se uită mai bine la rinichi. Arăta sănătos. Se încruntă întrebîndu-se dacă...

În timp ce doctorul Kane îl cosea pe pacient, Paige se duse repede la radiografia aşezată în rama luminată de pe perete. O studie un moment şi zise încet:

– Ah, Doamne!

Radiografia fusese pusă pe dos. Doctorul Kane scosese rinichiul care nu trebuia scos.

Treizeci de minute mai tîrziu, Paige era în biroul lui Ben Wallace.

– A scos un rinichi bun şi a lăsat unul bolnav! Vocea lui Paige tremura. Omul ăsta ar trebui băgat în închisoare.

Benjamin Wallace zise liniştitor:

– Paige, sînt de acord cu tine că e regretabil. Dar cu siguranţă că nu a fost intenţionat. A fost o greşeală şi...

– O greşeală? Pacientul ăsta o să trebuiască să trăiască toată viaţa cu dializă. Cineva ar trebui să plătească pentru asta.

– Crede-mă, o să facem o evaluare între egali.

Paige ştia ce înseamnă asta: un grup de medici va analiza ce se întîmplase, dar totul se va face în secret. Informaţia nu se va da publicităţii şi nici pacientului.

– Doctore Wallace...

– Faci parte din echipa noastră, Paige. Trebuie să fii o jucătoare în echipă.

– El n-are ce căuta aici în spital. Şi în nici un alt spital.

– Trebuie să te uiţi la imaginea de ansamblu. Dacă ar fi înlăturat, s-ar face o publicitate proastă şi reputaţia spitalului ar suferi. Probabil că am avea o mul-

ţime de procese pentru tratamente greşite.

– Dar cum rămîne cu pacienţii?

– O să-l urmărim mai îndeaproape pe doctorul Kane. Se aplecă înainte pe fotoliul său. Am să-ţi dau un sfat. Cînd o să treci la practica particulară, o să ai nevoie de bunăvoinţa altor doctori pentru referinţe. Fără asta nu ajungi nicăieri şi, dacă îţi faci o reputaţie de om pe care nu te poţi baza şi îi fluieri pe colegii tăi doctori, n-o să capeţi nici o referinţă. Pot să te asigur de asta.

Paige se ridică.

– Deci n-o să faci nimic?

– Ţi-am spus, vom face o evaluare între egali.

– Şi cu asta basta?

– Cu asta basta.

– Nu e corect, zise Paige.

Era în cafeneaua spitalului şi lua prînzul cu Kat şi cu Honey.

Kat clătină din cap.

– Nimeni n-a zis că viaţa trebuie să fie corectă.

Paige se uită în jur, la camera antiseptică, îmbrăcată în faianţă albă.

– Locul ăsta mă deprimă. Toată lumea e bolnavă.

– Altfel n-ar fi aici, sublinie Kat.

– Ce-ar fi să dăm o petrecere? sugeră Honey.

– O petrecere? Ce tot vorbeşti?

Vocea lui Honey fu brusc plină de entuziasm.

– Am putea comanda ceva mîncare decentă şi băutură şi să sărbătorim! Cred că ne-ar face bine puţină veselie.

Paige se gîndi o secundă.

– Ştiţi, spuse ea, nu e o idee rea. Hai s-o facem!

– Ne-am înţeles. Eu organizez totul, le zise Honey. O s-o facem mîine, după vizită.

Arthur Kane se apropie de Paige pe coridor. Avea o voce de gheaţă.

– Ai fost o fată rea. Cineva ar trebui să te înveţe să-ţi ţii gura!

Şi plecă.

Paige se uită după el nevenindu-i să creadă. *Wallace i-a comunicat ce-am zis. N-ar fi trebuit să facă asta.*

Dacă îţi faci o reputaţie de om pe care nu te poţi baza şi îi fluieri pe colegii tăi doctori...

Am s-o mai fac şi altă dată, se hotărî Paige. *Ba bine că nu, fir-ar să fie!*

Vestea despre petrecerea care urma se răspîndi repede. Toţi rezidenţii şi-au adus contribuţia. Fu comandat un meniu bogat de la *Ernie* şi băutura fu livrată de la un magazin din apropiere. Petrecerea era fixată pentru ora cinci, în camera de odihnă a me-

dicilor. Mîncarea şi băutura sosiră la patru şi jumătate. Era un festin: platouri cu produse de mare, homar şi crevete, o varietate de pateuri, chifteluţe suedeze, paste făinoase fierbinţi şi deserturi. Cînd Paige, Kat şi Honey intrară în cameră, la cinci şi cincisprezece minute, era deja aglomerată cu rezidenţi, interni şi surori care mîncau şi se distrau.

Paige se întoarse spre Honey.

– A fost o idee grozavă!

– Mulţumesc.

Un anunţ se auzi în difuzoare.

– Doctor Finley şi doctor Ketler la camera de urgenţă. *Statim.*

Cei doi doctori, în timp ce înghiţeau creveţi, se uitară unul la celălalt, oftară şi ieşiră în grabă din cameră.

Tom Chang veni la Paige.

– Ar trebui să facem aşa ceva în fiecare săptămînă, zise el.

– Adevărat, e...

Difuzorul se auzi din nou.

– Doctor Chang, camera 7... doctor Chang, camera 7.

Iar un minut mai tîrziu:

– Doctor Smythe... la urgenţă doi... doctor Smythe la urgenţă doi.

Difuzorul nu se opri deloc. În cincisprezece minute, aproape fiecare doctor fu chemat la o urgenţă. Honey îşi auzi numele strigat, apoi pe al lui Paige şi al lui Kat.

– Nu-mi vine să cred ce se întîmplă, zise Kat. Ştiţi

cum spune lumea că există un înger păzitor? Ei bine, eu cred că noi trei avem un diavol păzitor.

Vorbele ei se dovediră a fi profetice.

Luni dimineaţă, cînd Paige ieşi din gardă şi se duse să se urce în maşina ei, două cauciucuri erau tăiate. Se uită la ele fără să-i vină să creadă. *Cineva ar trebui să te înveţe să-ţi ţii gura!*

Cînd se întoarse în apartament, le spuse lui Kat şi lui Honey.

– Feriţi-vă de Arthyr Kane. E nebun.

Capitolul 11

Kat fu trezită de apelul telefonului. Fără să deschidă ochii, întinse mîna şi duse receptorul la ureche.

– Alo?

– Kat? Sînt Mike.

Se ridică, inima bătîndu-i brusc mai repede.

– Mike, eşti bine?

Ea îl auzi rîzînd.

– Niciodată n-am fost mai bine. Datorită ţie şi prietenului tău.

– Prietenul meu?

– Domnul Dinetto.

– Cine?

Kat încerca să se concentreze, ameţită de somn.

– Domnul Dinetto. Mi-a salvat realmente viaţa.

Kat habar nu avea despre ce vorbea el.

– Mike...

– Ştii tipii cărora le datoram bani? Domnul Dinetto mi i-a luat din spinare. E un adevărat domn. Şi are o părere grozavă despre tine, Kat.

Kat uitase de incidentul cu Dinetto, dar acum îi reveni în minte. *Doamnă, nu ştii cu cine vorbeşti. Mai bine ai face ce zice. El e domnul Lou Dinetto.*

Mike continuă.

– Îţi trimit nişte bani, Kat. Prietenul tău a aranjat să capăt o slujbă. Capăt bani cu adevărat serioşi.

Prietenul tău. Kat era nervoasă.

– Mike, ascultă-mă. Vreau să fii atent.

Îl auzi rîzînd din nou.

– Nu te îngrijora pentru mine. Nu ţi-am spus că roata o să se întoarcă? Ei, am avut dreptate.

– Ai grijă de tine, Mike. Să nu...

Legătura se întrerupse.

Kat nu mai putu să adoarmă. *Dinetto! Cum de a aflat de Mike şi de ce îl ajută?*

În noaptea următoare cînd Kat părăsi spitalul, o limuzină neagră o aştepta lîngă trotuar. Umbra şi Rhino stăteau lîngă ea.

Cînd Kat voi să treacă, Rhino zise:

– Intră, doctore. Domnul Dinetto vrea să te vadă.

Ea îl studie un moment pe bărbat. Rhino arăta prevestitor de rele, dar Umbra o sperie pe Kat. Era ceva mortal în nemişcarea lui. În alte condiţii, Kat n-ar fi intrat nicicum în maşină, dar telefonul lui Mike o uimise. Şi o îngrijorase.

Fu condusă într-un mic apartament la marginea oraşului şi, cînd ea ajunse acolo, Dinetto o aştepta.

– Îţi mulţumesc că ai venit, doctore Hunter, zise el. Apreciez lucrul ăsta. Un prieten al meu a avut un mic accident. Aş vrea să te uiţi la el.

– Ce faci cu Mike? întrebă Kat.

– Nimic, răspunse el cu nevinovăţie. Am auzit că avea ceva probleme şi am avut eu grijă de ele.

– Cum... cum ai aflat despre el? Vreau să zic, cum ai aflat că el e fratele meu şi...

Dinetto zîmbi.

– E treaba mea, sîntem toţi prieteni. Ne ajutăm unul pe celălalt. Mike s-a înhăitat cu nişte băieţi răi, aşa că l-am ajutat să scape. Ar trebui să fii recunoscătoare.

– Sînt, zise Kat. Sînt, cu adevărat.

– Bine! Ştii vorba aceea că o mînă spală pe alta?

Kat clătină din cap.

– Nu fac nimic ilegal.

– Ilegal? făcu Dinetto. Părea jignit. Nu ţi-aş cere să faci aşa ceva. Prietenul ăsta al meu a avut un mic accident şi urăşte spitalele. Vrei să te uiţi la el?

În ce mă bag oare? se întrebă Kat.

– Foarte bine.

– E în dormitor.

Prietenul lui Dinetto fusese bătut rău. Zăcea în pat, inconştient.

– Ce i s-a întîmplat? întrebă Kat.

Dinetto se uită la ea şi zise:

– A căzut pe scări.

– Ar trebui dus la spital.

– Ţi-am spus, nu-i plac spitalele. Îţi pot pune la dispoziţie orice echipament de spital ai nevoie. Am avut alt doctor care îi îngrijea pe prietenii mei, dar a avut un accident.

Vorbele acestea îi dădură fiori lui Kat. Ea nu voia altceva decît să fugă din locul acela, să se ducă acasă şi să nu mai audă niciodată de numele lui Dinetto, dar nimic în viaţă nu e pe gratis. *Quid pro quo.* Kat îşi scoase haina şi se apucă de treabă.

Capitolul 12

Pînă la începutul celui de-al patrulea an de rezidenţă, Paige asistase deja la sute de operaţii. Deveniseră pentru ea o a doua natură. Cunoştea procedeele de operaţie pentru vezica biliară, splină, ficat, apendice şi, mai emoţionant, pentru inimă. Dar Paige era frustrată pentru că nu făcea ea însăşi operaţiile. Ce s-o fi întîmplat cu *„Un an te uiţi, un an faci şi un an îi înveţi pe alţii"?* se întrebă ea.

Răspunsul veni cînd George Englund, şeful chirurgiei, trimise după ea.

– Paige, este o operaţie de hernie programată pentru mîine în sala de operaţie trei, la şapte şi jumătate a.m.

Ea îşi notă:

– Bine. Cine face operaţia?

– Tu o faci.

– Bine. Eu... Brusc înţelese. Eu o fac?

– Da. E vreo problemă?

Zîmbetul lui Paige lumină camera.

– Nu, domnule! Eu... mulţumesc!

– Eşti pregătită pentru aşa ceva. Cred că pacientul e norocos că te are pe tine. Îl cheamă Walter Herzog. E în camera 314.

– Herzog. Camera 314. Bine.

Şi Paige ieşi pe uşă.

Paige nu fusese niciodată atît de emoţionată. Am să fac prima mea operaţie! *Am să ţin în mîinile mele viaţa unei fiinţe umane. Dar dacă nu sînt pregătită? Dar dacă fac o greşeală? Lucrurile pot merge prost. Este legea lui Murphy.* Pînă să termine discuţia cu ea însăşi, Paige intrase deja în panică.

Se duse în cafeneaua spitalului şi se aşeză să bea o cafea neagră. *O să fie în regulă, îşi spuse în sinea ei. Am asistat la zeci de operaţii de hernie. Nu e nimic complicat. E norocos că mă are pe mine.* Pînă îşi termină cafeaua, era destul de calmă ca să-şi cunoască primul ei pacient.

Walter Herzog avea peste şaizeci de ani, era slab,

chel şi foarte nervos. Era în pat, se ţinea de pîntece cînd intră Paige cu un buchet de flori în mînă. Herzog se uită în sus.

– Soră... Vreau să văd un doctor.

Paige se apropie de pat şi îi dădu florile.

– Eu sînt doctorul. Eu am să te operez.

El se uită la flori şi se uită la ea.

– Ce faci?

– Nu te îngrijora, spuse Paige liniştitor. Eşti în mîini bune.

Ea luă fişa lui de la picioarele patului şi o studie.

– Ce scrie în ea? întrebă îngrijorat bărbatul. *De ce oare mi-a adus ea flori?*

– Scrie să o să fie foarte bine.

El înghiţi în sec.

– Chiar e adevărat că o să-mi faci operaţia?

– Da.

– Arăţi grozav... grozav de tînără.

Paige îl bătu uşor pe braţ.

– N-am pierdut nici un pacient pînă acum. Se uită prin cameră. Te simţi în largul dumitale? Vrei să-ţi aduc ceva de citit? O carte sau o revistă? Bomboane?

El asculta cu nervozitate.

– Nu, e-n regulă. *De ce o fi ea atît de drăguţă cu el? Oare era ceva ce nu-i spunea?*

– Bine atunci. Am să te văd mîine dimineaţă, spuse Paige veselă. Scrise ceva pe o bucată de hîrtie şi i-o dădu. Ăsta-i numărul meu de acasă. Mă suni, dacă ai nevoie de mine în noaptea asta. Am să stau lîngă telefon.

Cînd Paige plecă, Walter Herzog era un pachet de nervi.

Cîteva minute mai tîrziu, Jimmy o găsi în camera de odihnă. Se apropie de ea cu zîmbetul lui larg.

– Felicitări! Am auzit că ai să faci o operaţie.

Se duce repede vestea, se gîndi Paige.

– Da.

– Oricine-ar fi e norocos, spuse Jimmy. Dacă mi se întîmplă vreodată ceva, eşti singura pe care aş lăsa-o să mă opereze.

– Mulţumesc, Jimmy.

Şi, desigur, cu Jimmy era întotdeauna şi o glumă.

– Ai auzit-o pe aia cu bărbatul care avea o durere stranie la glezne? Era prea zgîrcit ca să se ducă la un doctor, aşa că atunci cînd un prieten i-a spus că are aceeaşi durere, el i-a zis: „Du-te imediat la un doctor. Şi să-mi relatezi exact ce ţi-a spus". A doua zi află că prietenul lui e mort. Aleargă la spital şi face teste în valoare de cinci mii de dolari. Dar nu i se găseşte nimic. O sună pe văduva prietenului său şi o întreabă: „Chester a avut dureri mari înainte să moară?" „Nu, i-a răspuns ea. Nici măcar n-a văzut camionul care l-a lovit."

Şi apoi, Jimmy dispăru.

Paige era prea emoţionată ca să mănînce la cină. Îşi petrecu seara făcînd exerciţii de noduri chirurgicale pe picioarele mesei şi pe lămpi. *O să dorm bine în noaptea asta,* decise Paige, *ca să fiu odihnită şi proaspătă mîine dimineaţă.*

Rămase trează toată noaptea, revăzînd în minte operaţia, iar şi iar.

Există trei tipuri de hernie: hernie reductibilă, caz în care este posibil să se împingă testiculele înapoi în abdomen; hernie ireductibilă, caz în care aderenţii împiedică returnarea conţinutului în abdomen; şi cea mai periculoasă, hernia strangulată, în care circuitul sanguin prin hernie este oprit, deteriorînd intestinele. Walter Herzog avea o hernie reductibilă.

La ora şase dimineaţa, Paige intră cu maşina în parcarea spitalului. Un Ferrari nou, roşu, era alături de locul ei de parcare. Paige se întrebă al cui o fi. Oricine era, trebuia să fie bogat.

La ora şapte, Paige îl ajuta pe Walter Herzog să se schimbe din pijama într-o cămaşă de noapte albastră, de spital. Sora îi dăduse deja un sedativ ca să se relaxeze, în timp ce aşteptau targa pe rotile care avea să-l ducă în sala de operaţii.

– Asta e prima mea operaţie, zise Walter Herzog.

Şi a mea, se gîndi Paige.

Sosi targa cu rotile şi Walter Herzog era în drum spre sala de operaţii trei. Paige mergea alături de el pe coridor şi inima îi bătea atît de tare, încît se temea că el ar putea auzi.

Sala de operaţii trei era cea mai mare şi putea curprinde un monitor pentru urmărirea inimii, un aparat pentru inimă şi plămîn artificial şi tot felul de alte aparate. În timp ce Paige intra în sală, personalul era deja acolo, pregătind echipamentul necesar. Era un medic asistent, anestezistul, doi rezidenţi, o soră asistentă şi două surori care circulă.

Personalul o urmărea în aşteptare, dornic să vadă cum se va comporta la prima ei operaţie.

Paige se apropie de masa de operaţie. Lui Walter Herzog i se răsese partea inferioară a pîntecului şi fusese curăţat cu o soluţie antiseptică. Cearceafuri sterile fuseseră puse în jurul cîmpului de operat.

Herzog se uită în sus la Paige şi zise ameţit:

– N-o să mă laşi să mor, nu-i aşa?

Paige zîmbi.

– Cum? Şi să-mi stric dosarul meu perfect?

Se uită la anestezist care urma să-i facă pacientului o anestezie periduralâ. Paige inspiră adînc şi aprobă din cap.

Începu operaţia.

– Scalpel.

Cînd Paige era gata să facă prima tăietură în piele, sora circulantă spuse ceva.

– Ce?

– Doriţi muzică, doamnă doctor?

Era prima oară cînd i se punea această întrebare. Paige zîmbi.

– Bine. Pune nişte Jimmy Buffet.

În momentul în care Paige făcu prima incizie, nervozitatea îi dispăru. Era de parcă asta ar fi făcut toată viaţa. Tăie cu îndemînare primele straturi de grăsime şi muşchi, spre locul herniei. În acelaşi timp, îşi dădea seama de litania familiară care se auzea în sală.

– Burete.

– Dă-mi un cauterizator.

– Uite, aici e...

– Se pare că am ajuns la timp...

– Strînge...

– Aspiră, te rog...

Mintea lui Paige era total concentrată la ce făcea. Să localizeze sacul herniei... să-l elibereze... să repună conţinutul în cavitatea abdominală... să lege baza sacului... şi să taie restul... inelul inghinal... suturare...

La o oră şi douăzeci de minute după prima incizie, operaţia era terminată.

Paige ar fi trebuit să se simtă stoarsă, dar ea se simţea teribil de veselă.

Cînd Walter Herzog era deja cusut, sora asistentă se întoarse spre Paige:

– Doctore Taylor...

Paige îşi ridică ochii.

– Da?

Sora zîmbi.

– A fost frumos, doamnă doctor.

Era sîmbătă şi cele trei femei aveau ziua liberă.

– Ce-ar trebui să facem azi? întrebă Kat.

Paige avu o idee.

– E o zi atît de frumoasă! Vreţi să ne ducem cu maşina la Tree Park? Am putea împacheta un prînz pentru picnic şi să mîncăm în aer liber.

– Sună minunat, spuse Honey.

– Să ne ducem, fu de acord Kat.

Sună telefonul. Toate trei se uitară la el.

– Isuse! zise Kat. Am crezut că Lincoln ne-a eliberat. Nu răspundeţi. E ziua noastră liberă.

– Noi nu avem zile libere, îi reaminti Paige.

Kat se duse la telefon şi îl ridică.

– Doctor Hunter.

Ea ascultă un moment şi îi dădu telefonul lui Paige.

– E pentru tine, doctore Taylor.

Paige zise resemnată:

– Bine.

Luă receptorul.

– Doctor Taylor... alo, Tom... Ce?... Nu, tocmai ieşeam... Înţeleg... În regulă. Am să fiu acolo în cincisprezece minute.

Puse receptorul la loc. *S-a dus picnicul*, se gîndi ea.

– E ceva rău? întrebă Honey.

– Da, sîntem gata să pierdem un pacient. Am să încerc să fiu la cină diseară.

Cînd Paige sosi la spital, intră în parcajul doctorilor şi parcă maşina alături de maşina nouă, roşie, Ferrari. *Mă întreb cîte operaţii au fost necesare ca să plătească aşa ceva?*

Douăzeci de minute mai tîrziu, Paige intra în sala de aşteptare a vizitatorilor. Un bărbat într-un costum închis stătea pe un fotoliu, uitîndu-se pe fereastră.

– Domnul Newton?

El se ridică în picioare.

– Da.

– Eu sînt doctoriţa Taylor. Tocmai am fost să-l văd pe băieţelul dumitale. A fost adus cu dureri abdominale.

– Da. Vreau să-l iau acasă.

– Mi-e teamă că nu se poate. Peter are splina ruptă. Are nevoie de o transfuzie imediată şi de operaţie, altfel moare.

Domnul Newton neagă din cap.

– Sîntem Martori ai lui Iehova. Dumnezeu n-o să-l lase să moară şi eu n-am să las să fie pătat cu sîngele altcuiva. Soţia mea l-a adus aici. O să fie pedepsită pentru asta.

– Domnule Newton, nu cred că înţelegeţi cît de serioasă este situaţia. Dacă nu-l operăm imediat, fiul

dumitale o să moară.

Bărbatul se uită la ea şi zîmbi.

– Dumneata nu cunoşti căile Domnului, nu-i aşa?

Paige era furioasă.

– Poate nu ştiu multe despre căile Domnului, dar ştiu multe despre o splină ruptă.

Scoase o bucată de hîrtie.

– El e minor, aşa că dumneata trebuie să semnezi consimţămîntul în locul lui.

I-o întinse.

– Şi dacă nu o semnez?

– De ce... atunci nu putem opera.

El aprobă din cap.

– Crezi că puterile dumitale sînt mai mari decît ale Domnului?

Paige se uită fix la el.

– Nu semnezi, nu-i aşa?

– Nu. O putere mai înaltă decît a dumitale o să-l ajute pe fiul meu. O să vezi.

Cînd Paige se întoarse în salon, Peter, în vîrstă de şase ani, deveniše inconştient.

– N-o să reziste, spuse Chang. A pierdut prea mult sînge. Ce vrei să faci?

Paige luă hotărîrea.

– Du-l în sala de operaţie unu. *Statim.*

Chang se uită la ea, surprins.

– Tatăl lui şi-a schimbat părerea?

Paige dădu din cap.

– Da. Şi-a schimbat părerea. Să-i dăm drumul.

– Bravo ţie! Am vorbit cu el o oră şi nu l-am putut

clinti. A zis că Dumnezeu o să aibă grijă.

– Dumnezeu are grijă, îl asigură Paige.

După două ore şi doi litri de sînge, operaţia era terminată cu succes. Toate semnele vitale ale băiatului erau puternice.

Paige îi mîngîie cu blîndeţe fruntea.

– O să se facă bine.

Un sanitar se grăbi în sala de operaţie.

– Doctore Taylor? Doctorul Wallace vrea să vă vadă imediat.

Benjamin Wallace era atît de furios, încît vocea i se spărgea.

– Cum ai putut să faci un lucru atît de necugetat? I-ai făcut transfuzie şi l-ai operat fără permisiune? Ai încălcat legea!

– Am salvat viaţa unui băiat.

Wallace inspiră adînc.

– Ar fi trebuit să ai o hotărîre judecătorească.

– Nu era timp, spuse Paige. Încă zece minute şi ar fi fost mort. Dumnezeu era ocupat în altă parte.

Wallace măsură camera înainte şi înapoi.

– Şi ce o să facem acum?

– O să obţinem o hotărîre judecătorească.

– La ce bun? Ai făcut deja operaţia.

– Am să datez hotărîrea judecătorească cu o zi în urmă. Nimeni n- o să-şi dea seama.

Wallace se uită la ea şi începu să-şi facă vînt.

– Isuse! Îşi şterse fruntea. Asta ar putea să mă coste slujba.

Paige îl privi un moment prelungit. Apoi se întoarse şi porni spre uşă.

– Paige...?

Ea se opri.

– Da?

– N-o să mai faci niciodată aşa ceva, nu-i aşa?

– Numai dacă va fi nevoie, îl asigură Paige.

Capitolul 13

Toate spitalele au probleme cu furtul de droguri. Prin lege, fiecare narcotic care se ia de la farmacia spitalului trebuie să aibă semnătură, dar indiferent cît de perfectă este securitatea acestora, cei care se droghează găsesc aproape întotdeauna o cale de a ocoli controlul.

Spitalul *Embarcadero* avea o problemă majoră. Margaret Spencer se duse să-l vadă pe Ben Wallace.

– Nu ştiu ce să fac, doctore. Fentanyl-ul dispare mereu.

Fentanyl-ul este un narcotic şi un drog anesteziant care dă dependenţă.

– Cît lipseşte?

– Mult. Dacă ar lipsi doar cîteva flacoane, ar putea exista o explicaţie inocentă, dar acum se întîmplă cu regularitate. Dispar peste o duzină de flacoane pe săptămînă.

– Ai vreo idee cine le-ar putea lua?

– Nu, domnule. Am discutat cu cei de la pază. Nici ei nu ştiu ce să creadă.

– Cine are acces la farmacie?

– Asta-i problema. Majoritatea anesteziştilor au acces liber ca şi majoritatea surorilor şi a chirurgilor.

Wallace rămase pe gînduri.

– Mulţumesc că ai venit la mine. O să mă ocup eu de asta.

– Mulţumesc, doctore.

Sora Spencer plecă.

N-am nevoie de asta tocmai acum, se gîndi furios Wallace. Urma să se ţină o sedinţă a consiliului de conducere a spitalului şi erau deja destule probleme de rezolvat. Ben Wallace cunoştea bine statisticile. Peste zece la sută dintre medicii din Statele Unite deveneau înrobiţi fie drogurilor, fie alcoolului. Accesibilitatea la droguri făcea ca acestea să fie o tentaţie. Pentru un doctor era simplu să deschidă un dulăpior, să scoată drogul pe care-l dorea şi să folosească o siringă ca să şi-l injecteze. Un dependent de droguri putea avea nevoie de o injecţie chiar şi la două ore.

Acum, asta se întîmpla în spitalul său. Trebuia făcut ceva înainte de şedinţa de consiliu. *Ar arăta rău în dosarul meu.*

Ben Wallace nu era sigur în cine putea să se în-

creadă ca să-l ajute să descopere vinovatul. Trebuia să fie atent. Era sigur că nici doctoriţa Taylor şi nici doctoriţa Hunter nu erau implicate şi, după multă gîndire, se hotărî să le folosească pe ele.

Trimise după amîndouă.

– Am să vă cer o favoare, le zise el.

Le explică despre fentanyl-ul care dispărea.

– Aş vrea să ţineţi ochii bine deschişi, dacă vreunul dintre doctorii cu care lucraţi iese din sala de operaţii pentru un moment, în timpul operaţiei, sau dacă dă cineva vreun semn că se droghează. Vreau să mă anunţaţi. Uitaţi-vă la vreo schimbare de personalitate – deprimare sau schimbări de stare de spirit – sau întîrzieri, sau absenţe nemotivate. Aş aprecia dacă veţi ţine treaba asta strict confidenţială.

Cînd plecară din birou, Kat zise:

– Ăsta e un spital mare. O să avem nevoie de un Sherlock Holmes.

– Nu, n-o să avem nevoie, spuse Paige nefericită. Eu ştiu cine este.

Mitch Campbell era unul dintre doctorii favoriţi ai lui Paige. Doctorul Campbell era un bărbat plăcut, cu păr alb, de peste cincizeci de ani, întotdeauna binedispus şi unul dintre cei mai buni chirurgi ai spitalului. Paige observase în ultima vreme că el întîrzia întotdeauna cîteva minute la operaţii şi căpătase un tremur vizibil. El o folosea pe Paige să-l ajute cît de des

posibil şi, de obicei, o lăsa pe ea să facă o mare parte a operaţiei. În mijlocul operaţiei, începeau să-i tremure mîinile şi el îi dădea scalpelul lui Paige.

– Nu mă simt bine, mormăia el. Vrei să preiei?

Şi părăsea sala de operaţie.

Paige fusese preocupată de ce anume se întîmplase cu el. Acum, ştia. Se gîndi ce să facă. Îşi dădea seama că, dacă se ducea cu informaţia la Wallace, doctorul Campbell va fi dat afară sau, mai rău, îi va fi distrusă cariera. Pe de altă parte, dacă nu făcea nimic, va pune în pericol viaţa pacienţilor. *Poate ar trebui să vorbesc cu el,* se gîndi Paige. *Să-i spun ce ştiu şi să insist să se trateze.* Ea discută treaba cu Kat.

– E o problemă, fu de acord Kat. E un tip cumsecade şi e un doctor bun. Dacă fluieri, e terminat, dar dacă nu faci asta, trebuie să te gîndeşti la relele pe care le poate face. Ce crezi că se va întîmpla dacă l-ai confrunta?

– El o să nege, Kat. Asta-i tiparul obişnuit.

– Da, e o treabă grea.

A doua zi, Paige avea programată o operaţie cu doctorul Campbell. *Sper să fi greşit,* se rugă Paige. *Dă Doamne să nu întîrzie şi să nu plece în timpul operaţiei.*

Campbell întîrzie cincisprezece minute, iar în mijlocul operaţiei spuse:

– Vrei să preiei, Paige. Mă întorc imediat.

Trebuie să vorbesc cu el, decise Paige. *Nu pot să-i distrug cariera.*

În dimineaţa următoare, cînd Paige şi Honey intrară în parcarea doctorilor, Harry Bowman opri alături de ele Ferrari-ul roşu.

– E o maşină frumoasă, spuse Honey. Cît costă una din astea?

Bowman rîse.

– Dacă întrebi, nu ţi-o poţi permite.

Dar Paige nu asculta. Ea se uita la maşină şi se gîndea la casa lui, la petrecerile bogate şi la barca cu motor. *Am fost destul de deştept să am un tată inteligent. Mi-a lăsat mie toţi banii.* Şi totuşi, Bowman lucra într-un spital de district. De ce?

Zece minute mai tîrziu, Paige era în biroul de personal şi discuta cu Karen, secretara care răspundea de dosare.

– Fă-mi o favoare, vrei, Karen? Rămîne între noi. Harry Bowman m-a invitat să ies cu el, dar eu am sentimentul că e căsătorit. Mă laşi să arunc o privire pe dosarul lui personal?

– Sigur. Bastarzii ăştia excitaţi! Nu le ajunge niciodată, nu-i aşa? Ai dreptate. Am să te las să te uiţi în dosarul lui.

Se duse la un dulap şi găsi ce căuta. Îi aduse lui Paige nişte documente.

Paige se uită rapid peste ele. Cererea doctorului

Harry Bowman arăta că venea de la o mică universitate din Vestul Mijlociu şi, conform datelor, lucrase tot timpul facultăţii. Era anestezist.

Tatăl lui era bărbier.

Honey Taft era o enigmă pentru majoritatea doctorilor din spitalul *Embarcadero.* În timpul turului de vizite de dimineaţă părea nesigură pe ea. Dar la vizitele de după-amiază părea o cu totul altă persoană. Era surprinzător de cunoscătoare în legătură cu fiecare pacient şi rapidă şi eficientă la fiecare diagnostic.

Unul dintre rezidenţii în ultimul an discuta despre ea cu un coleg.

– Să mă ia naiba dacă înţeleg, spuse el. Dimineaţa, plîngerile în legătură cu doctoriţa Taft se adună mereu. Face mereu greşeli. Ştii gluma despre sora care înţelege totul greşit? Un doctor se plînge că i-a spus să-i dea trei pilule bolnavului din camera patru, iar ea i-a dat patru pilule pacientului din camera trei, şi tocmai cînd vorbea despre ea, o vede alergînd pe coridor după un bolnav gol, ţinînd un vas cu apă fierbinte. Doctorul zice: „Ia te uită! Eu i-am spus să-i cureţe furunculul, nu să-i opărească penisul.“ [1].

Colegii lui rîseră.

1. Joc de cuvinte intraductibil: prick the boil = a curăţa furunculul; boil the prick = a opări penisul.

– Ei bine, aşa e şi cu doctoriţa Taft. Dar, după-amiază, e absolut strălucită. Diagnosticele ei sînt corecte, notele minunate şi e tăioasă ca un brici. Trebuie că ia o pilulă miraculoasă, care acţionează doar după-amiaza. Se scărpină în creştet. Mă zăpăceşte.

Doctorul Nathan Ritter era un pedant, un bărbat care trăia şi lucra după carte. Deşi îi lipsea scînteia de strălucire, era capabil şi dedicat meseriei şi se aştepta la aceleaşi calităţi de la cei care lucrau cu el.

Honey avu nenorocul să fie programată în echipa lui.

Prima lor oprire fu la un salon care cuprindea o duzină de pacienţi. Unul dintre ei tocmai termina de mîncat micul dejun. Ritter se uită la fişa de la picioarele patului.

– Doctore Taft, fişa arată că e pacientul dumitale.

Honey aprobă din cap.

– Da.

– I se face bronhoscopie în dimineaţa asta?

Honey aprobă din cap.

– Da.

– Şi îi dai voie să mănînce? sări doctorul Ritter. *Înaintea* unei bronhoscopii?

Honey zise:

– Sărmanul, n-a mîncat de cînd...

Nathan Ritter se întoarse spre asistentul lui.

– Amînă analiza.

Voi să-i spună ceva lui Honey, apoi se abţinu:

– Să mergem mai departe.

Următorul pacient era un portorican care tuşea rău. Doctorul Ritter îl examină.

– Al cui pacient este?

– Al meu, zise Honey.

El se încruntă.

– Infecţia lui ar fi trebuit să se rezolve pînă acum. Se uită la fişă. Îi dai cincizeci de miligrame de ampicilină de patru ori pe zi?

– Da, aşa-i.

– Nu-i aşa. *E greşit.* Trebuie să fie cinci sute de miligrame de patru ori pe zi. Ai uitat un zero.

– Îmi pare rău, eu...

– Nu-i de mirare că pacientului nu-i merge mai bine. Vreau să se schimbe imediat.

– Da, doctore.

Cînd ajunseră la un alt pacient al lui Honey, doctorul Ritter zise nerăbdător:

– E programat pentru o colonoscopie. Unde-i raportul de la radiologie?

– Raportul de la radiologie? Ah, mi-e teamă că am uitat să cer să i se facă.

Ritter se uită lung, mirat, la Honey.

Dimineaţa merse tot mai prost.

Pacientul următor pe care-l văzură gemea plîngînd.

– Am nişte dureri teribile. Ce e rău cu mine?

– Nu ştim, spuse Honey.

Doctorul Ritter se uită urît la ea.

– Doctore Taft, pot să vorbesc un moment cu dumneata afară?

Pe coridor el zise:

– Niciodată, dar *niciodată* să nu spui unui pacient că nu ştii. Eşti cea la care se uită ca să-l ajuţi. Iar dacă nu ştii răspunsul, inventează unul. Înţelegi?

– Nu mi se pare drept să...

– Nu te-am întrebat dacă ţi se pare drept. Fă doar aşa cum ţi se spune.

Examinară o hernie hiatală, un pacient cu hepatită, un pacient cu boala lui Alzheimer şi încă o jumătate de duzină de alţi pacienţi. În momentul cînd se termină vizita, doctorul Ritter se duse în biroul lui Ben Wallace.

– Avem o problemă, spuse Ritter.

– Ce este, Nathan?

– E vorba de o rezidentă. Honey Taft.

Iar.

– Ce-i cu ea?

– E un dezastru.

– Dar a avut o recomandare extraordinară!

– Ben, ar fi mai bine să te scapi de ea, înainte ca spitalul să intre într-un bucluc adevărat, înainte ca ea să omoare un pacient sau doi.

Wallace se gîndi un moment, apoi luă decizia.

– Bine. O să plece de-aici.

Paige fu ocupată la chirurgie cea mai mare parte a dimineţii. De îndată ce fu liberă, se duse să-l vadă pe doctorul Wallace, să-i spună despre bănuielile ei în

legătură cu Harry Bowman.

– Bowman? Eşti sigură? Vreau să spun... n-am văzut semne că s-ar droga.

– Nu le foloseşte el, îi explică Paige. Le vinde. Trăieşte ca un milionar pe salariul de rezident.

Ben Wallace aprobă din cap.

– Foarte bine. Am să verific. Mulţumesc, Paige.

Wallace trimise după Bruce Anderson, şeful pazei.

– S-ar putea să fi identificat hoţul de droguri, îi zise Wallace. Vreau să-l urmăreşti îndeaproape pe doctorul Harry Bowman.

– Bowman?

Anderson încercă să-şi ascundă surprinderea. Doctorul Bowman le dădea paznicilor mereu ţigări de foi cubaneze şi alte mici cadouri. Îl iubeau toţi.

– Dacă intră în farmacie, îl controlaţi cînd iese de acolo.

– Da, domnule.

Harry Bowman se îndreptă spre farmacie. Trebuia să satisfacă nişte comenzi. O mulţime de comenzi. Începuse ca un accident norocos. Lucra într-un spital mic din Ames, Iowa, luptîndu-se să trăiască dintr-un salariu de rezident. Îi plăcea şampania şi berea; apoi, soarta i-a zîmbit.

Unul dintre pacienţii lui, care ieşise din spital, i-a telefonat într-o dimineaţă.

– Doctore, am dureri groaznice. Trebuie să-mi dai

ceva contra lor.

– Vrei să intri din nou în spital?

– Nu vreau să plec de acasă. Ai putea să-mi aduci aici ceva?

Bowman se gîndi:

– În regulă. Am să trec în drum spre casă.

Cînd a vizitat pacientul, a adus cu el o sticluţă de fentanyl.

Pacientul o înhăţă.

– Asta e minunat! a zis el. A scos o mînă de bancnote. Ia.

Bowman se uită surprins la el.

– Nu trebuie să-mi plăteşti pentru asta.

– Glumeşti? Chestia asta e ca aurul. Am o mulţime de prieteni care ţi-ar plăti o avere dacă le-ai aduce aşa ceva.

Aşa începuse totul. În două luni, Harry Bowman făcuse mai mulţi bani decît visase vreodată că-i posibil. Din nefericire, şeful spitalului a aflat ce se întîmpla. Temîndu-se de un scandal public, îi spusese lui Bowman că, dacă pleacă în liniştе, nu va apărea nimic în dosarul lui.

Îmi pare bine că am plecat, se gîndi Bowman. *San Francisco are o piaţă mult mai mare.*

Ajunse la farmacie. Bruce Anderson stătea afară. Bowman dădu din cap spre el.

– Bună, Bruce.

– Bună ziua, doctore Bowman.

Cinci minute mai tîrziu, cînd Bowman ieşi din farmacie, Anderson zise:

– Scuzaţi-mă. Trebuie să vă percheziţionez.

Harry Bowman se uită fix la el.

– Să mă percheziţionezi? Despre ce vorbeşti, Bruce?

– Îmi pare rău, doctore. Avem ordin să controlăm pe toţi care folosesc farmacia, minţi Anderson.

Bowman era indignat.

– N-am auzit niciodată de aşa ceva. Refuz absolut.

– Atunci va trebui să vă cer să veniţi cu mine în biroul doctorului Wallace.

– Foarte bine. El o să fie furios cînd o să audă aşa ceva.

Bowman intră val-vîrtej în biroul lui Wallace.

– Ce se întîmplă, Ben? Omul ăsta a vrut să mă percheziţioneze, pentru Dumnezeu!

– Şi ai refuzat să fii percheziţionat?

– Absolut.

– În regulă. Wallace întinse mîna la telefon. Am să pun poliţia din San Francisco s-o facă, dacă preferi.

Începu să formeze numărul.

Bowman intră în panică.

– Stai un moment. Nu e nevoie. I se lumină brusc faţa. A, ştiu despre ce-i vorba! Băgă mîna în buzunar şi scoase o sticluţă de fentanyl. Am luat astea ca să le folosesc la o operaţie şi...

Wallace îi spuse liniştit.

– Goleşte-ţi buzunarele.

Un aer de disperare apăru pe faţa lui Bowman.

– Nu e nevoie să...

– Goleşte-ţi buzunarele!

Două ore mai tîrziu, biroul din San Francisco al *Agenţiei antidroguri* avea o mărturie semnată şi numele persoanelor cărora Bowman le vînduse droguri.

Cînd Paige auzi vestea, se duse la Mitch Campbell. El stătea într-un birou şi se odihnea. Cînd Paige intră ţinea mîinile pe birou şi putu vedea cum îi tremură.

Campbell îşi trase repede mîinile în poală.

– Bună, Paige. Ce mai faci?

– Bine, Mitch. Voiam să stăm de vorbă.

– Şezi.

Ea luă un scaun în faţa lui.

– De cît timp ai Parkinson?

El se albi.

– Cum?

– Asta e, nu-i aşa? Ai încercat să o ascunzi.

Urmă o tăcere grea.

– Eu... eu... da. Dar eu... eu nu pot să renunţ să mai fiu doctor. Eu... eu pur şi simplu nu pot renunţa. Asta e toată viaţa mea.

Paige se aplecă înainte şi spuse cu sinceritate:

– Nu trebuie să renunţi să fii doctor, dar n-ar trebui să mai operezi.

Brusc, el arătă bătrîn.

– Ştiu. Am vrut să mă opresc, anul trecut. Zîmbi vag. Bănuiesc că o să trebuiască să mă opresc acum, nu-i aşa? O să te duci să-i spui doctorului Wallace?

– Nu, spuse Paige cu blîndeţe. Tu o să te duci să-i spui doctorului Wallace.

Paige lua masa de prînz la cafenea, cînd Tom i se alătură.

– Am auzit ce s-a întîmplat, spuse el. Bowman! De necrezut. Bună treabă.

Ea clătină din cap.

– Era să greşesc.

Chang stătea acolo tăcut.

– Te simţi bine, Tom?

– Vrei să-ţi răspund „sînt bine" sau vrei adevărul?

– Sîntem prieteni. Vreau adevărul.

– Căsătoria mea s-a dus dracului. Ochii i se umplură brusc de lacrimi. Sye a plecat. S-a dus înapoi acasă.

– Îmi pare tare rău.

– Nu e vina ei. Nu mai aveam o căsnicie. Ea zicea că eu sînt căsătorit cu spitalul şi are dreptate. Îmi petrec toată viaţa aici îngrijind oameni străini, în loc să fiu împreună cu cei pe care îi iubesc.

– O să se întoarcă. Au să se îndrepte lucrurile, spuse Paige liniştitor.

– Nu. De data asta, nu.

– Te-ai gîndit la o înţelegere sau...

– Ea refuză.

– Îmi pare rău, Tom. Dacă e ceva ce aş...

Îşi auzi numele la difuzor.

– Doctor Taylor, camera 410...

Paige simţi brusc o înţepătură de alarmă.

– Trebuie să plec, spuse ea.

Nimic nu durează o veşnicie

Camera 410. Era camera lui Sam Bernstein. El era unul dintre pacienţii ei favoriţi, un bărbat blînd de peste şaptezeci de ani, care fusese adus cu un cancer de stomac neoperabil. Mulţi dintre pacienţii din spital se plîngeau în permanenţă, dar Sam Bernstein era o excepţie. Paige îi admira curajul şi demnitatea. Avea o nevastă şi doi băieţi maturi care îl vizitau cu regularitate şi Paige începuse să ţină şi la ei.

Fusese pus într-un aparat de întreţinere a vieţii, cu o notiţă: – *Nu reanimaţi* – în caz că i se oprea inima.

Cînd Paige intră în camera lui, o soră era alături de el. Cînd intră Paige, ea îşi ridică privirea.

– S-a dus, doctore. N-am pornit procedurile de urgenţă, pentru că...

Nu mai continuă.

– Ai făcut bine, zise încet Paige. Mulţumesc.

– E ceva ce pot...?

– Nu. Am să fac eu totul.

Paige stătu lîngă pat şi se uită în jos la trupul celui ce fusese o fiinţă umană, care trăia şi rîdea, un bărbat care avea o familie şi prieteni, cineva care îşi petrecuse viaţa lucrînd din greu, avînd grijă de cei pe care îi iubea. Şi acum...

Se duse la sertarul unde îşi ţinea lucrurile. Era un ceas ieftin, o legătură de chei, cincisprezece dolari, o proteză dentară şi o scrisoare către soţia sa. Tot ce rămăsese din viaţa unui om!

Paige nu putea să se scuture e sentimentul de deprimare care o apăsa.

– Era un om atît de cumsecade. De ce...?

Kat zise:

– Paige, nu-ţi poţi permite să te implici emoţional cu pacienţii tăi. Asta te-ar sfîşia.

– Ştiu, ai dreptate, Kat. Doar că... totul se termină atît de repede, nu-i aşa? Azi-dimineaţă, el şi cu mine stăteam de vorbă. Mîine e înmormîntarea.

– Ai de gînd să te duci?

– Nu.

Înmormîntarea a avut loc la cimitirul *Dealurile Eternităţii.*

În religia mozaică, înmormîntarea trebuie să aibă loc cît mai curînd posibil după deces şi are loc de obicei a doua zi.

Trupul lui Sam Bernstein era îmbrăcat în *tahrihim,* o pînză albă, şi era înfăşurat în *talit.* Familia era adunată în jurul gropii. Rabinul intona *„Hamakom i'nataim ethem b'toh. Ş'ar availai ţion ve ieruşalaim."*

Un bărbat care stătea alături de Paige văzu figura ei uimită şi îi traduse: „Dumnezeu să te consoleze cu toţi jelitorii din Sion şi Ierusalim."

Spre mirarea lui Paige, membrii familiei şi-au rupt ceva din hainele pe care le purtau, în timp ce intonau *„Baruh ata adonai eloheonu meleh haolam daian ha-emet."*

– Ce...?

– Ca să-şi arate respectul, şopti bărbatul. „Din pământ eşti, în pământ te-ai întors, dar spiritul se întoarce la Dumnezeu care ţi l-a dat."

Ceremonia se terminase.

În dimineaţa următoare, Kat se întîlni cu Honey pe coridor. Honey arăta nervoasă.

– S-a întîmplat ceva rău? întrebă Kat.

– Doctorul Wallace a trimis după mine. Mi-a cerut să fiu la ora două în biroul lui.

– Ştii pentru ce?

– Cred că am încurcat lucrurile la vizită ieri. Doctorul Ritter e un monstru.

– Poate să fie, spuse Kat. Dar sînt sigură că totul o să fie în regulă.

– Sper că da. Dar am o senzaţie proastă.

Fix la ora două, ea sosi în biroul lui Benjamin Wallace, ducînd în geantă un mic borcănaş cu miere. Secretara era la masă. Uşa doctorului Wallace era deschisă.

– Intră, doctore Taft, îi strigă el.

Honey intră în birou.

– Închide uşa, te rog.

Honey închise uşa.

– la loc.

Honey se aşează în faţa lui. Aproape că tremura.

Benjamin Wallace se uita la ea peste birou şi se gîndi: *E ca şi cînd aş da cu piciorul într-un căţeluş. Dar ce trebuie făcut, trebuie făcut.*

– Mi-e teamă că am veşti proaste pentru dumneata, zise el.

O oră mai tîrziu, Honey se întîlni cu Kat la solariu. Honey se prăbuşi într-un fotoliu alături de ea, zîmbind.

– Ai fost la doctorul Wallace? întrebă Kat.

– A, da. Am avut o conversaţie lungă. Ai ştiut că soţia lui l-a părăsit în septembrie? Erau căsătoriţi de cincisprezece ani. Are doi copii maturi dintr-o căsătorie anterioară, dar îi vede foarte rar. Sărmanul drăguţ, e atît de singur!

Cartea a doua

Capitolul 14

Era în ajun de An Nou şi Paige, Kat şi Honey întîmpinară anul 1994 la *Spitalul de district Embarcadero*. Li se părea că nimic nu se schimbase în viaţile lor, în afară de numele pacienţilor.

Cînd Paige trecu prin parcaj, îşi aminti de Harry Bowman şi de maşina lui roşie Ferrari. *Oare cîte vieţi au fost distruse de otrava pe care o vindea Harry Bowman?* se întrebă ea. Drogurile sînt atît de seducătoare. Şi, în cele din urmă, atît de ucigătoare!

Jimmy Ford apăru cu un bucheţel de flori pentru Paige.

– Pentru ce sînt astea, Jimmy?

El roşi.

– Am vrut pur şi simplu să ţi le dau. Ştiai că am să mă căsătoresc?

– Nu! E minunat. Cine-i fata fericită?

– O cheamă Betsy. Lucrează la un magazin de îmbrăcăminte. O să avem o jumătate de duzină de copii. Prima fată o să se numească Paige. Sper că nu te deranjează.

– Să mă deranjeze? Sînt flatată.

El se simţea jenat.

– Ai auzit-o pe aia cu doctorul care i-a mai dat pacientului său două săptămîni de trăit? Nu pot să-ţi plătesc acum, zise omul. În regulă, îţi mai dau două săptămîni.

Şi Jimmy dispăru.

Paige era îngrijorată de Tom Chang. Avea schimbări bruşte de stare de spirit, de la euforie la deprimare adîncă.

Într-o dimineaţă, într-o discuţie cu Paige, el zise:

– Îţi dai seama că majoritatea oamenilor care sînt internaţi aici ar muri fără noi? Noi avem puterea să le vindecăm trupurile şi să-i facem din nou întregi.

Jar a doua zi dimineaţă:

– Ne păcălim singuri toţi, Paige. Pacienţii noştri s-ar face bine mai repede fără noi. Sîntem nişte ipocriţi, pretindem că avem toate răspunsurile. Ei bine,

nu le avem.

Paige îl studie un moment.

– Ce ştii despre Sye?

– Am vorbit ieri cu ea. Nu vrea să vină înapoi aici. Continuă cu divorţul.

Paige îşi puse o mînă pe braţul lui.

– Îmi pare tare rău, Tom.

El ridică din umeri.

– De ce? Nu mă deranjează. Nu mă mai deranjează acum. Am să găsesc altă femeie. Rînji. Şi o să am alt copil. O să vezi.

Era ceva ciudat în conversaţia asta.

În seara aceea Paige îi spuse lui Kat.

– Sînt îngrijorată de Tom Chang. Ai mai vorbit cu el în ultima vreme?

– Da.

– Ţie ţi s-a părut normal?

– Mie nici un bărbat nu mi se pare normal.

Paige era preocupată în continuare.

– Hai să-l invităm la cină, mîine seară.

– În regulă.

A doua zi dimineaţă, cînd Paige veni la spital, fu salutată cu vestea că un om de serviciu găsise cadavrul lui Tom Chang într-o cameră de la subsol. Murise din cauza unei doze mari de somnifere.

Paige era aproape isterică.

– Aş fi putut să-l salvez, strigă ea. Tot timpul, el cerea ajutor şi eu nu l-am auzit.

Kat zise cu fermitate:

– N-ai fi putut să-l ajuţi în nici un fel, Paige. Nu tu erai problema şi nu tu erai rezolvarea. El n-a vrut să

trăiască fără soţia şi copilul lui. E simplu.

Paige îşi şterse ochii de lacrimi.

– Naiba să ia locul ăsta! zise ea. Dacă n-ar fi fost tensiunea şi programul ăsta, soţia lui nu l-ar fi părăsit niciodată.

– Dar l-a părăsit, spuse Kat cu blîndeţe. S-a terminat.

Paige nu mai fusese pînă atunci la o înmormîntare chinezească. Era un spectacol incredibil. A început la Casa mortuară din strada Green din Chinatown, dimineaţa devreme, cînd a început să se adune lumea afară. S-au adunat ca la paradă, cu o mare fanfară, iar în fruntea paradei, îndoliaţii purtau o uriaşă fotografie a lui Tom Chang.

Marşul începu în cîntecele fanfarei, strecurîndu-se prin străzile întortocheate ale oraşului San Francisco, cu un dric în coada procesiunii. Majoritatea participanţilor mergeau pe jos, dar cei mai vîrstnici erau în maşini.

Lui Paige i se părea că parada se mişca la întîmplare, prin oraş. Era uimită.

– Încotro se duc? întrebă ea pe unul dintre îndoliaţi.

El se aplecă uşor şi zise:

– Este obiceiul nostru să-l ducem pe cel plecat dintre noi în locurile care au avut o însemnătate în viaţa lui – restaurante unde a mîncat, magazine pe

care le-a folosit, locuri pe care le-a vizitat.

– Înţeleg.

Parada se termină în faţa spitalului *Embarcadero*.

Îndoliatul se uită la Paige şi zise:

– Aici a lucrat Tom Chang. Aici şi-a găsit fericirea.

Greşit, se gîndi Paige. *Aici şi-a pierdut fericirea.*

Mergînd într-o zi pe strada Market, Paige îl văzu pe Alfred Turner. Inima începu să-i bată tare. Nu reuşise să şi-l scoată din minte. El voia să traverseze strada la semafor, dar se schimbă culoarea. Cînd Paige ajunse la colţ, lumina se făcu roşie. Ea o ignoră şi alergă în stradă fără să ţină seama de claxoanele şi ţipetele furioase ale şoferilor.

Paige ajunse pe partea opusă şi alergă să-l prindă din urmă. Îl apucă de mînecă.

– Alfred...

Bărbatul se întoarse.

– Pardon?

Era un străin.

Acum, cînd Paige şi Kat erau rezidente în anul patru, făceau operaţii în mod regulat.

Kat lucra cu doctorii de la neurochirurgie şi era tot timpul uimită de miracolul computerelor de o sută

de miliarde de neuroni care erau cuprinse în cutia craniană. Munca era emoţionantă.

Kat avea un respect enorm faţă de toţi doctorii cu care lucra. Erau chirurgi îndemînatici, străluciţi. Erau şi cîţiva doctori care îi făceau greutăţi. Ei încercau să-i dea întîlniri şi, cu cît Kat refuza să iasă cu ei, cu atît asta constituia o provocare mai serioasă pentru ei.

Ea îl auzi pe un doctor mormăind:

– Uite că vine bătrîna „chiloţi de fier ".

Îl asista pe doctorul Kibler la o operaţie pe creier. Se făcu o mică incizie în cortex şi doctorul Kibler împinse canula de cauciuc în ventriculul lateral stîng, cavitatea din centrul jumătăţii stîngi a creierului, în timp ce Kat ţinea deschisă incizia cu un mic retractor. Toată concentrarea ei era la ce se întîmpla în faţa ei.

Doctorul Kibler se uită la ea şi, în timp ce lucra, spuse:

– Ai auzit-o pe aia cu beţivul care a intrat într-un bar şi a zis „Dă-mi ceva de băut, repede! " „Nu pot ", i-a zis barmanul, „eşti deja băut." Dalta tăia mai adînc. „Dacă nu-mi dai să beau, mă sinucid." Lichidul cefalorahidian se scurse prin canulă din ventricul. „Am să-ţi spun cum procedăm", zise barmanul. „Dacă faci trei lucruri pentru mine, îţi dau o sticlă. "

În timp ce continua să vorbească, se injectară în ventricul cincisprezece milimetri de aer şi se făcură radiografii din poziţie anterior-posterior şi lateral.

Kat îl auzi continuînd:

„– Îl vezi pe fotbalistul ăla din colţ? Nu-l pot scoate afară de aici. Vreau să-l dai afară. Apoi, am un crocodil de casă în biroul meu care are un dinte bolnav. E atît de rău, că nu pot convinge un veterinar să se

apropie de el. Şi ultimul lucru: există o doctoriţă la Ministerul Sănătăţii care încearcă să-mi închidă localul. Te culci cu ea şi capeţi sticla. "

O soră aspira ca să reducă sîngele din cîmpul operator.

– Beţivul dă afară fotbalistul şi se duse în biroul unde este corcodilul. Peste cincisprezece minute, iese însîngerat şi cu hainele rupte şi zice: „Unde-i doctoriţa cu dintele bolnav?"

Doctorul Kibler rîdea în hohote.

– Ai prins-o? El s-a culcat cu crocodilul, în locul doctoriţei. Probabil că era o experienţă mai bună.

Kat stătea acolo furioasă; îi venea să-l plesnească.

Cînd se termină operaţia, se duse în camera de gardă să încerce să se calmeze. *N-am să-l las pe ticălosul ăsta să mă îndîspună. Nu.*

Din cînd în cînd, Paige ieşea cu doctori din spital, dar refuza să se implice afectiv cu vreunul dintre ei. Alfred Turner o rănise prea adînc şi ea era hotărîtă să nu mai treacă din nou prin aşa ceva.

Majoritatea zilelor şi nopţilor şi le petrecea în spital. Programul era ucigător, dar Paige făcea chirurgie generală şi îi plăcea.

Într-o dimineaţă, George Englund, şeful chirurgiei, trimise după ea.

– Anul ăsta îţi începi specializarea, chirurgie cardiovasculară.

Ea aprobă din cap.

– Da. Aşa e.

– Ei bine, am pentru tine un dar. Ai auzit de doctorul Barker?

Paige se uită surprinsă la el.

– Doctorul Lawrence Barker?

– Da.

Desigur, toată lumea auzise de Lawrence Barker. Era unul dintre cei mai cunoscuţi chirurgi cardiovasculari din lume.

– Ei bine, s-a întors săptămîna trecută din Arabia Saudită unde l-a operat pe rege. Doctorul Barker e un vechi prieten al meu şi a fost de acord să vină aici trei zile pe săptămînă. *Pro bono.*

– Fantastic! exclamă Paige.

– Te pun în echipa lui.

Un moment, Paige rămase fără glas.

– Eu... nu ştiu ce să spun. Sînt foarte recunoscătoare.

– E o ocazie minunată pentru tine. Poţi învăţa foarte multe de la el.

– Sînt sigură de asta. Îţi mulţumesc, George. Apreciez cu adevărat lucrul ăsta.

– O să începi turul vizitelor cu el mîine dimineaţă la ora şase.

– Abia aştept.

„Abia aştept " era puţin zis. Fusese visul lui Paige

să lucreze cu cineva ca doctorul Lawrence Barker. *Oare ce vreau să înţeleg prin „cineva ca doctorul Barker"? Exista doar un singur doctor Lawrence Barker.*

Ea nu văzuse niciodată o fotografie a lui, dar vizualiza cum arăta. Trebuia să fie înalt şi frumos, cu păr argintiu şi mîini fine, sensibile. Un bărbat cald şi blînd. *O să lucrăm împreună,* se gîndi Paige *şi o să mă fac absolut indispensabilă. Mă întreb dacă o fi căsătorit.*

În noaptea aceea, Paige avu un vis erotic despre doctorul Barker. Ei făceau o operaţie dezbrăcaţi. În mijlocul operaţiei, doctorul Barker îi spuse: „Te doresc." O soră dădu jos pacientul de pe masa de operaţie, iar doctorul Barker o luă pe Paige, o puse pe masa de operaţie şi făcu dragoste cu ea.

Cînd Paige se trezi, cădea din pat.

La ora şase, a doua zi dimineaţă, Paige aştepta cu nervozitate pe coridorul de la etajul al doilea, cu Joel Philips, rezidentul în ultimul an, şi cu încă cinci rezidenţi, cînd veni repede spre ei un bărbat mărunt, cu o faţă acră. În timp ce mergea, era aplecat în faţă de parcă se lupta cu un vînt puternic.

Se apropie de grup.

– La ce naiba staţi toţi aşa? Să mergem!

Lui Paige îi trebui un moment ca să-şi revină. Se grăbi să ajungă din urmă grupul. În timp ce mergeau pe coridor, doctorul Barker le zise:

– O să aveţi între treizeci şi treizeci şi cinci de

pacienţi pe zi. Aştept să faceţi note amănunţite pentru fiecare. Clar?

Se auziră murmure:

– Da, domnule.

Ajunseseră la primul salon. Doctorul Barker se duse la patul unui pacient, un om în jur de patruzeci de ani. Maniera dură şi morocănoasă a doctorului Barker se transformă într-o clipă. Îl atinse cu blîndeţe pe pacient pe umăr şi zîmbi.

– Bună dimineaţa. Eu sînt doctorul Barker.

– Bună dimineaţa, doctore.

– Cum te mai simţi în dimineaţa asta?

– Mă doare pieptul.

Doctorul Barker studie fişa de la picioarele patului, apoi se întoarse spre doctorul Philips.

– Ce arată radiografia?

– Nici o schimbare. Se vindecă frumos.

– Să mai facem o hemato-leucogramă.

Doctorul Philips îşi notă.

Doctorul Barker îl lovi uşor pe braţ pe tînărul bărbat şi îi zîmbi.

– Arată bine. O să te scoatem de aici peste o săptămînă.

Se întoarse spre rezidenţi şi se răsti:

– Mişcaţi-vă! Avem de văzut o groază de pacienţi.

Doamne! se gîndi Paige. *Şi să mai vorbeşti de doctorul Jekyll sau de domnul Hyde!*

Pacienta următoare era o femeie obeză căreia i se introdusese un aparat de reglare a inimii. Doctorul Barker îi studie fişa.

– Bună dimineaţa, doamnă Shelby. Vocea lui era

liniştitoare. Eu sînt doctorul Barker.

– Cît timp o să mă mai ţineţi aici?

– Păi, sînteţi încîntătoare. Aş vrea să vă ţin aici pentru totdeauna, dar am o soţie.

Doamna Shelby chicoti.

– E o femeie norocoasă.

Barker îi examină din nou fişa.

– Aş spune că sînteţi aproape gata să plecaţi acasă.

– Minunat.

– Am să trec să vă văd după-amiază.

Lawrence Barker se întoarse spre rezidenţi.

– Mai departe.

Ascultători, ei se tîrîră în urma doctorului spre o cameră semi-rezervă, unde un tînăr guatemalez zăcea în pat, înconjurat de familia îngrijorată.

– Bună dimineaţa, spuse cu căldură doctorul Barker. Se uită pe fişa pacientului. Cum te simţi în dimineaţa asta?

– Mă simt bine, doctore.

Doctorul Barker se întoarse spre Philips.

– Vreo schimbare în electroliţi?

– Nu, doctore.

– Asta e o veste bună. Îl bătu pe braţ pe băiat. Stai cuminte aici, Juan.

Mama întrebă cu îngrijorare:

– O să se facă bine băiatul meu?

Doctorul Barker zîmbi.

– O să facem tot ce putem pentru el.

– Mulţumesc, doctore.

Doctorul Barker ieşi în coridor, ceilalţi venind după el. Se opri.

– Pacientul are miocardiopatie, frisoane neregulate, dureri de cap şi edeme localizate. Poate vreunul dintre voi, genііle, să-mi spună care este cauza lor cea mai obişnuită?

Urmă o tăcere. Paige zise ezitînd:

– Cred că e congenitală... ereditară.

Doctorul Barker se uită la ea şi dădu din cap încurajator. Bucuroasă, Paige continuă.

– Sare... staţi... Se luptă să-şi amintească. Sare o generaţie şi se transmite prin genele mamei.

Ea se opri, roşie la faţă, mîndră de ea însăşi.

Doctorul Barker o privi un moment.

– Rahat! E boala lui Chagas. Afectează oameni din ţările Americii Latine. Se uită cu dezgust la Paige. Isuse! Cine ţi-a spus că eşti medic?

Faţa lui Paige era roşie ca focul.

Restul vizitei trecu ca prin ceaţă pentru ea. Vizitară douăzeci şi patru de pacienţi şi lui Paige i se păru că doctorul Barker îşi petrecuse dimineaţa încercînd să o umilească. Ea era întotdeauna cea căreia doctorul Barker îi adresa întrebările, testînd-o, cercetînd-o. Cînd avea dreptate, nu o lăuda niciodată. Cînd greşea, urla la ea. La un moment dat, cînd Paige făcu o greşeală, Barker zbieră.

– Nu te-aş lăsa să-mi operezi nici cîinele.

Cînd vizita se termină, în sfîrşit, doctorul Philips, conducătorul rezidenţilor, spuse:

– Facem din nou turul vizitelor la ora două. Aduceţi-vă agendele şi faceţi note pentru fiecare pacient

şi nu lăsaţi nimic pe dinafară.

Se uită cu milă la Paige, voi să spună ceva, apoi se întoarse să se ducă după doctorul Barker.

Paige se gîndi: *Nu mai vreau să-l văd pe ticălosul ăsta.*

În noaptea următoare, Paige era de gardă. Alerga de la un caz la altul, încercînd nebuneşte să oprească valul de dezastre care inundau camerele de urgenţă.

La ora 1 noaptea adormi, în cele din urmă. Nu auzi sunetul sirenei care urla ameninţător cînd o ambulanţă se opri în faţa intrării la urgenţe a spitalului. Doi sanitari deschiseră uşa ambulanţei, transferară un pacient inconştient pe o targă cu rotile pe care o duseră repede prin uşile de intrare ale camerei de urgenţă unu.

Personalul fusese alertat prin radio-telefon. O soră alerga pe lîngă pacient în timp ce o a doua aştepta în capătul rampei. Şaizeci de secunde mai tîrziu, pacientul era transferat pe masa de examinare.

Era un bărbat tînăr şi era plin de atîta sînge, încît era greu de spus cum arăta.

O soră începu să lucreze, tăindu-i hainele sfîşiate cu o foarfecă mare.

– Arată de parcă totul e sfărîmat.

– Sîngerează ca un porc înjunghiat.

– Nu-i găsesc pulsul.

– Cine-i de gardă?

– Doctoriţa Taylor.

– Adu-o. Dacă se grăbeşte, s-ar putea să-l mai găsească în viaţă.

Paige fu trezită de sunetul telefonului.

– Alo...

– Avem o urgenţă la camera unu, doctore. Nu cred că scapă.

Paige se ridică în pat.

– Bine. Vin.

Se uită la ceasul de la mînă. Era unu şi treizeci, noaptea. Ieşi din pat şi se duse la ascensor.

Un minut mai tîrziu, intra în camera de urgenţă unu. În mijlocul camerei, pe masa de examinare, era pacientul plin de sînge.

– Ce avem aici? întrebă Paige.

– Accident de motocicletă. A fost lovit de un autobuz. Nu purta cască.

Paige se mişcă spre faţa inconştientă şi, chiar înainte de a o vedea, bănui despre cine e vorba.

Brusc, fu foarte trează.

– Puneţi-i trei perfuzii! ordonă Paige. Puneţi-l pe oxigen. Să se trimită sînge aici jos, *statim.* Sunaţi la fişier şi aflaţi grupa de sînge.

Sora se uită la ea cu surprindere.

– Îl cunoşti?

– Da. Trebui să se forţeze să rostească vorbele: Îl cheamă Jimmy Ford.

Paige îşi trecu degetele peste scalpul lui.

– Este un edem mare. Vreau radiografii şi scan. Trebuie să-l salvăm. Îl vreau viu!

– Da, doctore.

Paige îşi petrecu următoarele două ore asigurîndu-se că se făcuse tot ce era posibil pentru Jimmy Ford. Radiografiile arătau fractură craniană, contuzie a creierului, fractură de humerus şi multiple tăieturi. Dar totul trebuia să aştepte pînă ce pacientul se stabiliza.

La ora trei şi treizeci de minute noaptea, Paige decise că nu mai avea ce face pentru moment. El respira mai bine şi pulsul îi era mai puternic. Ea se uită în jos la fiinţa inconştientă. *O să avem o jumătate de duzină de copii. Pe prima fată o să o cheme Paige. Sper că nu te deranjează.*

– Chemaţi-mă dacă apare vreo schimbare, spuse Paige.

– Nu te îngrijora, doctore, o asigură una dintre surori. O să avem mare grijă de el.

Paige se întoarse în camera de gardă. Era epuizată, dar era prea preocupată de Jimmy ca să poată adormi.

Telefonul sună din nou. Abia avu energia să-l ridice.

– Alo.

– Doctore, ar fi bine să vii la etajul trei. *Statim.* Cred că unul dintre pacienţii doctorului Barker a făcut un atac de cord.

– Sosesc, spuse Paige.

Unul dintre pacienţii doctorului Barker. Paige inspiră

adînc, se dădu jos din pat, aruncă apă rece pe obraz şi se grăbi la etajul trei.

O soră aştepta în afara unei rezerve.

– E vorba de doamna Hearns. Se pare că are o nouă criză de inimă.

Paige intră în cameră.

Doamna Hearns era o femeie de peste cincizeci de ani. Pe faţa ei se mai vedeau urmele unei foste frumuseţi, dar trupul ei era gras şi buhav. Se ţinea de piept şi gemea.

– Mor, spunea ea. Mor, nu pot respira.

– O să fie bine, spuse Paige liniştitor.

Se întoarse spre soră.

– I-aţi făcut o electro-cardiogramă?

– Nu mă lasă să o ating. Spune că e prea nervoasă.

– Trebuie să vă facem o EKG, spuse Paige pacientei.

– Nu! Nu vreau să mor. Vă rog, nu mă lăsaţi să mor...

Paige îi spuse sorei:

– Sună-l pe doctorul Barker. Spune-i să vină aici imediat.

Paige puse un stetoscop pe pieptul doamnei Hearns. Ascultă. Bătăile inimii păreau normale, dar Paige nu-şi putea permite să rişte.

– Doctorul Barker o să fie aici în cîteva minute, îi spuse ea doamnei Hearns. Încercaţi să vă relaxaţi.

– Nu m-am simţit niciodată atît de rău. Pieptul mi-e atît de greu. Vă rog, nu mă părăsiţi.

– Nu te părăsesc, promise Paige.

În timp ce aştepta să sosească doctorul Barker, Paige telefonă la terapie intensivă. Nu era nici o schimbare în situaţia lui Jimmy Ford. Era tot în comă.

Treizeci de minute mai tîrziu, apăru doctorul Barker. Era vizibil că se îmbrăcase în grabă.

– Ce se întîmplă? întrebă el.

Paige zise:

– Cred că doamna Hearns are un nou atac de cord.

Doctorul Barker se apropie de pat.

– Ai făcut un EKG?

– Nu ne-a lăsat.

– Puls?

– Normal. N-are febră.

Doctorul Barker puse un stetoscop pe spatele doamnei Hearns.

– Respiră adînc.

Ea se conformă.

– Din nou.

Doamna Hearns scose un rîgîit zgomotos.

– Scuzaţi-mă. Zîmbi. Ah, acum e mai bine.

El o studie un moment.

– Ce-aţi mîncat la cină, doamnă Hearns?

– Un hamburger.

– Doar un hamburger? Asta-i tot? Unul?

– Doi.

– Şi altceva?

– Păi, ştiţi... ceapă şi cartofi prăjiţi.

– Şi de băut?

– O cacao cu lapte.

Doctorul Barker se uită în jos la pacientă.

– Inima dumitale e bine. Trebuie să ne îngrijoreze doar pofta de mîncare.

Se întoarse spre Paige.

– Ce vezi aici este un caz de arsuri la stomac. Aş vrea să ne vedem afară, doctore..

Cînd au ieşit pe coridor, el urlă.

– Ce naiba te-au învăţat la facultate.? Nu ştii nici măcar deosebirea între arsuri la stomac şi o criză de inimă.

– M-am gîndit...

– Problema este că nu ai făcut asta. Dacă mă mai trezeşti vreodată în toiul nopţii pentru un caz de arsuri la stomac, te-ai ars. Ai înţeles?

Paige stătu acolo băţoasă, cu faţa tristă.

– Dă-i un anti-acid, doctore, spuse sarcastic Lawrence Barker şi o să constaţi că s-a făcut bine. Ne vedem la ora şase, la turul vizitei.

Paige se uită după el cum pleacă furtunos.

Cînd Paige se duse înapoi în patul din camera de gardă, ea se gîndi: Am să-l ucid pe Lawrence Barker. Am s-o fac încet. *O să fie foarte bolnav. O să aibă o duzină de tuburi în trup. O să mă roage să-l scap din nenorocire, dar eu n-o să vreau. O să-l las să sufere şi cînd o să se simtă mai bine... atunci am să-l ucid!*

Capitolul 15

Paige era la vizita de dimineaţă cu Bestia, cum îi spunea ea în secret doctorului Barker. Îl asistase la trei operaţii cardio-toracice şi, în ciuda resentimentelor ei faţă de el, nu se putea opri să nu-i admire incredibila îndemînare. Se uită uimită cum deschidea un pacient, cum îi înlocuia inima veche cu o inimă a unui donator şi îl cosea la loc. Operaţia dura mai puţin de cinci ore.

În cîteva săptămîni, se gîndi Paige, *pacientul acesta va putea să se întoarcă la o viaţă normală. Nu e de mirare că unii chirurgi cred că sînt zei. Ei îi readuc la viaţă pe cei morţi.*

De nenumărate ori, Paige vedea o inimă oprindu-se

şi transformîndu-se într-o bucată de carne inertă. Apoi, avea loc minunea şi un organ fără viaţă începea să pulseze din nou şi să trimită sînge într-un trup care fusese pe moarte.

Într-o dimineaţă, un pacient era programat să i se insereze un balon intra-aortic. Paige era în sala de operaţie, urmînd să-l asiste pe doctorul Barker. Cînd erau gata să înceapă, doctorul Barker îi zise:

– Fă-o!

Paige se uită la el.

– Poftim?

– E o procedură simplă. Crezi că poţi să te descurci?

Avea dispreţ în voce.

– Da, răspunse Paige încordată.

– Bine, atunci dă-i drumul!

Era enervant.

Barker urmări cum Paige introduse un tub gol în artera pacientului şi îl cusu la inimă. Totul fu fără greşeală. Barker stătea acolo fără să spună o vorbă.

La naiba cu el, se gîndi Paige. *Nimic din ce aş face vreodată nu i-ar fi pe placul.*

Paige introduse în tub un colorant opac radiologic. Urmăriră pe monitor cum colorantul pătrundea în arterele coronariene. Apărură nişte imagini pe un ecran, arătînd gradul blocajului şi locul acestuia în arteră, în timp ce o cameră de filmat înregistra radiografia pentru a exista un document permanent.

Rezidentul asistent se uită la Paige şi zîmbi.

– Bună treabă.

– Mulţumesc. Paige se întoarse spre doctorul Barker.

– Prea al naibii de încet, mormăi el.

Şi ieşi afară.

Paige era recunoscătoare pentru zilele cînd doctorul Barker nu era în spital şi lucra în cabinetul lui particular. Ea îi zise lui Kat:

– Cînd sînt departe de el o zi parcă aş fi la ţară o săptămînă.

– Îl urăşti cu adevărat, nu-i aşa?

– E un doctor strălucit, dar e mizerabil ca fiinţă umană. Ai observat vreodată cum unii oameni se potrivesc cu numele lor? Dacă doctorul *Barker*[1] n-ar lătra la oameni, ar suferi un atac.

– Ar trebui să-i vezi pe cîţiva dintre frumoşii cu care am eu de-a face, rîse Kat. Ei se cred toţi că sînt un dar al lui Dumnezeu pentru femei. N-ar fi grozav dacă nu ar exista bărbaţi pe lumea asta?

Paige se uită la ea, dar nu spuse nimic.

Paige şi Kat se duseră să vadă ce e cu Jimmy Ford. Era încă în comă. Nu puteau face nimic.

Kat oftă.

1. Lătrător (engl.)

– La naiba! De ce se întîmplă asta tipilor cumsecade?

– Aş vrea să ştiu şi eu.

– Crezi că o să scape?

Paige ezită.

– Noi am făcut tot ce-am putut. Acum e treaba lui Dumnezeu.

– Nostim, eu credeam că noi sîntem Dumnezeu.

A doua zi, cînd Paige răspundea de vizita de după-amiază, Kaplan, un rezident în ultimul an, o opri pe coridor.

– Azi e ziua ta norocoasă. Rînji. Trebuie să iei la vizită un nou student de la Facultatea de medicină.

– Zău?

– Da, pe Nl.

– Nl?

– Nepotul idiot. Soţia doctorului Wallace are un nepot, care vrea să fie doctor. A fost dat afară din ultimele două facultăţi. Cu toţii a trebuit să-l acceptăm. Azi e rîndul tău.

Paige gemu.

– Nu am timp pentru aşa ceva. Sînt pînă peste...

– Nu este o opţiune. Fii fată bună şi doctorul Wallace o să te aprecieze.

Kaplan plecă.

Paige oftă şi se îndreptă spre locul unde noii rezidenţi aşteptau să înceapă turul vizitei. *Unde-i acel*

Nl? Se uită la ceas. Întîrziase deja cu trei minute. *Îi mai acord încă un minut,* se decise Paige *şi apoi la naiba cu el.* Atunci îl văzu: un bărbat înalt, slăbuţ, grăbindu-se spre ea prin hol.

Veni la Paige cu răsuflarea tăiată şi zise:

– Scuză-mă, doctorul Wallace mi-a cerut să...

– Ai întîrziat, spuse Paige scurt.

– Ştiu. Îmi pare rău. Am fost reţinut la...

– N-are importanţă. Cum te numeşti?

– Jason. Jason Curtis.

Purta o haină sport.

– Unde ţi-e halatul alb?

– Halatul alb?

– Nu ţi-a spus nimeni să porţi un halat alb la vizită?

Arăta uluit.

– Nu. Mi-e teamă că...

Paige zise iritată:

– Du-te înapoi la biroul sorei şefe şi spune-i să-ţi dea un halat alb. Şi nu ai nici agendă.

– Nu.

„Nepot idiot ", nu începe să-l descrii.

– Ne găseşti în salonul unu.

– Eşti sigură? Eu...

– Fă ce-ţi spun! zise Paige şi plecă cu ceilalţi, lăsîndu-l pe Jason Curtis uitîndu-se după ei.

Îl examinau pe al treilea pacient cînd Jason Curtis veni în grabă din urmă. Purta un halat alb. Paige tocmai spunea:

– ...tumorile inimii pot fi primare, acestea fiind rare, sau secundare, care sînt mult mai comune.

Se întoarse spre Curtis.

– Poţi numi cele trei tipuri de tumori?

El se uită fix la ea.

– Mi-e teamă că eu... nu pot.

Bineînţeles că nu.

– Epicardice, miocardice, endocardice.

El se uită la Paige şi zîmbi.

– E cu adevărat interesant.

Doamne, se gîndi Paige. *Cu sau fără doctorul Wallace, am să mă descotorosesc de el repede.*

Se mutară la următorul pacient şi, cînd termină examinarea, scoase grupul pe coridor unde nu puteau fi auziţi.

– Avem de-a face aici cu o tulburare tiroidiană, cu febră şi tahicardie extremă. A apărut după operaţie. Se întoarse spre Jason Curtis: Cum l-ai trata pentru aşa ceva?

El rămase gînditor pentru un moment, apoi zise:

– Cu blîndeţe.

Paige se lupta să se controleze.

– Nu eşti mama lui, eşti doctor! Are nevoie de lichide care să combată deshidratarea şi iod şi medicamente antitiroidale şi sedative contra convulsiilor.

Jason aprobă din cap.

– Sună just.

Vizita nu merse mai bine. Cînd terminară, Paige îl luă deoparte pe Jason Curtis.

– Te deranjează dacă sînt sinceră cu dumneata?

– Nu. Deloc, spuse el agreabil. Aş aprecia.

– Caută-ţi altă profesiune.

El rămase acolo, încruntîndu-se.

– Nu crezi că sînt făcut pentru asta?

– Ca să fiu sinceră, nu. Nu-ţi face plăcere asta, nu-i aşa?

– Nu chiar.

– Atunci, de ce ai ales să faci asta?

– Ca să spun adevărul, am fost împins.

– Ei bine, să-i spui doctorului Wallace că face o greşeală. Cred că ar trebui să găseşti altceva de făcut cu viaţa dumitale.

– Apreciez cu adevărat că mi-ai spus, spuse cu sinceritate Jason Curtis. Mă întreb dacă am putea discuta mai mult. Dacă nu eşti ocupată diseară la cină...

– Nu avem altceva ce discuta, zise Paige scurt. Poţi să-i spui unchiului dumitale...

În acel moment, apăru doctorul Wallace.

– Jason! strigă el. Te-am căutat peste tot. Se întoarse spre Paige: Văd că voi doi aţi făcut cunoştinţă.

– Da, ne-am cunoscut, făcu Paige supărată.

– Bine. Jason e arhitectul care e angajat să facă proiectul pentru aripa nouă pe care o construim.

Paige stătu nemişcată.

– El e... ce?

– Da. Nu ţi-a zis?

Îşi simţi faţa roşind. *Nu ţi-a spus nimeni să porţi halat alb la vizită? De ce-ai ales să faci asta? Ca să spun adevărul, am fost împins.*

De mine!

Paige ar fi vrut să se ascundă într-o gaură. O făcuse total de rîs. Se întoarse spre Jason.

– De ce nu mi-ai spus cine eşti?

El o privea amuzat.

– Păi, nu mi-ai dat nici o şansă.

– Nu ţi-a dat nici o şansă pentru ce? întrebă doctorul Wallace.

– Vă rog să mă scuzaţi... spuse Paige încordată.

– Cum rămîne cu cina de diseară?

– Nu mănînc şi sînt ocupată.

Şi Paige dispăru.

Jason se uită după ea, admirativ.

– E o femeie, nu glumă.

– Este, nu-i aşa? Mergem în biroul meu să discutăm despre noile desene?

– Bine. Dar gîndurile îi erau la Paige.

Era luna iulie, momentul ritualului care are loc la fiecare douăsprezece luni în spitalele de pe întreg teritoriul Statelor Unite, cînd vin noii rezidenţi să-şi înceapă călătoria spre a deveni doctori adevăraţi.

Surorile aşteptau cu nerăbdare sosirea recoltei de noi rezidenţi, avînd pretenţii să pună mîna pe cei care credeau că vor fi soţi sau amanţi buni. În această zi, cînd apărură noii rezidenţi, ochii majorităţii femeilor erau aţintiţi pe doctorul Ken Mallory.

Nimeni nu ştia de ce Ken Mallory se transferase de la un spital particular exclusiv din Washington D.C. la spitalul *Embarcadero* din San Francisco. Circulau zvonuri că trebuise să părăsească în grabă Washington-ul din cauza unei legături amoroase cu soţia unui

membru al Congresului. Alt zvon era că o soră medicală s-a sinucis din cauza lui şi i se ceruse să plece. Singurul lucru de care erau sigure surorile era acela că Ken Mallory era bărbatul cel mai bine pe care îl văzuseră vreodată. Era înalt, cu un trup atletic, păr blond, ondulat, şi o faţă care ar fi arătat grozav la o stea de cinema.

Mallory intră în rutina spitalului de parcă ar fi fost acolo dintotdeauna. Era un om fermecător şi, aproape de la început, surorile se luptau pentru atenţiile lui. Seară după seară, ceilalţi doctori se uitau cum Mallory dispărea într-o cameră de gardă goală cu o altă soră. Reputaţia lui de armăsar începu să devină o legendă în spital.

Paige, Kat şi Honey discutau despre el.

– Vă puteţi închipui, toate surorile astea care se aruncă de gîtul lui? rîse Kat. Fiecare se luptă, realmente, să fie aleasa săptămînii!

– Trebuie să recunoşti că e atrăgător, sublinie Honey.

– Nu, nu recunosc, clătină Kat din cap.

Într-o dimineaţă, o jumătate de duzină de rezidenţi erau în vestiarul medicilor, cînd intră Mallory.

– Tocmai vorbeam despre tine, zise unul dintre ei. Trebuie să fii epuizat.

Mallory rînji.

– N-a fost o noapte rea.

Îşi petrecuse noaptea cu două surori medicale.

Grundy, unul dintre rezidenţi, spuse:

– Ne faci pe noi ceilalţi să arătăm ca nişte eunuci, Ken. Nu există nimeni în spitalul ăsta cu care să nu te poţi culca?

Mallory rîse.

– Mă îndoiesc.

Grundy rămase un moment gînditor.

– Pun pariu că pot numi pe cineva.

– Zău? Cine e?

– Una dintre rezidentele în ultimul an. O cheamă Kat Hunter.

Mallory dădu din cap.

– Păpuşa neagră. Am văzut-o. E foarte atrăgătoare. Ce vă face să credeţi că nu o pot duce în pat?

– Pentru că am încercat toţi. Nu cred că-i plac bărbaţii.

– Sau poate nu l-a întîlnit încă pe cel potrivit, sugeră Mallory.

Grundy clătină din cap.

– Nu. N-ai să ai nici o şansă.

Era o provocare.

– Pun pariu că greşeşti.

Unul dintre ceilalţi rezidenţi zise:

– Vrei să spui că pui pariu pe aşa ceva?

Mallory zîmbi.

– Sigur. De ce nu?

– În regulă.

Grupul începu să se adune în jurul lui Mallory.

– Eu pun pariu pe cinci sute de dolari că nu te culci cu ea.

– Am primit.

– Eu pun pariu pe trei sute.

Vorbi şi un altul.

– Intru şi eu. Pun pariu pe şase sute.

În cele din urmă, se parie în total pe cinci mii de dolari.

– Care-i termenul limită? întrebă Mallory.

Grundy se gîndi un moment.

– Să zicem, treizeci de zile. E corect?

– Mai mult decît corect. N-o să am nevoie de atît de mult timp.

Grundy zise:

– Dar trebuie să dovedeşti. Trebuie ca ea să spună că s-a culcat cu tine.

– Nici o problemă. Mallory se uită în jur la grup şi rînji.

– Succes!

Cincisprezece minute mai tîrziu, Grundy era în cafeneaua spitalului, unde Kat, Paige şi Honey îşi luau micul dejun.

El se duse la masa lor.

– Pot să mă alătur doamnelor – doctoriţelor – un moment?

Paige se uită în sus.

– Sigur.

Grundy se aşeză. Se uită la Kat şi spuse ca o scuză.

– Nu-mi face plăcere să-ţi spun, dar sînt cu adevă-

rat furios şi cred că este corect să ştii...

Kat se uită la el uimită.

– Să ştiu, ce anume?

Grundy oftă.

– Noul rezident în ultimul an, care a venit – Ken Mallory...

– Da. Ce-i cu el?

Grundy zise:

– Eu, a... Doamne, e neplăcut. A pus pariu cu nişte doctori pe cinci mii de dolari că poate să te aducă în pat în următoarele treizeci de zile.

Faţa lui Kat se strîmbă.

– A făcut asta?

Grundy spuse cu pioşenie:

– Nu te învinovăţesc că te înfurii. Mi s-a făcut greaţă cînd am auzit. Ei, am vrut doar să te avertizez. O să te invite şi m-am gîndit că ar fi drept să ştii de ce o face.

– Mulţumesc, zise Kat. Apreciez că mi-ai spus.

– Era cel mai mic lucru pe care îl puteam face.

Se uitară cum pleacă Grundy.

Pe coridor, afară, ceilalţi rezidenţi îl aşteptau.

– Ei, cum a mers? au întrebat ei.

Grundy rîse:

– Perfect. E al naibii de nervoasă. Fiul de căţea e carne moartă!

La masă, Honey spuse:

– Cred că e îngrozitor.

Kat aprobă din cap.

– Cineva ar trebui să-i facă o membrotomie. O să se poată patina în iad pînă ce eu o să ies cu ticălosul ăsta.

Paige stătea acolo gîndindu-se. După un moment, zise:

– Ştii ceva, Kat? Ar putea fi interesant dacă ai ieşi cu el.

Kat se uită la ea surprinsă.

– Ce?

În ochii lui Paige apăru o licărire.

– De ce nu? Dacă vrea să se joace, hai să-l ajutăm – dar o să joace jocul *nostru.*

Kat se aplecă înainte.

– Continuă.

– Are treizeci de zile, aşa-i? Cînd te invită în oraş ai să fii caldă şi iubitoare şi afectuoasă. Vreau să spun că ai să fii absolut nebună după acest bărbat. Ai să-l scoţi din minţi. Singurul lucru pe care n-ai să-l faci, binecuvîntată să-ţi fie inima, o să fie să te culci cu el. O să-i dăm o lecţie de cinci mii de dolari.

Kat se gîndi la tatăl ei vitreg. Era un mod de a se răzbuna.

– Îmi place, zise Kat.

– Vrei să zici că o să faci asta?

– Da.

Dar Kat nu ştia că prin această vorbă îşi semnase sentinţa la moarte.

Capitolul 16

Jason Curtis nu putuse să şi-o scoată din minte pe Paige Taylor. El îi telefonă secretarei lui Ben Wallace.

– Bună. Sînt Jason Curtis. Am nevoie de numărul de telefon al doctoriţei Paige Taylor.

– Desigur, domnule Curtis. Un moment.

Îi dădu numărul.

Honey răspunse la telefon.

– Doctorul Taft.

– Sînt Jason Curtis. Doctoriţa Taylor e acasă?

– Nu, nu e. E de gardă la spital.

– A, ce păcat!

Honey putu auzi dezamăgirea din vocea lui.

– Dacă e vreo urgenţă, aş putea...

– Nu, nu.

– Aş putea primi un mesaj pentru ea şi să-i spun să vă sune.

– Asta ar fi foarte bine.

Jason îi dădu numărul lui de telefon.

– Am să-i transmit mesajul.

– Mulţumesc.

– Te-a sunat Jason Curtis, spuse Honey, cînd Paige se întoarse în apartament. Uite numărul lui de telefon.

– Arde-l.

– Nu vrei să-l suni?

– Nu. Niciodată.

– Încă eşti legată de Alfred, nu-i aşa?

– Bineînţeles că nu.

Şi asta fu tot ce putu obţine Honey de la ea.

Jason aşteptă două zile înainte să sune din nou la telefon.

De data asta răspunse Paige.

– Doctoriţa Taylor.

– Alo, bună! zise Jason. Sînt doctorul Curtis.

– Doctorul...?

– Poate nu-ţi aminteşti de mine, spuse în trecere Jason. Am fost cu dumneata la vizită zilele trecute şi te-am invitat la cină. Ai spus...

– Am spus că sînt ocupată. Sînt şi acum. La revedere, domnule Curtis.

Ea trînti telefonul.

– Despre ce-a fost vorba? întrebă Honey.

– Despre nimic.

La ora şase a doua zi dimineaţă, cînd rezidenţii se adunară cu Paige pentru vizita de dimineaţă, apăru Jason Curtis. Purta un halat alb.

– Sper că n-am întîrziat, spuse el vesel. A trebuit să mă duc să-mi iau un halat alb. Ştiu cît de supărată eşti cînd nu port aşa ceva.

Paige inspiră adînc, cu furie.

– Să intrăm aici, spuse ea. Îl conduse pe Jason în vestiarul doctorilor care era pustiu. Ce faci aici?

– Ca să spun adevărul, am fost cam îngrijorat în legătură cu unii pacienţi pe care i-am văzut zilele trecute, zise cu sinceritate. Am venit să vad dacă totul e în regulă.

Bărbatul ăsta o înfuria.

– De ce nu te duci afară să construieşti ceva?

Jason se uită la ea şi zise liniştit:

– Încerc. Scoase un teanc de bilete. Uite. Nu-ţi cunosc gusturile, aşa că am luat pentru diseară bilete la meciul cu *Giants,* la teatru, la operă şi la un con-

cert. Alege. Nu pot fi returnate.

Bărbatul ăsta era exasperant.

– Întotdeauna arunci banii în felul ăsta?

– Doar cînd sînt îndrăgostit, zise Jason.

– la stai pu...

El ţinu biletele în faţa ei.

– Alege.

Paige întinse mîna şi le luă pe toate.

– Mulţumesc, făcu ea dulce. Am să le dau pacienţilor mei ambulatori. Majoritatea nu au posibilitatea să meargă la teatru sau la operă.

El zîmbi.

– Grozav! Sper să se bucure. lei cina cu mine?

– Nu.

– Oricum, trebuie să mănînci. Nu o să te răzgîndeşti?

Paige simţi un fior mic de vinovăţie în legătură cu biletele.

– Mi-e teamă că n-am să fiu o companie prea plăcută. Am fost de gardă noaptea trecută şi...

– O să fie o seară scurtă. Pe onoare de cercetaş.

Ea oftă.

– Bine, dar...

– Minunat! Unde vin să te iau?

– Termin aici la ora şapte.

– Atunci vin aici să te iau. Căscă. Acum mă duc şi eu acasă şi mă culc. Ce oră nefericită ca să te trezeşti. Ce te determină să faci asta?

Paige se uită după el cum pleacă şi nu se putu abţine să nu zîmbească.

La ora şapte, în seara aceea, cînd Jason sosi la spital să o ia pe Paige, sora supraveghetoare îi spuse:

– O găsiţi pe doctoriţa Taylor în camera de gardă.

– Mulţumesc.

Jason o porni pe coridor spre camera de gardă. Uşa era închisă. Bătu. Nu primi nici un răspuns. Bătu din nou, apoi deschise uşa. Paige era pe pat, dormind adînc. Jason se duse aproape de ea şi rămase acolo un moment prelungit, uitîndu-se în jos la ea. O *să mă căsătoresc cu tine, doamnă,* se gîndi el. Ieşi din cameră în vîrful picioarelor şi închise uşa în urma lui.

A doua zi dimineaţă, Jason era într-o şedinţă, cînd secretara lui intră cu un mic buchet de flori. Pe cartea de vizită scria: *Îmi pare rău Rip.* Jason rîse. Îi telefonă lui Paige la spital.

– La telefon, partenerul la întîlnire.

– Îmi pare sincer rău pentru aseară, zise Paige. Mă simt jenată.

– Să nu fii. Dar am o întrebare.

– Da?

– Ce înseamnă Rip? Răspunde imediat politicos sau Rip ca în Van Winkle?

Paige rîse.

– Alege.

– Alegerea mea este o cină diseară. Am putea încerca din nou?

Ea ezită. *Nu vreau să mă implic. Încă eşti legată de Alfred, nu- i aşa?*

– Alo, mai eşti pe fir?

– Da. *O seară, n-o să se întîmple nimic rău*, decise Paige. Da, putem lua cina.

– Minunat.

În timp ce Paige se îmbrăca în seara aceea, Kat zise:

– Se pare că ai o întîlnire serioasă. Cine este?

– E doctor-arhitect, răspunse Paige.

– Ce e?

Paige îi relată povestea.

– Sună bine. Te interesează?

– Nu prea.

Seara trecu plăcut. Paige constată că Jason era o persoană cu care era uşor să fii împreună. Vorbiră despre toate şi despre nimic, iar timpul părea că zboară.

– Vorbeşte-mi despre tine, spuse Jason. Unde ai crescut?

– N-ai să mă crezi.

– Promit că da.

– În regulă. În Congo, India, Birmania, Nigeria, Kenya...

– Nu te cred.

– E adevărat. Tatăl meu a lucrat în cadrul OMS.

– OMS? Renunţ. Ce-i asta, un film cu Stan şi Bran în reluare?

– Organizaţia Mondială a Sănătăţii. Era doctor. Mi-am petrecut copilăria călătorind cu el prin majoritatea ţărilor Lumii a Treia.

– Trebuie să fi fost greu pentru tine.

– A fost emoţionant. Cel mai dificil lucru era că nu stăteam destul de mult timp într-un loc ca să-mi fac prieteni.

N-avem nevoie de nimeni altcineva Paige. O să ne avem întotdeauna unul pe celălalt... Asta e soţia mea Karen. Ea alungă amintirea.

– Am învăţat o mulţime de limbi stranii şi obiceiuri exotice.

– De exemplu?

– Ei bine, de exemplu, eu... Se gîndi un moment. În India, oamenii cred în viaţa de după moarte şi că viaţa următoare depinde de felul în care te comporţi în asta. Dacă ai fost rău, te întorci ca animal. Îmi amintesc că, într-un sat, aveam un cîine şi mă întrebam cine o fi fost înainte şi ce o fi făcut rău.

Jason zise:

– Probabil că lătrase la cine nu trebuia.

Paige zîmbi.

– Şi apoi era acel *gherao*.

– *Gherao?*

– Este o formă foarte puternică de pedeapsă. O mulţime înconjoară un bărbat. Ea se opri.

– Şi?

– Asta-i tot.

– Asta-i tot?

– Ei nu spun nimic şi nu fac nimic. Dar omul nu se poate mişca şi nu poate pleca. E prins în cursă, pînă cedează la ce vor ei. Poate dura multe, multe ore. El stă în interiorul cercului, dar mulţimea se tot schimbă. Am văzut o dată un bărbat care a încercat să scape de *gherao*. L-au bătut pînă l-au omorît.

Amintirea o făcu pe Paige să se cutremure. Oamenii, în mod normal prietenoşi, se transformaseră într-o mulţime care urla şi era înnebunită.

– Hai să plecăm de-aici, ţipase Alfred.

El o luase de braţ şi o dusese într-o stradă lăturalnică, liniştită.

– E îngrozitor, zise Jason.

– Tatăl meu ne-a mutat de acolo a doua zi.

– Aş fi dorit să-l fi cunoscut pe tatăl tău.

– A fost un doctor minunat. Ar fi avut mare succes în Park Avenue, dar nu-l interesau banii. Singurul lucru care-l interesa era să ajute oamenii.

Ca şi pe Alfred, se gîndi ea.

– Ce s-a întîmplat cu el?

– A fost ucis într-un război între triburi.

– Îmi pare rău.

– Îi plăcea ce făcea. La început, băştinaşii erau împotriva lui. Erau foarte superstiţioşi. În satele indiene îndepărtate, fiecare are un *jatak,* un horoscop făcut

de astrologul satului, şi trăiesc în conformitate cu el. Ea zîmbi. Îmi plăcea să mi-l facă pe al meu.

– Şi ţi-au zis că o să te căsătoreşti cu un tînăr arhitect drăguţ?

Paige se uită la el şi zise cu fermitate:

– Nu. Conversaţia devenea personală. Eşti arhitect şi vei aprecia lucrul ăsta. Am crescut în colibe de chirpici, cu podele de lut şi cu acoperişuri de stuf, în care şoarecilor şi liliecilor le plăcea să-şi facă cuib. Am locuit în *tukul* cu acoperiş de iarbă şi fără ferestre. Visul meu era să locuiesc cîndva într-o casă confortabilă cu două etaje, cu verandă şi pajişte, şi cu un gard alb şi... Paige se opri. Iartă-mă, n-am vrut să continui dar ai insistat.

– Sînt bucuros că am insistat, spuse Jason.

Paige se uită la ceas.

– Nu mi-am dat seama că este chiar atît de tîrziu.

– Putem repeta treaba asta?

Nu vreau să-l las să spere, se gîndi Paige. *Nimic n-o să iasă din asta.* Se gîndi la ceva ce îi spusese Kat. *Te agăţi de o fantomă. Dă-i drumul.* Se uită la Jason şi zise:

– Da.

A doua zi de dimineaţă devreme sosi un comisionar cu un pachet. Paige îi deschise uşa.

– Am ceva pentru doctoriţa Taylor.

– Eu sînt doctoriţa Taylor.

Comisionarul se uită surprins la ea.

– Eşti doctor, dumneata?

– Da, spuse răbdătoare Paige. Sînt doctor. Te deranjează?

El ridică din umeri.

– Nu, doamnă. Deloc. Vrei să semnezi aici, te rog.

Pachetul era surprinzător de greu. Curioasă, Paige îl duse în camera de zi pe masă şi îl desfăcu. Era un model în miniatură a unei case frumoase, albe, de două etaje, cu verandă. În faţa casei era o mică pajişte şi o grădină, înconjurată de un gard alb.

Trebuie să fi stat toată noaptea să o facă. Era o carte de vizită pe care scria:

A mea ( )

A noastră ( )

Rugăm însemnaţi o posibilitate.

Ea rămase acolo, uitîndu-se la ea mult timp. Era casa pe care o voia. Dar nu era bărbatul care îi trebuia.

Ce-i cu mine? se întrebă Paige. *E inteligent şi atrăgător şi fermecător.* Dar ea ştia care era problema. El nu era Alfred.

Sună telefonul. Era Jason.

– Ţi-ai primit casa? întrebă el.

– E frumoasă, zise Paige. Îţi mulţumesc mult.

– Mi-ar plăcea să-ţi construiesc una adevărată. Ai

complectat cartea de vizită?

– Nu.

– Eu sînt un bărbat răbdător. Eşti liberă la cină diseară?

– Dar, dar trebuie să te avertizez. Operez toată ziua şi diseară am să fiu epuizată.

– O să fie o seară scurtă. Apropo, o să fim acasă la părinţii mei.

Paige ezită un moment.

– Oh?

– Le-am vorbit despre tine.

– E bine, spuse Paige.

Lucrurile mergeau prea repede. O făceau să fie nervoasă.

Cînd Paige închise telefonul se gîndi: *N-ar trebui să fac lucrul ăsta. Diseară am să fiu prea obosită ca să fac altceva decît să mă culc.* Era tentată să-i telefoneze lui Jason şi să anuleze întîlnirea. *Acum e prea tîrziu pentru aşa ceva. O să fie o seară scurtă.*

Cînd Paige se îmbrăca în seara aceea, Kat zise:

– Arăţi epuizată.

– Sînt.

– De ce ieşi? Ar trebui să te culci. Sau asta intră în program?

– Nu. Nu în seara asta.

– Iar Jason?

– Da. Mă duc să-i cunosc pe părinţii lui.

– Ah! Kat clătină din cap.

– Nu e deloc aşa, spuse Paige. Cu adevărat nu e.

Mama şi tatăl lui Jason locuiau într-o încîntătoare casă veche, în districtul Pacific Heights. Tatăl lui Jason era un bărbat cu aspect aristocratic de peste şaptezeci de ani. Mama lui Jason era o femeie caldă, cu picioarele pe pămînt. O făcură pe Paige să se simtă imediat ca acasă.

– Jason ne-a vorbit atît de mult despre dumneata, spuse doamna Curtis. Nu ne-a spus însă cît eşti de frumoasă.

– Mulţumesc.

Se duseseră în bibliotecă, plină de modele în miniatură ale clădirilor create de Jason şi de tatăl său.

– Bănuiesc că noi, Jason, bunicul lui şi cu mine am schiţat o mare parte a peisajului din San Francisco, zise tatăl lui Jason. Fiul meu e un geniu.

– Asta îi tot spun eu lui Paige, zise Jason.

Paige rîse.

– Cred.

Ochii i se îngreunau şi se lupta să rămînă trează.

Jason se uită la ea cu preocupare.

– Să mergem să cinăm, sugeră el.

Intrară în sufrageria mare. Era panelată în stejar, mobilată atrăgător cu antichităţi şi cu portrete pe pereţi. O cameristă începu să servească.

Tatăl lui Jason zise:

– În tabloul de colo e străbunicul lui Jason. Toate construcţiile pe care le-a proiectat el au fost distruse la cutremurul din 1906. Păcat! Erau nepreţuite. Am să vă arăt nişte fotografii după cină, dacă...

Capul lui Paige căzuse pe masă. Adormise tun.

– Mă bucur că n-am servit supă, spuse mama lui Jason.

Ken Mallory avea o problemă. Se dusese vorba în tot spitalul despre rămăşagul în legătură cu Kat şi pariurile au crescut repede la zece mii de dolari. Mallory fusese atît de încrezător în succesul lui, încît pariase cu mult mai mult decît îşi putea permite să plătească.

Dacă eşuez, sînt în mare încurcătură. Dar n-o să eşuez. E timpul ca maestrul să înceapă să acţioneze.

Kat lua masa de prînz cu Paige şi Honey în cafeneaua spitalului cînd Mallory se apropie de masa lor.

– Vă deranjează dacă mă alătur, doctoriţelor?

Nici doamnelor, nici fetelor. Doctoriţelor. Tipul sensibil, se gîndi cu cinism Kat.

– Deloc. la loc, răspunse Kat.

Paige şi Honey schimbară o privire.

– Ei, eu trebuie să plec, zise Paige.

– Şi eu. Ne vedem mai tîrziu.

Mallory se uită după Paige şi Honey care plecau.

– O dimineaţă aglomerată? întrebă Mallory. Suna

de parcă îl interesa cu adevărat.

– Nu sînt oare toate la fel?

Kat îi zîmbi cald, promiţător.

Mallory îşi plănuise cu grijă strategia. *Am să o las să ştie că mă interesează ca persoană nu doar ca femeie. Nu le place chestia cu obiect de sex. Discutăm medicină. O iau încet şi uşor. Am o lună întreagă, să o bag în pat.*

– Ai auzit de raportul de autopsie făcut doamnei Turnball? începu Mallory. Femeia avea în stomac o sticlă de Coca-Cola! Poţi să-ţi imaginezi cum...?

Kat se aplecă înainte.

– Ai vreun program sîmbătă seara, Ken?

Mallory fu luat total prin surprindere.

– Cum?

– M-am gîndit că ai vrea să mă scoţi la cină?

El simţi că era aproape să roşească. *Doamne!* se gîndi el. *Să mai vorbeşti de poame acre! Asta nu-i lesbiană. Tipii ăia au zis că n-au putut să intre în chiloţii ei. Ei bine, eu am să intru. Deja îmi cere asta!* El încercă să-şi aducă aminte cu cine avea întîlnire sîmbătă. Sally, sora aia micuţă de la sala de operaţie. Poate să aştepte.

– Nimic important, zise Mallory. Mi-ar face plăcere să te invit la cină.

Kat puse mîna peste a lui.

– Minunat, spuse ea încet. Am să aştept într-adevăr cu nerăbdare.

El rînji.

– Şi eu. *Nici n-ai idee cît de mult drăguţo. Valorează zece mii de dolari.*

În după-amiaza aceea, Kat le informă pe Paige şi pe Honey.

– A căscat gura! rîse Kat. Ar fi trebuit să-i vedeţi mutra! Arăta ca pisica aia care a înghiţit canarul.

Paige zise:

– Ţine minte că tu eşti pisica şi el e canarul, Kat.

– Ce o să faceţi sîmbătă seara? întrebă Honey.

– Ai vreo sugestie.

– Eu am, zise Paige. Uite planul...

Sîmbătă seara, Kat şi Ken Mallory luau cina la *Emilio,* un restaurant în golf. Ea se îmbrăcase cu grijă pentru el, într-o rochie albă de bumbac cu umerii goi.

– Arăţi senzaţional, spuse Mallory.

El era atent să folosească exact nota potrivită. *Apreciativ dar să nu presez. Admirativ, dar nu sugestiv.* Mallory hotărîse să fie cît mai fermecător, dar nu era necesar. Îi deveni clar foarte repede că ea, Kat, intenţiona să-l farmece pe el.

La aperitiv, Kat spuse:

– Toată lumea vorbeşte ce doctor minunat eşti, Ken.

– Ei, făcu modest Mallory, am fost bine instruit şi mă interesează mult pacienţii mei. Sînt foarte impor-

tanţi pentru mine.

Vocea lui era plină de sinceritate.

Kat îşi puse o mînă peste a lui.

– Sînt sigură de asta. De unde eşti? Vreau să ştiu totul despre tine.

Cel *adevărat*.

Isuse! se gîndi Mallory. *Asta-i metoda pe care o folosesc eu.* Nici nu-şi putea reveni gîndindu-se cît de uşor avea să fie. El era expert în materie de femei. Radarul lui cunoştea toate semnalele pe care le emiteau. Puteau spune da cu o privire, cu un zîmbet, cu un ton al vocii. Semnalele lui Kat îi anihilau radarul.

Stătea aplecată aproape de el, iar vocea ei era uşor răguşită.

– Vreau să ştiu totul.

La cină, el vorbi despre persoana lui şi, de fiecare dată cînd încerca să schimbe subiectul şi să-l aducă spre ea, Kat zicea:

– Nu, nu. Vreau să aud mai mult. Ai avut o viaţă atît de fascinantă.

E nebună după mine, decise Mallory. Dorea acum să fi acceptat mai multe pariuri. *S-ar putea să cîştig chiar în seara asta.* Şi fu sigur că aşa va fi, cînd la cafea, Kat spuse:

– Ai vrea să vii în apartamentul meu pentru un ultim pahar?

Bingo! Mallory îi mîngîie braţul şi zise blînd:

– Mi-ar face plăcere.

Tipii ăştia sînt toţi nebuni, decise Mallory. E cea mai excitată damă pe care am întîlnit-o. Avea senti-

mentul că era gata să fie violat.

Treizeci de minute mai tîrziu intrau în apartamentul lui Kat.

– Drăguţ, spuse Mallory uitîndu-se în jur. Foarte drăguţ. Locuieşti singură aici?

– Nu. Doctoriţele Taylor şi Taft locuiesc cu mine.

– O!

Ea auzi nota de regret din vocea lui.

Kat îi oferi un zîmbet.

– Dar nu vin acasă decît mult mai tîrziu.

Mallory rînji.

– Bine.

– Vrei să bei ceva?

– Da, mi-ar plăcea.

Se uită după Kat care se duse la micul bar şi prepară două pahare.

Are un fund grozav, se gîndi Mallory. *Şi arată al naibii de bine, iar eu capăt zece mii de dolari ca să mă culc cu ea*. Rîse tare.

Kat se întoarse.

– Ce-i aşa nostim?

– Nimic. Mă gîndeam doar ce norocos sînt să fiu singur cu tine.

– Eu sînt cea norocoasă, spuse Kat cu căldură. Ea îi dădu băutura.

Mallory ridică paharul şi începu să spună:

– Pentru...

Kat i-o luă înainte.

– Pentru noi! zise ea.

El aprobă din cap.

– Beau pentru asta.

El vru să spună: „Ce-ar fi să avem puţină muzică", dar cînd să deschidă gura, Kat zise:

– Ţi-ar plăcea puţină muzică?

– Citeşti gîndurile.

Kat puse un disc vechi al lui Cole Porter. Se uită la ceas pe furiş, apoi se întoarse spre Mallory.

– Îţi place să dansezi?

Mallory se apropie mai mult de ea.

– Depinde cu cine dansez. Cu tine mi-ar plăcea să dansez.

Kat se mişcă spre braţele lui şi începură să danseze pe muzica lentă, visătoare. El simţi trupul lui Kat apăsîndu-se pe trupul lui şi simţi cum se excită. O ţinu mai strîns şi Kat îi zîmbi.

Acum e momentul să acţionez.

– Eşti foarte drăguţă, ştii? spuse Mallory răguşit. Te-am dorit din primul moment în care te-am văzut.

Kat se uită în ochii lui.

– Am simţit şi eu acelaşi lucru pentru tine, Ken.

Buzele lui se apropiară de ale ei şi o sărută călduros, pasionat.

– Hai să mergem în dormitor, spuse Mallory.

Brusc, el simţi o nevoie urgentă.

– Ah, da!

El o luă de braţ şi ea o porni să-l conducă în dormitorul ei. Dar în acel moment se deschise uşa din faţă şi Paige cu Honey intrară.

– Bună! strigă Paige. Se uită cu surprindere la Mallory.

– A, doctorul Mallory! Nu mă aşteptam să te găsesc aici.

– Păi, eu... eu...

Mallory era plin de o furie neagră. Se lupta să se controleze. Se întoarse spre Kat.

– Ar trebui să plec. E tîrziu şi am o zi grea mîine.

– Ah, îmi pare rău că pleci, zise Kat.

În ochii ei era o lume de promisiuni.

Mallory zise:

– Ce-ai spune de mîine seară.

– Mi-ar face plăcere...

– Grozav!

– ... dar nu pot.

– A. Bine, atunci vineri?

Kat se încruntă.

– Ah, dragă. Mi-e teamă că nici vineri nu se poate.

Mallory începea să dispere.

– Sîmbătă?

Kat zîmbi.

– Sîmbătă ar fi minunat.

El dădu din cap uşurat.

– Bine. Atunci rămîne pe sîmbătă.

Se întoarse spre Paige şi Honey.

– Noapte bună.

– Noapte bună.

Kat îl conduse pe Mallory la uşă.

– Vise plăcute! îi spuse încet. Eu am să te visez pe tine.

Mallory îi strînse mîna.

– Eu cred în realizarea viselor. O să ne revanşăm pentru asta sîmbătă seara.

– Abia aştept.

În noaptea aceea, Kat stătea culcată în patul ei şi se gîndea la Mallory. Îl ura. Dar, spre surprinderea ei, se bucurase de seara asta. Era sigură că şi Mallory se bucurase, în ciuda faptului că el juca un joc. Dacă asta ar fi fost realitate, se gîndi Kat, nu doar un joc! N-avea idee ce joc periculos era.

Capitolul 17

Poate că e din cauza vremii, se gîndi Paige obosită. Afară era frig şi urît cu o ploaie cenuşie care deprima spiritele. Ziua ei începuse la ora şase dimineaţa şi era plină de probleme fără sfîrşit. Spitalul părea să fie plin de ipohondri care se plîngeau toţi în acelaşi timp. Surorile erau acre şi neatente. Luau sînge de la pacienţii de la care nu trebuia, pierdeau radiografii de care era nevoie urgent şi se răsteau la pacienţi. În plus, era o lipsă de personal din cauza unei epidemii de gripă. Era una din asemenea zile.

Singurul moment luminos fu telefonul de la Jason Curtis.

– Alo, zise el cu veselie. M-am gîndit să controlez

ce fac pacienţii noştri.

– Supravieţuiesc.

– Vreo şansă ca noi să luăm prînzul?

Paige rîse.

– Care prînz? Dacă am noroc, am să pot înhăţa un sandviş uscat pe la patru după-amiază. E cam nebunie pe-aici.

– Bine. Nu te reţin. Pot să te mai sun?

– În regulă.

Nu e nimic rău în asta.

– La revedere.

Paige lucră pînă la miezul nopţii, fără un minut de odihnă şi, cînd fu schimbată în cele din urmă, era aproape prea obosită ca să se mişte. Ezită dacă să rămînă în spital şi să doarmă pe pătuţul din camera de gardă, dar gîndul la patul ei cald, plăcut, de acasă fu prea tentant. Se schimbă de haine şi se duse la ascensor.

Doctorul Peterson veni spre ea.

– Doamne! zise el. Cine te-a mozolit aşa?

Paige zîmbi obosită.

– Arăt chiar atît de rău?

– Mai rău. Peterson rînji. Te duci acasă acum?

Paige aprobă din cap.

– Ai noroc. Eu abia încep.

Sosi ascensorul. Paige stătea acolo pe jumătate adormită.

Peterson spuse cu blîndeţe.

– Paige?

Ea se scutură să se trezească.

– Da?

– Ai să poţi să conduci pînă acasă?

– Sigur, mormăi Paige. Şi cînd am să ajung acolo, am să dorm douăzeci şi patru de ore, şnur.

Se duse la parcare şi intră în maşina ei. Stătu acolo stoarsă, prea obosită să pornească motorul. *Nu trebuie să adorm aici. Am să dorm acasă.*

Paige ieşi din parcaj şi se îndreptă spre casă. Nu-şi dădu seama cît de aiurea conducea, pînă cînd un şofer îi strigă:

– Hei, dă-te de pe şosea, cucoană beată!

Se forţă să se concentreze. *Nu trebuie să adorm... Nu trebuie să adorm...* Deschise aparatul de radio şi îl puse tare. Cînd ajunse la apartament, mai rămase cîtva timp în maşină, pînă ce fu capabilă să-şi adune destulă forţă ca să urce sus.

Kat şi Honey erau în paturile lor, dormeau. Paige se uită la ceasul de pe noptieră. Ora unu noaptea. Se poticni în dormitor şi începu să se dezbrace, dar efortul era prea mare pentru ea. Căzu pe pat îmbrăcată şi, într-un moment, adormi adînc.

Fu trezită de sunetul unui telefon care părea că venea din vreo planetă îndepărtată. Paige se luptă să doarmă în continuare, dar sunetul era asemenea unor ace care îi pătrundeau în creier. Se ridică ameţită şi întinse mîna la telefon.

– Alo?

– Doctoriţa Taylor?

– Da. Vocea ei era mormăită, răguşită.

– Doctorul Barker vrea să vii să-l asişti în sala de operaţie patru, *statim.*

Paige îşi drese glasul.

– Trebuie să fie o greşeală, mormăi ea. Abia am ieşit din gardă.

– Sala de operaţii patru. Te aşteaptă.

Convorbirea se termină.

Paige stătea pe marginea patului, amorţită, cu mintea zăpăcită de somn. Se uită la ceasul de pe noptieră. Patru şi cincisprezece minute. De ce o cerea pe ea doctorul Barker, în toiul nopţii? Era doar un singur răspuns. Ceva se întîmplase cu unul dintre pacienţii ei.

Paige se tîrî în baie şi îşi aruncă apă rece pe faţă. Se uită în oglindă şi se gîndi: *Doamne, arăt ca mama mea. Ba nu. Mama mea n-a arătat niciodată atît de prost.*

Zece minute mai tîrziu, Paige era în drum spre spital. Era încă pe jumătate adormită, cînd luă ascensorul spre etajul patru şi spre sala de operaţii patru. Se duse la vestiar şi se schimbă, apoi se spălă şi intră în sală.

Erau trei surori şi un rezident care îl asistau pe doctorul Barker. Acesta se uită la Paige cînd intră şi urlă:

– Pentru Dumnezeu, porţi o cămaşă de noapte de spital! Nu te-a informat nimeni că în sala de operaţii se obişnuieşte să porţi salopetă?

Paige stătu acolo uluită, trează complet, cu ochii în flăcări.

– Ascultă-mă, zise ea furioasă, se obişnuieşte că am ieşit din serviciu şi am venit doar ca să-ţi fac o favoare. Eu nu...

– Nu te certa cu mine, spuse tăios doctorul Barker. Vino aici şi ţine retractorul ăsta.

Paige se apropie de masa de operaţie şi se uită în jos. Nu era un pacient al ei pe masă. Era un străin. *Barker n-avea nici un motiv să mă cheme. Încearcă să mă forţeze să părăsesc spitalul. Ei, afurisită să fiu dacă am s-o fac!* Îi aruncă o privire urîtă, luă retractorul şi trecu la lucru.

Operaţia era o grefă de by-pass, de urgenţă la artera coronariană. Incizia în piele fusese deja făcută prin mijlocul pieptului pînă la os, care fusese despicat cu un fierăstrău electric. Inima şi principalele vase de sînge erau expuse.

Paige introduse retractorul de metal între laturile tăieturii osului pieptului forţînd părţile să se depărteze. Ea urmări cum doctorul Barker deschise cu îndemînare pericardul, scoţînd la iveală inima.

Indică arterele coronare zicînd:

– Aici e problema. O să facem o grefă.

Scosese deja o fişie lungă de venă de la un picior. Cusu o bucată din aceasta la principala arteră care pornea de la inimă. Celălalt capăt îl prinse de una dintre arterele coronare, dincolo de regiunea blocată, dînd drumul sîngelui prin vena grefată, ocolind astfel blocajul.

Paige urmărea un maestru la lucru. *Dacă nu ar fi un asemenea ticălos!*

Operaţia dură trei ore. Cînd fu gata, Paige era

doar pe jumătate conştientă. Cînd incizia fu închisă, doctorul Barker se întoarse spre personal şi zise:

– Vreau să vă mulţumesc tuturor.

Nu se uită la Paige.

Paige se împletici ieşind din sală fără o vorbă şi se duse sus în biroul doctorului Benjamin Wallace.

Wallace tocmai sosea.

– Arăţi epuizată, spuse el. Ar trebui să te odihneşti puţin.

Paige inspiră adînc ca să-şi controleze furia.

– Vreau să fiu transferată la altă echipă de la chirurgie.

Wallace o studie un moment.

– Eşti repartizată la doctorul Barker, aşa-i?

– Da, exact.

– Care-i problema?

– Întreabă-l pe el. Mă urăşte. O să fie bucuros să scape de mine. Merg la oricine altcineva. Oricine.

– Am să stau de vorbă cu el, spuse Wallace.

– Mulţumesc.

Paige se întoarse şi ieşi din birou. *Mai bine ar face să mă ia de la el. Dacă îl mai văd din nou, îl ucid.*

Paige se duse acasă şi dormi douăsprezece ore. Se trezi cu sentimentul că se întîmplase ceva minunat şi apoi îşi aminti. *Nu mai trebuie să văd Bestia!* Conduse spre spital fluierînd.

Cînd Paige mergea pe coridor, un sanitar veni la

ea.

– Doctore Taylor...

– Da?

– Doctorul Wallace vrea să vă vadă în biroul lui.

– Mulţumesc, zise Paige. Se întrebă cine va fi chirurgul principal cel nou. *Oricine ar fi, va fi o situaţie mai bună,* se gîndi Paige. Intră în biroul lui Benjamin Wallace.

– Ei, arăţi mult mai bine azi, Paige.

– Mulţumesc. Mă simt mult mai bine.

Şi aşa era. Se simţea grozav, plină de un uriaş sentiment de uşurare.

– Am discutat cu doctorul Barker.

Paige zîmbi.

– Mulţumesc. Apreciez cu adevărat.

– Nu vrea să te lase să pleci.

Zîmbetul lui Paige dispăru.

– Cum?

– A zis că eşti repartizată la echipa lui şi o să rămîi acolo.

Nu-i venea să creadă ce auzea.

– Dar de ce?

Ea ştia de ce. Nesuferitul sadic, avea nevoie de un cal de bătaie, de o fată pe care să o umilească.

– N-o să suport asta.

– Mi-e teamă că n-ai de ales. Doar dacă vrei să pleci din spital. Nu vrei să te mai gîndeşti?

Paige nu trebuia să se gîndească.

– Nu. Am să rămîn.

Nu avea să-l lase pe Barker să o oblige să plece.

Ăsta era planul lui.

– Bine. Atunci s-a aranjat.

Nu pentru mult timp, se gîndi Paige. *Am să găsesc o cale să i-o plătesc.*

În vestiarul doctorilor, Ken Mallory se pregătea să-şi facă vizita. Intră doctorul Grundy însoţit de încă trei doctori.

– Uite-l pe omul nostru! zise Grundy. Cum mai merge, Ken?

– Bine, răspunse Mallory.

Grundy se întoarse spre ceilalţi.

– Nu prea arată că tocmai a făcut amor, nu-i aşa?

Se întoarse din nou spre Mallory.

– Sper că ai banii noştri pregătiţi. Am de gînd să plătesc pentru o mică maşină.

Un alt doctor se alătură.

– Eu îmi cumpăr o garderobă nouă.

Mallory clătină din cap cu milă.

– N-aş conta pe asta, ageamiilor. Pregătiţi-vă să mă plătiţi!

Grundy îl studia.

– Ce vrei să spui?

– Dacă ea e lesbiană, atunci eu sînt eunuc. E cea mai excitată damă pe care am cunoscut-o. Serile trecute a trebuit practic să o reţin eu.

Bărbaţii se uitau îngrijoraţi unul la celălalt.

– Dar n-ai băgat-o în pat?

– Singurul motiv pentru care n-am făcut-o, prieteni, este că am fost întrerupţi în drum spre dormitor. Am o întîlnire cu ea sîmbătă seara şi totul se va termina, în afară de ţipăt. Mallory termină cu îmbrăcatul. Acum, domnilor, să mă scuzaţi...

O oră mai tîrziu, Grundy o opri pe Kat pe coridor.

– Te-am căutat, spuse el. Arăta furios.

– S-a întîmplat ceva rău?

– Ticălosul ăsta, Mallory. E atît de sigur pe el încît spune tuturor că o să te ducă la pat sîmbătă seara.

– Nu te îngrijora, spuse cu tristeţe Kat. O să piardă.

Cînd Ken Mallory o luă pe Kat sîmbătă seara, ea purta o rochie decoltată care îi accentua trupul voluptuos.

– Arăţi minunat, spuse el admirativ.

Ea îşi puse braţele în jurul lui.

– Vreau să arăt bine pentru tine.

Se agăţă de el.

Doamne, chiar e dornică!

Cînd vorbi, vocea lui Mallory era răguşită.

– Uite ce, am o idee, Kat. Înainte de a ieşi la cină, de ce nu intrăm în dormitor să...

Ea îl mîngîie pe faţă.

– Ah, dragule, aş fi vrut să putem. Paige e acasă.

Paige era de fapt la spital, lucra.

– Ah.

– Dar după cină...

Lăsă sugestia în aer.

– Da?

– Am putea merge la tine.

Mallory îşi puse braţul în jurul ei şi o sărută.

– E o idee minunată!

El o duse la *Calul de Fier* şi luară o cină delicioasă. Fără să vrea, Kat se simţea minunat. El era fermecător şi amuzant şi incredibil de atrăgător. Părea cu adevărat interesat să ştie totul despre ea. Ştia că el o flata, dar părea că era sincer în complimentele pe care i le făcea.

Dacă n-aş şti adevărul...

Mallory aproape că nu gustase mîncarea. Tot la ce se putea gîndi era: *Peste două ore, o să cîştig zece mii de dolari.*

Peste o oră o să cîştig zece mii de dolari.

Peste treizeci de minute...

Aú terminat cafeaua.

– Eşti gata? întrebă Mallory.

Kat îşi puse mîna peste a lui.

– N-ai idee cît de gata sînt, dragul meu. Hai să mergem.

Luară un taxi pînă la apartamentul lui Mallory.

– Sînt absolut nebun după tine, murmură Mallory. N-am cunoscut pe nimeni ca tine.

Iar ea parcă auzea vocea lui Grundy: *E atît de sigur pe el, încît zice că o să te bage în pat sîmbătă*

seara.

Cînd ajunseră la apartament, Mallory plăti şoferului şi o conduse pe Kat la ascensor. Lui Mallory i se păru o veşnicie pînă să ajungă sus. El deschise uşa şi zise:

– Aici e.

Kat păşi înăuntru.

Era un apartament mic, obişnuit, al unui celibatar, care avea o nevoie disperată de mîna unei femei.

– Ah, e drăguţ, se extazie Kat. Se întoarse spre Mallory. Te reprezintă pe tine.

– Hai să-ţi arăt camera noastră. Am să pun nişte muzică.

Cînd se duse la casetofon, Kat se uită la ceas. Vocea Barbrei Streisand umplu camera.

Mallory îi luă mîna.

– Să mergem, iubito.

– Aşteaptă puţin, spuse blînd Kat. El se uită la ea uimit.

– Pentru ce?

– Vreau să mă bucur de acest moment cu tine. Ştii, înainte de...

– De ce să nu ne bucurăm în dormitor?

– Aş vrea să beau ceva.

– O băutură? Încercă să-şi ascundă nerăbdarea. Bine. Ce-ai dori?

– O vodcă şi apă tonică, te rog.

El zîmbi.

– Asta cred că se găseşte.

Se duse la micul bar şi pregăti două pahare în grabă.

Kat se uită din nou la ceas.

Mallory se întoarse cu băutura şi îi dădu un

pahar lui Kat.

– Poftim, draga mea. Ridică paharul. Pentru împreunare.

– Pentru împreunare, spuse Kat şi luă o înghiţitură din băutură.

– Ah, Doamne!

El se uită speriat.

– Ce s-a întîmplat?

– Asta-i vodcă!

– Asta ai cerut.

– Zău? Îmi pare rău. Urăsc vodca! Îl mîngîie pe faţă. Pot să capăt un whisky cu sifon?

– Sigur.

El îşi înghiţi nerăbdarea şi se duse din nou lă bar să prepare o altă băutură.

Kat se uită din nou la ceas.

Ken Mallory reveni.

– Poftim.

– Mulţumesc, dragule.

Luă două înghiţituri din băutură. Mallory îi luă paharul şi îl puse pe o masă. Îşi puse braţele în jurul lui Kat şi o ţinu, aproape, iar ea putu simţi că era excitat.

– Acum, spuse încet Ken, hai să facem istorie.

– Ah, da! făcu Kat. Da!

Ea îl lăsă să o conducă în dormitor.

Am reuşit! se bucură Mallory. *Am reuşit! Iată cad zidurile Ierihonului!*

Se întoarse spre Kat.

– Dezbracă-te, draga mea.

– Tu primul, iubitule. Vreau să te văd cum te dez-

braci. Mă excită.

– Da? Bine, sigur.

În timp ce Kat stătea acolo şi se uita, Mallory îşi scoase încet hainele. Mai întîi haina, apoi cămaşa şi cravata, apoi pantofii şi ciorapii şi apoi pantalonii. Avea trupul tare al unui atlet.

– Asta te excită, iubito?

– Ah, da. Acum scoate-ţi slipul.

Încet, Mallory lăsă slipul să cadă pe podea. Era în erecţie.

– E frumos, spuse Kat.

– Acum, e rîndul tău.

– Just.

Iar în acest moment avertizorul lui Kat piui.

Mallory era uluit.

– Ce naiba...?

– Mă cheamă, zise Kat. Pot să folosesc telefonul tău?

– *Acum?*

– Da. Trebuie să fie o urgenţă.

– *Acum?* Nu poate să mai aştepte?

– Dragule, cunoşti regulile.

– Dar...

În timp ce Mallory se uita, Kat se duse la telefon şi formă un număr.

– Doctor Hunter. Ascultă. Adevărat? Desigur. Vin imediat.

Mallory se uită la ea stupefiat.

– Ce se întîmplă?

– Trebuie să mă încorc la spital, îngeraş.

– Acum?

– Da. Moare unul dintre pacienţii mei.

– Nu poate să aştepte pînă...

– Îmi pare rău. O să facem asta în altă seară.

Ken Mallory stătea acolo, gol puşcă, uitîndu-se după Kat care ieşea din apartamentul lui şi cînd uşa se închise în urma.ei, luă paharul ei şi îl trînti de perete.

Căţea... căţea... căţea...

Cînd Kat se întoarse în apartament, Paige şi Honey o aşteptau cu nerăbdare.

– Cum a mers? întrebă Paige. Am fost la timp?

Kat rîse.

– Momentul a fost perfect.

Începu să descrie seara. Cînd ajunse la partea despre Mallory care stătea gol în dormitor cu o erecţie, ele rîseră pînă le dădură lacrimile.

Kat era tentată să le spună cît de atrăgător îl găsea pe Ken Mallory, dar se simţi o proastă. În fond, el se întîlnea cu ea doar ca să cîştige un pariu.

Cumva, Paige părea să-şi dea seama ce simte Kat.

– Ai grijă cu el, Kat.

Kat zîmbi.

– Nu te îngrijora. Totuşi, recunosc că dacă n-aş fi ştiut de pariul acela... E un şarpe, dar dă ulei de şarpe bun.

– Cînd te mai vezi cu el? întrebă Honey.

– O să-i acord o săptămînă să se răcorească.

Paige o studie.

– Lui sau ţie?

Limuzina neagră a lui Dinetto o aştepta pe Kat în faţa spitalului. De data asta, Umbra era singur. Kat dorea ca Rhino să fi fost acolo. Umbra avea ceva ce o împietrea. El nu zîmbea niciodată, vorbea rareori, dar emana ameninţare.

– Intră, spuse el cînd Kat se apropie de maşină.

– Uite, spuse Kat cu indignare, spune-i domnului Dinetto că nu-mi poate comanda. Nu lucrez pentru el. Doar pentru că i-am făcut o favoare o dată...

– Intră. Poţi să-i spui tu singură.

Kat ezită. Ar fi uşor să meargă mai departe şi să nu se implice mai mult, dar cum l-ar afecta asta pe Mike?

Kat intră în maşină.

De data asta, victima fusese bătută rău, cu un lanţ. Lou Dinetto era cu el acolo.

Kat se uită la pacient şi zise:

– Trebuie să-l duci imediat la un spital.

– Kat, spuse Dinetto. Trebuie să-l tratezi aici.

– De ce? întrebă Kat. Dar ea ştia răspunsul şi o îngrozea.

Capitolul 18

Era una dintre zilele acelea limpezi la San Francisco, cînd în aer plutea o vrajă. Vîntul de noapte măturase norii de ploaie, aducînd o dimineaţă de sîmbătă proaspătă şi însorită.

Jason aranjase să o ia pe Paige de acasă. Cînd el sosi, Paige fu surprinsă cît de bucuroasă era că-l vede.

– Bună dimineaţa, zise Jason. Arăţi foarte bine.

– Mulţumesc.

– Ce-ai vrea să faci azi?

Paige spuse:

– E oraşul tău. Tu decizi, eu te urmez.

– Destul de corect.

– Dacă nu te deranjează, aş vrea să ne oprim puţin la spital.

– Credeam că azi e ziua ta liberă.

– Este, dar am un pacient care mă preocupă.

– Nici o problemă.

Jason o conduse cu maşina la spital.

– Nu stau mult, promise Paige cînd ieşi din maşină.

– Te-aştept aici.

Paige se urcă la etajul al treilea şi intră în camera lui Jimmy Ford. El era încă în comă, conectat la o reţea de tuburi care îl alimentau intravenos.

O soră era în cameră. Se uită în sus cînd intră Paige.

– Bună dimineaţa, doamnă doctor Taylor.

– Bună dimineaţa. Paige se duse la patul băiatului. E vreo schimbare?

– Din păcate, nu.

Paige îi controlă pulsul lui Jimmy şi îi ascultă inima.

– Au trecut deja cîteva săptămîni, spuse sora. Nu arată prea bine, nu-i aşa?

– O să iasă din asta, zise Paige cu fermitate.

Se întoarse spre silueta inconştientă din pat şi ridică vocea.

– Mă auzi? O să te faci bine.

Nu se produse nici o reacţie. Ea închise ochii un moment şi se rugă în tăcere.

– Să fiu avertizată imediat, dacă e vreo schimbare.

– Da, doamnă doctor.

N-o să moară, se gîndi Paige. *N-o să-l las să moară.*

Jason coborî din maşină cînd Paige se apropie.

– Totul e în regulă?

N-avea rost să-l împovăreze cu problemele ei.

– Totul în ordine, răspunse Paige.

– Hai să facem azi pe turiştii adevăraţi, zise Jason. Există o lege a statului că toate tururile trebuie să înceapă de la *Debarcaderul Pescarilor.*

Paige zîmbi.

– Să nu încălcăm legea.

Debarcaderul Pescarilor era ca un fel de carnaval în aer liber. Actorii de pe stradă erau în plină desfăşurare. Erau acolo mimi, clovni, dansatoare şi muzicanţi. Negustori vindeau crabi din căldări aburinde şi budincă de scoici cu pîine proaspătă alături.

– Nu există un alt loc ca ăsta în lume, spuse Jason cu căldură.

Paige era emoţionată de entuziasmul lui. Mai văzuse *Debarcaderul Pescarilor* şi înainte, ca şi majoritatea locurilor turistice din San Francisco, dar nu voia să-i strice buna dispoziţie.

– Ai mers deja cu funicularul? întrebă Jason.

– Nu. *Nu, de săptămîna trecută.*

– Atunci n-ai trăit! Haide.

Merseră pînă la strada Powell şi se urcară într-o cabină de funicular. Cînd începură să urce panta abruptă, Jason zise:

– Asta era cunoscut sub numele de Nebunia lui Hallidie. El l-a construit în 1873.

– Şi pun pariu că au zis că n-o să dureze.

Jason rîse.

– Adevărat. Cînd eram în liceu, obişnuiam să lucrez la sfîrşit de săptămînă ca ghid pentru turişti.

– Sînt sigur că erai bun.

– Cel mai bun. Vrei să asculţi o parte din ce le spuneam?

– Mi-ar plăcea.

Jason adoptă tonul nazal al unui ghid.

– Doamnelor şi domnilor, pentru informarea dumneavoastră, cea mai veche stradă din San Francisco este Grand Avenue, cea mai lungă e strada Mission – zece kilometri – cea mai lată este Van Ness Avenue de peste cincizeci de metri şi veţi fi surprinşi să aflaţi că strada DeForest, cea mai îngustă, are doar un metru şi jumătate. Aşa e, doamnelor şi domnilor, un metru şi jumătatee. Strada cea mai în pantă pe care vi-o putem oferi este strada Filbert, cu o înclinare de treizeci şi unu de grade şi jumătate. Se uită la Paige şi zîmbi. Mă surprinde că mai ţin minte toate astea.

Cînd coborîră din funicular, Paige se uită în sus la Jason şi zîmbi la rîndul ei.

– Ce urmează?

– Acum o să facem o plimbare cu trăsura.

Zece minute mai tîrziu, stăteau într-o trăsură trasă de un cal care îi duse de la *Debarcaderul Pescarilor* la Ghirardelli Square din North Beach. Jason îi arătă lucrurile importante pe drum iar Paige fu surprinsă cît de bine se simţea. *Nu te lăsa dusă de val.*

Se duseră sus pe Coit Tower ca să aibă o vedere generală asupra oraşului. Cînd coborîră, Jason o întrebă:

– Ţi-e foame?

Aerul proaspăt îi provocase lui Paige o teribilă foame.

– Da.

– Bine. Am să te duc la unul dintre cele mai bune restaurante chinezeşti din lume – *Tommy Toy.*

Paige îi auzise pe cei din spital vorbind despre acesta.

Masa se dovedi a fi un festin. Începură cu homar cu sos chili şi o supă iute şi acră cu fructe de mare. După asta, urmă filet de pui cu mazăre şi pecan filet de viţel cu sos Szechuan şi orez prăjit cu patru arome. La desert, avură o cremă de piersici. Mîncarea era minunată.

– Vii des pe-aici? întrebă Paige.

– Cît pot de des.

Jason avea ceva de băieţel în el, lucru pe care Paige îl găsea foarte atrăgător.

– Spune-mi, ai vrut dintotdeauna să fii arhitect?

– N-aveam nici o altă şansă, zise Jason zîmbind.

Primele mele jocuri au fost de construcţii. Este emoţionant să visezi despre ceva şi apoi să vezi visul ăsta devenind ciment şi cărămizi şi piatră care se ridică spre cer şi devin o parte a oraşului în care locuieşti.

Am să-ţi construiesc un Taj Mahal, nu-mi pasă cît de mult ar dura!

– Eu sînt unul dintre cei norocoşi, Paige, pentru că îmi pot petrece viaţa făcînd ceea ce îmi place să fac. Cine a spus că „Majoritatea oamenilor au o viaţă de disperare mută "?

Sună de parcă ar fi rostită de o grămadă dintre pacienţii mei, se gîndi Paige.

– Nu există nimic altceva ce aş dori să fac sau un alt loc unde aş dori să trăiesc. Acesta e un oraş fabulos. Vocea lui era emoţionată. Are tot ce ar dori cineva. Nu mă plictiseşte niciodată.

Paige îl studie un moment, bucurîndu-se de entuziasmul lui.

– N-ai fost căsătorit niciodată?

Jason ridică din umeri.

– O dată. Am fost amîndoi prea tineri. N-a mers.

– Îmi pare rău.

– Nu-i nevoie. Ea e căsătorită cu un om bogat care se ocupă cu ambalatul cărnii. Tu ai fost căsătorită?

Am să fiu şi eu doctor cînd am să fiu mare. O să ne căsătorim şi o să lucrăm împreună.

– Nu.

Făcură o croazieră în golf, între Golden Gate şi Bay Bridge. Jason îşi luă iar vocea de ghid.

– Iar aici, doamnelor şi domnilor, este mult vestita *Alcatraz,* fosta locuinţă a unora dintre cei mai infami criminali – Kelly Armă automată, Al Capone şi Robert Stroud, cunoscut şi ca Păsărilă! *Alcatraz* înseamnă în spaniolă pelican. A fost numită iniţial *Isla de los Alcatraces,* după păsările care erau singurii ei locuitori. Ştii de ce prizonierii de aici făceau duş fierbinte în fiecare zi?

– Nu.

– Ca să nu fie obişnuiţi cu apa rece a golfului cînd ar încerca să evadeze.

– Chiar adevărat? întrebă Paige.

– Te-am minţit eu vreodată?

Era după-amiaza tîrziu, cînd Jason zise:

– Ai fost vreodată în Valea Noe?

Paige clătină negativ din cap.

– Nu.

– Mi-ar plăcea să ţi-o arăt. Acolo erau cîndva ferme şi izvoare. Acum e plină de case şi grădini victoriene luminos colorate. Casele sînt foarte vechi, pentru că este singura parte a oraşului care a scăpat în timpul cutremurului din 1906.

– Sună minunat.

Jason ezită.

– Casa mea e acolo. Ai vrea să o vezi? Observă reacţia lui Paige. Paige, sînt îndrăgostit de tine.

– Abia ne cunoaştem. Cum ai putea...?

– Am ştiut-o din momentul în care ai spus: „Nu ştii că se presupune să porţi un halat alb la vizită? " Atunci m-am îndrăgostit de tine.

– Jason...

– Eu cred cu fermitate în dragostea la prima vedere. Bunicul meu a văzut-o pe bunica mergînd pe bicicletă în parc, a urmărit-o şi s-au căsătorit trei luni mai tîrziu. Au convieţuit împreună cincizeci de ani, pînă ce el a murit. Tatăl meu a văzut-o pe mama traversînd o stradă şi a ştiut că ea o să fie soţia lui. Sînt căsătoriţi de patruzeci şi cinci de ani. Vezi, e ceva în familie. Vreau să mă căsătoresc cu tine.

Era momentul adevărului.

Paige se uită la Jason şi se gîndi: *El e primul bărbat care m-a atras, după Alfred. E adorabil, inteligent şi sincer. E tot ce ar putea dori o femeie de la un bărbat. Ce-i cu mine? Mă agăţ de o fantomă.* Totuşi, adînc în sinea ei, avea sentimentul că într-o bună zi Alfred va reveni la ea.

Se uită la Jason şi luă hotărîrea.

– Jason...

Şi, în acel moment, se auzi ţiuitul avertizorului lui Paige. Suna urgent, prevestitor de rele.

– Paige...

– Trebuie să ajung la un telefon.

Două minute mai tîrziu, vorbea cu spitalul.

Jason văzu că faţa lui Paige păleşte.

Ea ţipa în telefon.

– Nu! Absolut nu! Spune-le că vin imediat.

Ea trînti telefonul.

– Ce este? întrebă Jason.

Ea se întoarse spre el, cu ochii plini de lacrimi.

– E vorba de Jimmy Ford, pacientul meu. Vor să-l scoată din aparatul de respirat. Vor să-l lase să moară.

Cînd Paige ajunse în camera lui Jimmy Ford, acolo erau trei persoane în afară de silueta în comă din pat: George Englund, Benjamin Wallace şi un avocat, Silvester Damone.

– Ce se întîmplă aici? întrebă Paige.

Benjamin Wallace spuse:

– În şedinţa de azi-dimineaţă a comisiei de etică a spitalului s-a decis că situaţia lui Jimmy Ford e fără speranţă. Am decis să-l scoatem...

– Nu! exclamă Paige. Nu puteţi! Eu sînt doctorul lui. Eu afirm că are o şansă să scape! N-o să-l lăsăm să moară.

Silvester Damone zise:

– Nu poţi lua dumneata hotărîrea, doamnă doctor.

Paige se uită sfidător la el.

– Dumneata, cine eşti?

– Sînt avocatul familiei. Scoase un document şi îl arătă lui Paige. Acesta este testamentul lui Jimmy Ford făcut în timpul vieţii. Afirmă în mod explicit că, dacă are un traumatism care îi ameninţă viaţa, să nu fie menţinut viu cu mijloace mecanice.

– Dar eu îi supraveghez starea sănătăţii, pledă

Paige. E stabil de cîteva săptămîni. Ar putea ieşi din comă în orice moment.

– Poţi garanta lucrul ăsta? întrebă Damone.

– Nu, dar...

– Atunci, o să trebuiască să faci cum ţi se ordonă, doamnă doctor.

Paige se uită în jos spre trupul lui Jimmy.

– Nu! Trebuie să mai aşteptaţi puţin.

Avocatul spuse mieros:

– Doamnă doctor, sînt sigur că e în beneficiul spitalului să ţină pacienţii cît se poate de mult timp aici, dar familia nu-şi mai poate permite cheltuielile medicale. Îţi ordon acum să-l deconectezi de la aparatul de respirat.

– Doar încă o zi sau două, spuse cu disperare Paige, sînt sigură că...

– Nu, zise Damone. Azi.

George Englund se întoarse spre Paige.

– Îmi pare rău, dar mi-e teamă că nu avem de ales.

– Mulţumesc, doctore, zise avocatul. Te las pe dumneata să te ocupi. Am să anunţ familia că azi se vor lua măsurile necesare, ca să înceapă să se ocupe de aranjamentele pentru funerarii. Se întoarse spre Benjamin Wallace. Mulţumesc pentru cooperare. Bună ziua.

Se uitară după el cum iese pe uşă.

– Nu putem să-i facem asta lui Jimmy, zise Paige.

Doctorul Wallace îşi drese glasul.

– Paige...

– Ce-ar fi dacă l-am scoate de aici şi l-am ascunde în altă cameră? Trebuie să existe ceva la ce nu ne-am

gîndit. Ceva...

Benjamin Wallace zise:

– Nu e o rugăminte. E un ordin.

Se întoarse spre George Englund.

– Vrei să...

– Nu! zise Paige. Eu... eu am să fac asta.

– Foarte bine.

– Dacă nu vă deranjează, aş vrea să rămîn singură cu el.

George Englund îi strînse braţul.

– Îmi pare rău, Paige.

– Ştiu.

Paige se uită după cei doi bărbaţi, care părăsiră camera.

Rămăsese singură cu bărbatul inconştient. Se uită la plămînul artificial care îl ţinea în viaţă şi la perfuziile care îi hrăneau trupul. Ar fi atît de simplu să oprească aparatul de respirat şi să înăbuşe o viaţă. Dar el avusese nişte visuri atît de mînunate, nişte speranţe înalte!

Am să fiu doctor, într-o bună zi, vreau să fiu ca dumneata.

Ştii că o să mă căsătoresc?... O cheamă Betsy... O să avem o jumătate de duzină de copii. Pe prima fată o s-o numim Paige.

Avea atît de multe motive ca să trăiască!

Paige stătu acolo uitîndu-se în jos la el, lacrimile împiedicînd-o să vadă camera.

– Naiba să te ia! spuse ea. Eşti un laş! Plîngea acum cu suspine. Ce s-a întîmplat cu visurile alea ale tale? Credeam că vrei să devii doctor! Răspunde-mi!

Mă auzi? Deschide ochii.

Se uită în jos la figura palidă. Nu se vedea nici o reacţie.

– Îmi pare rău, zise Paige. Îmi pare atît de rău!

Se aplecă să-l sărute pe obraz şi, cînd se îndreptă încet, zări ochii lui deschişi.

– Jimmy! Jimmy!

El clipi şi închise din nou ochii. Paige îi strînse mîna. Se aplecă înainte şi zise printre suspine:

– Jimmy, ai auzit-o pe aia cu pacientul care era hrănit intravenos? A cerut doctorului o sticlă suplimentară. Avea un oaspete la prînz.

Capitolul 19

Honey era mai fericită ca oricînd în viaţa ei. Avea o relaţie caldă cu pacienţii, cum puţini alţi doctori aveau. Ei îi păsa de ei în mod real. Lucra la geriatrie, la pediatrie şi în diverse alte saloane, iar doctorul Wallace avea grijă să fie repartizată în locuri unde să nu aibă probleme. Voia să se asigure că rămîne în spital şi că îi stătea la dispoziţie.

Honey le invidia pe surorile medicale. Ele puteau să aibă grijă de pacienţi fără să se preocupe de deciziile medicale majore. *Eu n-am vrut niciodată să fiu doctoriţă,* se gîndi Honey. *Am vrut întotdeauna să fiu soră medicală.*

Nu există surori medicale în familia Taft.

În după-amiezele cînd pleca din spital, se ducea să facă cumpărături la *Bay Company* şi *Street Light Records* şi cumpăra mici daruri pentru copiii de la pediatrie.

– Iubesc copiii, îi spuse ea lui Kat.

– Plănuieşti să ai o familie numeroasă?

– Cîndva, răspunse gînditoare Honey. Mai întîi, trebuie să le găsesc un tată.

Unul dintre pacienţii favoriţi ai lui Honey din salonul de geriatrie era Daniel McGuire, un bărbat vesel de peste nouăzeci de ani care suferea de o boală a ficatului. În tinereţe, îi plăcuseră jocurile de noroc şi îi plăcea să facă pariuri cu Honey.

– Pun pariu pe cincizeci de cenţi că sanitarul o să întîrzie cu micul dejun.

– Pun pariu pe un dolar că o să plouă după-amiază.

– Pun pariu că învinge echipa *Giants*.

Honey accepta întotdeauna pariurile lui.

– Pun pariu cu zece la unu că am să mă fac bine, spuse el.

– De data asta, nu-ţi primesc pariul, îi zise Honey. Eu sînt de partea dumitale.

El îi luă mîna.

– Ştiu că eşti. Zîmbi. Dacă aş fi cu cîteva luni mai tînăr...

Honey rîse.

– N-are importanţă, mie îmi plac bărbaţii mai bătrîni.

Într-o dimineaţă, primi o scrisoare pe adresa spitalului. Honey i-o duse în cameră.

– Citeşte-mi-o, vrei? Îi scăzuse vederea.

– Desigur, spuse Honey. Deschise plicul, se uită un moment şi scoase un ţipăt.

– Ai cîştigat la loterie! Cincizeci de mii de dolari! Felicitări!

– Ce zici de asta? Scoase un chiot. Am ştiut întotdeauna că am să cîştig într-o bună zi la loterie! Îmbrăţişează-mă.

Honey se aplecă şi îl strînse în braţe.

– Ştii ceva, Honey? Sînt cel mai norocos om din lume.

Cînd Honey veni să-l viziteze din nou după-amiază, el murise.

Honey era în camera de odihnă a medicilor, cînd intră doctorul Stevens.

– Există vreo Fecioară aici?

Unul dintre doctori rîse:

– Dacă vrei să spui o virgină, mă îndoiesc.

– O Fecioară! repetă doctorul Stevens. Am nevoie de o Fecioară.

– Eu sînt născută în zodia Fecioarei, spuse Honey. Care-i problema?

El veni spre ea.

– Am în grija mea o afurisită de maniacă. Nu lasă pe nimeni să se apropie decît dacă e din zodia Fecioarei.

Honey se ridică.

– Mă duc să o văd.

– Mulţumesc. O cheamă Frances Gordon.

Frances Gordon suferise tocmai o operaţie la şold. În momentul în care Honey intră în cameră, femeia se uită în sus şi zise:

– Eşti Fecioară. Născută în ultima zi a zodiei, aşa-i?

Honey zîmbi.

– Aşa-i.

– Ăştia din Vărsător şi din Leu nici nu ştiu ce naiba fac. Îi tratează pe pacienţi ca pe nişte bucăţi de carne.

– Doctorii de aici sînt foarte buni, protestă Honey. Ei...

– Ha! Majoritatea lucrează pentru bani. Se uită mai bine la Honey. Dumneata eşti altfel.

Honey se uită la fişa de la picioarele patului cu un aer de surprindere pe faţă.

– Care-i problema? La ce te uiţi?

Honey clipi.

– Aici spune că ocupaţia dumitale este aceea de... mediu.

Frances Gordon aprobă din cap.

– Adevărat. Nu crezi în medii, în spiritism?

Honey negă din cap.

– Mi-e teamă că nu.

– Rău. Stai un moment.

Honey îşi luă un scaun.

– Lasă-mă să te ţin de mînă.

Honey clătină din cap.

– Eu într-adevăr nu...

– Hai, dă-mi mîna!

Fără să vrea, Honey o lăsă să-i ia mîna.

Frances Gordon o ţinu un moment şi închise ochii. Cînd îi deschise, zise:

– Ai avut o viaţă grea, nu-i aşa?

Toată lumea a avut o viaţă grea, se gîndi Honey. *Următorul lucru pe care o să mi-l spună va fi că am să fac o călătorie peste apă.*

– Ai folosit o mulţime de bărbaţi, nu-i aşa?

Honey simţi că se încordează.

– S-a produs o oarecare schimbare în dumneata – recent – da sau nu?

Honey abia aştepta să iasă din cameră. Femeia o făcea să se simtă nervoasă. Începu să se retragă.

– O să te îndrăgosteşti.

Honey zise:

– Mi-e teamă că trebuie să...

– E artist.

– Nu cunosc nici un artist.

– O să cunoşti. Frances Gordon îi dădu drumul mîinii. Mai vino să mă vezi, îi ceru ea.

– Sigur.

Honey fugi.

Honey se opri să o viziteze pe doamna Owens, o pacientă nouă, o femeie slabă încît părea în vîrstă de aproape cincizeci de ani. Fişa ei arăta că avea douăzeci şi opt. Avea nasul rupt şi ochii învineţiţi, iar faţa îi era umflată şi cu vînătăi.

Honey se apropie de pat.

– Sînt doctoriţa Taft.

Femeia se uită la ea cu ochi lipsiţi de expresie. Rămase tăcută.

– Ce s-a întîmplat cu dumneata?

– Am căzut pe nişte scări.

Cînd deschise gura, se văzu o gaură unde lipseau cei doi dinţi din faţă.

Honey se uită la fişa ei.

– Aici spune că ai două coaste rupte şi fractură de pelvis.

– Da, a fost o căzătură rea.

– Cum de ţi s-au învineţit ochii?

– Cînd am căzut.

– Eşti căsătorită?

– Da.

– Ai copii?

– Doi.

– Ce lucrează soţul dumitale?

– Hai să-l lăsăm pe soţul meu în afara trebii ăsteia,

în regulă?

– Mi-e teamă că nu e în regulă, spuse Honey. El e cel care te-a bătut?

– Nimeni nu m-a bătut.

– Trebuie să completez un raport pentru poliţie.

Doamna Owens intră imediat în panică.

– Nu! Vă rog, nu!

– De ce nu?

– O să mă omoare! Nu-l cunoşti!

– Te-a mai bătut şi altă dată?

– Da, dar el... nu o face intenţionat. Se îmbată şi îşi pierde firea.

– De ce nu l-ai părăsit?

Doamna Owens ridică din umeri şi mişcarea îi produse dureri.

– Copioi şi cu mine nu avem unde să ne ducem.

Honey ascultă furioasă.

– Nu trebuie să accepţi, ştii asta. Există adăposturi şi organizaţii care pot să aibă grijă de dumneata şi să te apere, împreună cu copiii.

Femeia clătină din cap cu disperare.

– N-am bani. Mi-am pierdut slujba de secretară cînd el a început...

Nu putu să continue.

Honey îi strînse mîna.

– O să te faci bine. Am să mă interesez să fii îngrijită.

Cinci minute mai tîrziu, Honey intră în biroul doctorului Wallace. El fu încîntat s-o vadă. Se întreba ce adusese cu ea de data asta. În diferite ocazii, ea folosise miere caldă, apă fierbinte, ciocolată topită şi –

favoritul lui – sirop de arţar. Ingeniozitatea ei nu avea margini.

– Încuie uşa, draga mea.

– Nu pot să stau, Ben, trebuie să mă întorc.

Îi vorbi despre pacienta ei.

– O să trebuiască să completezi un raport pentru poliţie, spuse Wallace. Aşa e legea.

– Legea nu a protejat-o înainte. Uite, tot ce vrea este să plece de lîngă soţul ei. A lucrat ca secretară. N-ai zis că ai nevoie de o nouă funcţionară la fişier?

– Da, dar... stai puţin!

– Mulţumesc, spuse Honey. O s-o punem pe picioare şi o să-i găsim un loc unde să locuiască şi o să aibă o slujbă nouă!

Wallace oftă.

– O să văd ce pot face.

– Ştiam că o să faci asta, zise Honey.

În ziua următoare, Honey se duse să o vadă pe doamna Owens.

– Cum te simţi azi? întrebă Honey.

– Mai bine. Mulţumesc. Cînd pot pleca acasă? Soţului meu nu-i place cînd...

– Soţul dumitale n-o să te mai necăjească, spuse cu fermitate Honey. O să stai aici pînă o să găsim un loc unde să locuieşti cu copiii şi, cînd o să fii destul de bine, o să ai o slujbă, aici la spital.

Doamna Owens se uită la ea fără să creadă.

– Chiar... chiar vorbeşti serios?

– Absolut. O să ai apartamentul dumitale împreună cu copiii. N-o să trebuiască să mai accepţi ororile astea prin care ai trecut şi o să ai o slujbă decentă, respectabilă.

Doamna Owens prinse mîna lui Honey.

– Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, plînse ea cu suspine. Nu-ţi închipui cum a fost.

– Pot să-mi imaginez, spuse Honey. O să te faci bine.

Femeia aprobă din cap, prea sufocată ca să vorbească.

În ziua următoare, cînd Honey reveni să o vadă pe doamna Owens, camera era goală.

– Unde e? întrebă Honey.

– A, răspunse sora, a plecat azi-dimineaţă, cu soţul ei.

Numele ei se auzea din nou la difuzoare.

– Doctoriţa Taft... camera 215... Doctoriţa Taft... camera 215...

Pe coridor Honey dădu peste Kat.

– Cum îţi merge azi? întrebă Kat.

– N-ai să crezi! îi spuse Honey.

Nimic nu durează o veşnicie

Doctorul Ritter o aştepta în camera 215. În pat era un indian de peste douăzeci de ani.

Doctorul Ritter zise:

– Ăsta e pacientul tău?

– Da.

– Scrie aici că nu vorbeşte engleza, aşa-i?

– Da.

Îi arătă fişa.

– Şi aici e scrisul tău? Vomitări, crampe, sete, deshidratare...

– Adevărat, spuse Honey.

– ...absenţa pulsului periferic...

– Da.

– Şi care a fost diagnosticul tău?

– Viroză intestinală.

– Ai făcut un examen al fecalelor?

– Nu. Pentru ce?

– Pentru că pacientul tău are holeră, pentru asta! strigă el. O să trebuiască să închidem afurisitul ăsta de spital!

Capitolul 20

– Holeră? Vrei să-mi spui că spitalul ăsta are un pacient cu holeră? urlă Benjamin Wallace.

– Mi-e teamă că da.

– Eşti absolut sigur?

– Nici o îndoială, spuse doctorul Ritter. Fecalele lui sînt plin de vibrioni. Are un PH arterial scăzut, cu hipotensiune, tahicardie şi cianoză.

Prin lege, orice caz de holeră sau de alte boli contagioase, trebuie raportat la Comisia pentru sănătate a statului respectiv şi la Centrul pentru controlul bolilor din Atlanta.

– O să trebuiască să raportăm, Ben.

– Au să închidă spitalul. Wallace se ridică şi începu

să umble prin cameră. Nu ne putem permite aşa ceva. Să fiu blestemat dacă o să bag în carantină toţi pacienţii din spital. Se opri un moment. Pacientul ştie ce are?

– Nu. Nu vorbeşte engleza. E din India.

– Cine a avut legătură cu el?

– Două surori şi doctoriţa Taft.

– Şi doctoriţa Taft a diagnosticat că are viroză intestinală?

– Aşa-i. Presupun că ai s-o dai afară.

– Ei bine, nu, spuse Wallace. Oricine poate face o greşeală. Să nu ne pripim. Pe fişa bolnavului scrie viroză intestinală?

– Da.

Wallace luă decizia.

– Hai s-o lăsăm aşa. Uite ce vreau să faci. Începe hidratarea intravenoasă – foloseşte soluţia lactată Ringer. Dă-i şi tetraciclină. Dacă putem să-i refacem volumul sîngelui şi lichidele, în cîteva ore poate fi aproape normal.

– N-o să raportăm treaba asta? întrebă doctorul Ritter.

Wallace îl privi drept în ochi.

– Să raportăm un caz de viroză intestinală?

– Cum rămîne cu surorile şi cu doctoriţa Taft?

– Dă-le şi lor tetraciclină. Cum se numeşte pacientul?

– Pandit Jawah.

– Pune-l în carantină patruzeci şi opt de ore. O să se facă bine sau o să moară pînă atunci.

Honey era în panică. Se duse să o caute pe Paige.

– Am nevoie de ajutorul tău.

– Care-i problema?

Honey îi relată.

– Aş vrea să vorbeşti cu el. El nu vorbeşte engleza, iar tu vorbeşti indiana.

– Hindi.

– Oricum îi zice. Vrei să vorbeşti cu el?

– Desigur.

Zece minute mai tîrziu, Paige vorbea cu Pandit Jawah.

– *Aap ki fabyat kaisi hai?*

– *Karab hai.*

– *Aap jald acha ko hum kardenge.*

– *Bhagwan aap ki soney ga.*

– *Aap ka ilaj hum jalb shuroo kardenge.*

– *Shukria.*

– *Dost kiss liay hain?*

Paige o luă pe Honey afară pe coridor.

– Ce-a zis?

– Zice că se simte îngrozitor. I-am spus că o să se facă bine. El a spus să-i zic asta lui Dumnezeu. I-am spus că o să începem imediat tratamentul. A zis că e recunoscător.

– Şi eu la fel.

– La ce sînt buni prietenii?

Holera e o boală care poate provoca moartea în decurs de douăzeci şi patru de ore, din cauza deshidratării, sau care poate fi vindecată în cîteva ore.

La cinci ore după începerea tratamentului, Pandit Jawah îşi revenise aproape la normal.

Paige se opri să-l vadă pe Jimmy Ford.

Faţa lui se lumină cînd o văzu.

– Bună.

Vocea lui era slabă, dar se înzdrăvenise miraculos.

– Cum te simţi? întrebă Paige.

– Grozav. Ai auzit despre doctorul care i-a spus pacientului, „Cel mai bun lucru pe care îl poţi face este să nu mai fumezi, să nu mai bei şi să reduci viaţa sexuală "? Pacientul îi răspunse: „Eu nu merit cel mai bun lucru. Care-i al doilea? "

Iar Paige fu sigură că Jimmy Ford avea să se facă bine.

Ken Mallory ieşea din serviciu şi urma să se întîlnească cu Kat cînd îşi auzi numele strigat. El ezită, întrebîndu-se dacă să se strecoare pur şi simplu sau nu. Numele îi fu strigat din nou. În silă, ridică telefonul.

– Doctor Mallory.

– Doctore, poţi să vii la camera de urgenţă doi, te rog? Avem aici un pacient care...

– Îmi pare rău, zise Mallory. Tocmai am ieşit. Găseşte pe altcineva.

– Nu e nimeni liber care să se poată ocupa de treaba asta. E un ulcer care sîngerează şi situaţia pacientului e critică. Mi-e teamă că o să-l pierdem, dacă...

La naiba!

– Bine. Vin imediat. O să trebuiască să o sun pe Kat să-i spun că am să întîrzii.

Pacientul din camera de urgenţă era un bărbat în jur de peste şaizeci de ani. Era semiconştient, palid ca o fantomă, transpira şi răsufla greu şi era clar că avea dureri mari. Mallory se uită doar la el şi zise:

– Duce-ţi-l într-o sală de operaţii. *Statim!*

Cincisprezece minute mai tîrziu, pacientul era aşezat pe o masă de operaţie. Anestezistul îi controla tensiunea.

– Scade rapid.

– Mai pompează-i nişte sînge.

Ken Mallory începu operaţia, lucrînd contra cronometru. Îi trebui doar un moment ca să taie pielea, apoi stratul de grăsime, ţesutul conjunctiv, muşchiul şi în cele din urmă peritoneul neted, transparent, căptuşeala abdomenului. Sîngele intra în stomac.

– Cauterizator, ceru Mallory. Aduceţi patru unităţi de sînge de la banca de sînge.

Începu să cauterizeze vasele care sîngerau.

Operaţia a durat patru ore şi cînd s-a terminat, Mallory era epuizat. Se uită în jos la pacientul lui şi

zise:

– O să trăiască.

Una dintre surori îi adresă lui Mallory un zîmbet cald.

– E bine că ai fost aici, doctore Mallory.

El se uită la ea. Era tînără şi drăguţă şi clar dispusă la o invitaţie. O să ajung şi la tine mai tîrziu, drăguţă, se gîndi Mallory.

Se întoarse spre un rezident începător.

– Coase-l şi du-l la terapie intensivă. O să-l văd mîine dimineaţă.

Mallory se întrebă dacă să-i mai telefoneze lui Kat, dar era miezul nopţii. Îi trimise două duzini de trandafiri.

Cînd Mallory veni la spital la ora şase dimineaţa, se opri la terapie intensivă să-şi vadă noul pacient.

– S-a trezit, spuse sora.

Mallory se duse la pat.

– Eu sînt doctorul Mallory. Cum te simţi?

– Cînd mă gîndesc la alternativă, mă simt bine, spuse pacientul slăbit. Mi s-a spus că mi-ai salvat viaţa. Asta a fost treaba cea mai afurisită. Eram în maşină în drum spre o petrecere, la cină, şi am simţit durerea aceea bruscă şi cred că am leşinat. Din fericire, eram doar la un colţ depărtare de spital şi m-au adus aici, la camera de urgenţă.

– Ai fost foarte norocos. Ai pierdut mult sînge.

– Mi-au spus că, dacă mai stăteam zece minute, aş fi fost dus pe lumea cealaltă. Vreau să-ţi mulţumesc, doctore.

Mallory ridică din umeri.

– Mi-am făcut doar meseria.

Pacientul îl studia cu grijă.

– Eu sînt Alex Harrison.

Numele nu însemna nimic pentru Mallory.

– Bucuros de cunoştinţă, domnule Harrison. Îi controlă pulsul. Mai aveţi dureri acum?

– Puţin, dar bănuiesc că m-au drogat suficient de bine.

– Anestezia o să se elimine, îl asigură Mallory. La fel şi durerea. O să te faci bine.

– Cît timp o să trebuiască să stau în spital?

– Ar trebui să ieşi în cîteva zile.

Un funcţionar de la birouri veni-aducînd nişte formulare ale spitalului.

– Domnule Harrison, pentru fişele noastre, spitalul trebuie să ştie dacă aveţi acoperire medicală.

– Vrei să ştii dacă îmi pot plăti nota?

– Păi, nu m-aş exprima chiar aşa.

– Poţi să verifici la banca *Fidelity* din San Francisco, spuse el sec. Eu sînt proprietarul ei.

După-amiază, cînd Mallory se opri să-l vadă pe Alex Harrison, la el era o femeie atrăgătoare. Avea în jur de treizeci şi ceva de ani, blondă, subţire şi elegantă. Purta o rochie de la *Adolfo,* despre care

Mallory socoti că trebuie să fi costat mai mult decît salariul lui pe o lună.

– Ah! Iată-l pe eroul nostru, spuse Alex Harrison. Doctorul Mallory, nu-i aşa?

– Da, Ken Mallory.

– Doctore Mallory, aceasta e fiica mea, Lauren.

Ea întinse o mînă fină cu manechiură.

– Tata mi-a spus că i-ai salvat viaţa.

El zîmbi.

– Pentru asta există doctori.

Lauren se uita la el aprobator.

– Nu toţi doctorii.

Era clar pentru Mallory că ei nu cadrau cu un spital de district. Îi zise lui Alex Harrison.

– Îţi merge bine, dar poate te-ai simţi mai confortabil dacă l-ai suna pe doctorul dumitale.

Alex Harrison dădu negativ din cap.

– Nu e necesar. Nu el mi-a salvat viaţa. Dumneata, da. Îţi place aici?

Era o întrebare stranie.

– E interesant, într-adevăr. De ce?

Harrison se ridică puţin în pat.

– Păi, mă gîndeam. Un bărbat bine şi capabil ca dumneata ar putea avea un viitor al naibii de strălucit. Nu cred că într-un loc ca acesta ai un prea mare viitor.

– Ei, eu...

– Poate că soarta m-a adus pe mine aici.

Lauren vorbi şi ea.

– Cred că tata încearcă să spună că ar vrea să-ţi arate aprecierea lui.

– Lauren are dreptate. Dumneata şi cu mine ar trebui să avem o discuţie serioasă cînd eu o să ies de

aici. Aş vrea să vii la mine acasă, la cină.

Mallory se uită la Lauren şi zise încet:

– Mi-ar face plăcere.

Şi asta îi schimbă viaţa.

Ken Mallory avea surprinzător de mari dificultăţi ca să se vadă cu Kat.

– Ce-ai zice de luni seară, Kat?

– Minunat.

– Bine, vin să te iau la...

– Stai! Mi-am amintit. Vine un văr din New York să stea peste noapte.

– Bine. Marţi?

– Marţi sînt de gardă.

– Dar miercuri?

– Le-am promis lui Paige şi lui Honey să facem un program împreună miercuri.

Mallory dispera. Timpul lui se scurgea prea repede.

– Joi?

– Joi e bine.

– Grozav. Vin să te iau?

– Nu. De ce să nu ne întîlnim la *Chez Panisse?*

– Foarte bine. La ora opt?

– Perfect.

Mallory aşteptă la restaurant pînă la nouă, apoi îi telefonă lui Kat. Nu răspunse nimeni. Mai aşteptă o

jumătate de oră. *Poate a înţeles greşit*, se gîndi el. *N-ar abandona în mod voit o întîlnire cu mine.*

A doua zi dimineaţă, o văzu pe Kat la spital. Ea alergă spre el.

– Ah, Ken. Îmi pare atît de rău! A fost cea mai mare prostie. Am decis să aţipesc puţin înainte de întîlnirea noastră. Am adormit şi, cînd m-am trezit, era miezul nopţii. Dragul de tine. M-ai aşteptat mult?

– Nu, nu. E-n regulă. *Femeie proastă!* Se apropie de ea. Vreau să încheiem ce am început, draga mea. Înnebunesc cînd mă gîndesc la tine.

– Şi eu, zise Kat. Abia aştept.

– Poate la sfîrşitul săptămînii am putea...

– Ah, dragule. Sînt ocupată la sfîrşitul săptămînii. Şi tot aşa.

Timpul se scurgea.

Kat îi povestea evenimentele lui Paige cînd avertizorul ei scoase un semnal.

– Scuză-mă. Kat ridică un telefon.

– Doctoriţa Hunter. Ea ascultă un moment. Mulţumesc. Vin imediat acolo.

Puse receptorul la loc.

– Trebuie să plec. Urgenţă.

Paige oftă.

– Parcă ar fi o noutate?

Kat porni pe coridor şi luă ascensorul în jos, spre camera de urgenţă. Acolo erau două duzini de paturi

ocupate toate. Kat se gîndea la asta ca fiind camera suferinţelor, plină zi şi noapte cu victime ale accidentelor de automobil, cu răni împuşcate sau de cuţit şi cu membre sfărîmate. Un caleidoscop de vieţi frînte. Pentru Kat era un mic colţ de iad.

Un sanitar se grăbi spre ea.

– Doamnă doctor Hunter...

– Ce avem? întrebă Kat.

Se îndreptară spre un pat în capătul îndepărtat al camerei.

– E inconştient. Arată de parcă l-a bătut cineva. Faţa şi capul îi sînt lovite, are nasul rupt, un omoplat dislocat, cel puţin două fracturi la braţul drept şi...

– De ce m-ai chemat pe mine?

– Infirmierii care l-au adus cred că are o rană la cap. S-ar putea să aibă ceva la creier.

Ajunseră la patul unde zăcea victima. Avea faţa plină de sînge închegat, umflată şi învineţită. Purta pantofi din piele de aligator şi... Inima lui Kat tresări. Se aplecă şi se uită mai de aproape. Era Lou Dinetto.

Kat îşi trecu îndemînatic degetele peste scalp şi îi examină ochii. Era cu siguranţă o contuzie.

Se grăbi la un telefon şi formă numărul.

– Aici doctoriţa Hunter. Vreau să se facă o radiografie scanner la cap. Numele pacientului e Dinetto. Lou Dinetto. Trimiteţi o targă cu rotile. Statim.

Kat puse jos receptorul şi reveni la Dinetto. Îi spuse sanitarului:

– Stai cu el. Cînd soseşte targa cu rotile, îl aduci la etajul trei. Vă aştept acolo.

Treizeci de minute mai tîrziu, la etajul trei, Kat

studia radiografia cerută.

– Are ceva hemoragie pe creier, are febră mare şi e în şoc. Să fie stabilizat douăzeci şi patru de ore. Atunci am să decid cînd îl operăm.

Kat se întreba dacă ceea ce i se întîmplase lui Dinetto îl putea afecta pe Mike.

Şi în ce fel.

Paige se opri să-l vadă pe Jimmy. El se simţea mult mai bine.

– Ai auzit-o pe aia cu exhibiţionistul de la raionul de îmbrăcăminte? S-a dus la o micuţă doamnă mai vîrstnică şi şi-a desfăcut pardesiul. Ea l-a studiat un moment şi zise: Şi zici că asta- i căptuşeală?

Kat lua cina cu Mallory la un mic restaurant intim, aproape de golf. Aşezată în faţa lui Mallory, studiindu-l, Kat se simţi vinovată. *N-ar fi trebuit să încep treaba asta,* se gîndi ea. *Ştiu ce este el şi totuşi mă simt foarte bine cu el. La naiba cu bărbatul ăsta! Dar nu pot opri acum planul nostru.*

Terminaseră cafeaua.

Kat se aplecă în faţă.

– Putem merge la tine, Ken?

– Mai întrebi! În sfîrşit, se gîndi Mallory.

Kat se mişcă jenată pe scaun şi se încruntă.

– Ah, of!

– Te simţi bine? întrebă Mallory.

– Nu ştiu. Mă scuzi un moment?

– Desigur.

O urmări cum se ridică şi se duce la toaleta doamnelor.

Cînd se întoarse, ea zise:

– Momentul nu e potrivit, dragul meu. Îmi pare rău. Ar fi bine să mă conduci acasă.

El se uită la ea încercînd să-şi ascundă frustrarea. Afurisita de soartă conspira împotriva lui.

– Bine, spuse scurt Mallory.

Era gata să explodeze. Avea să piardă cinci zile preţioase.

La cinci minute după ce Kat se întoarse în apartament, cineva sună la uşa din faţă. Kat zîmbi singură. Mallory găsise probabil o scuză ca să vină înapoi şi ea se ura pentru că era atît de bucuroasă. Se duse la uşă şi o deschise.

– Ken...

Acolo stăteau Rhino şi Umbra. Kat avu brusc un sentiment de teamă. Cei doi bărbaţi intrară în apartament împingînd-o.

Rhino vorbi:

– Tu faci operaţia lui domnu' Dinetto?

Lui Kat i se uscase gîtul.

– Da.

– Nu vreau să i se întîmple ceva.

– Nici eu nu vreau, zise Kat. Acum, vă rog să mă scuzaţi, sînt obosită şi...

– E vreo posibilitate să moară? întrebă Umbra.

Kat ezită.

– În neurochirurgie există întotdeauna riscul de...

– Mai bine să nu laşi să se întîmple asta.

– Crede-mă, eu...

– Să nu laşi să se întîmple. Se uită la Rhino. Să mergem.

Kat se uită la ei cum pleacă.

La uşă, Umbra se întoarse şi zise:

– Salută-l pe Mike din partea noastră.

Kat rămase brusc nemişcată.

– Asta... asta e un fel de ameninţare?

– Noi nu ameninţăm oamenii. Doar te prevenim. Dacă domnul Dinetto moare, tu şi afurisita ta de familie o să fiţi şterşi de pe faţa pămîntului.

Capitolul 21

În vestiarul doctorilor, o jumătate de duzină de medici îl aşteptau pe Ken Mallory să apară.

Cînd acesta intră, Grundy zise:

– Salut eroului cuceritor! Vrem să auzim toate amănuntele picante. Rînji. Dar clenciul este că vrem să le auzim de la ea.

– Am avut un mic ghinion, zîmbi Mallory. Dar puteţi cu toţii să începeţi să vă pregătiţi banii.

Kat şi Paige îşi îmbrăcau salopetele.

– Ai făcut vreodată o procedură unui doctor? întrebă Kat.

– Nu.

– Eşti norocoasă. Sînt cei mai răi pacienţi din lume. Ştiu prea multe.

– Pe cine operezi?

– Pe doctorul Mervin Franklin zis şi „Nu-mi face vreun rău ".

– Noroc.

– Voi avea nevoie.

Doctorul Mervin Franklin era un bărbat peste şaizeci de ani, slab, chel şi irascibil.

Cînd Kat intră în camera lui, el se răsti.

– Era şi timpul să fii aici. Rezultatele de la afurisiţii de electroliţi au venit?

– Da, spuse Kat. E normal.

– Cine spune asta? N-am încredere în afurisitul ăla de laborator. Jumătate din timp habar n-au ce fac. Şi asigură-te să nu se greşească la transfuzie.

– Am să mă asigur, zise Kat răbdătoare.

– Cine operează?

– Doctorul Jurgenson şi cu mine. Doctore Franklin, îţi promit că nu ai de ce să te îngrijorezi.

– Al cui creier îl operează, pe al dumitale sau pe al meu? Orice operaţie este riscantă. Ştii de ce? Pentru că jumătate dintre chirurgi şi-au greşit profesiunea. Ar fi trebuit să fie măcelari.

– Doctorul Jurgenson este foarte capabil.

– Ştiu că este, altfel nu-l lăsam să mă atingă. Cine-i anestezistul?

– Cred că doctorul Miller.

– Prostul ăla? Nu-l vreau. Dă-mi pe altcineva.

– Doctore Franklin...

– Dă-mi pe altcineva. Vezi dacă e liber Haliburton.

– În regulă.

– Şi spune-mi numele surorilor de la sala de operaţii. Vreau să le controlez.

Kat îl privi în ochi.

– Ai prefera să-ţi faci singur operaţia?

– Ce? Se uită la ea un moment, apoi zîmbi vinovat. Cred că nu.

Kat zise cu blîndeţe.

– Atunci de ce nu ne laşi pe noi să ne ocupăm de asta?

– Bine. Ştii ceva? Îmi placi.

– Şi eu te plac. Ţi-a dat sora un calmant?

– Da.

– În regulă. O să fim gata peste cîteva minute. E ceva ce aş putea face pentru dumneata?

– Da. Învaţ-o pe proasta mea de soră medicală unde sînt aşezate venele mele.

În sala de operaţii patru, operaţia pe creier a lui Mervin Franklin decurgea perfect. Se plînsese tot timpul, de cînd ieşise din camera lui pînă ajunsese la sala de operaţii.

– Atenţie acum, spuse el, anestezie minimă. Creierul nu simte, aşa că, odată intraţi acolo, n-aveţi nevoie de prea multă anestezie.

– Ştiu asta, spuse Kat cu răbdare.

– Şi vezi ca temperatura să fie menţinută la treizeci şi şapte de grade. Asta-i maximum.

– Bine.

– Să pună nişte muzică rapidă în timpul operaţiei. Să vă ţină pe toţi alerţi.

– Bine.

– Şi vedeţi să aveţi o asistentă foarte bună aici.

– Bine.

Şi tot aşa mereu.

Cînd au deschis cutia craniană a doctorului Franklin, Kat spuse:

– Văd cheagul. Nu arată prea grav.

Începu să lucreze.

Trei ore mai tîrziu, cînd închideau incizia, George Englund, şeful secţiei de chirurgie, intră în sală şi veni la Kat.

– Kat, eşti aproape gata aici?

– Tocmai închidem.

– Lasă-l pe doctorul Jurgenson să preia. Avem nevoie de tine repede. Avem o urgenţă.

Kat aprobă din cap.

– Vin. Se întoarse spre Jurgenson. Vrei să termini aici?

– Nici o problemă.

Kat ieşi cu George Englund.

– Ce s-a întîmplat?

– Erai programată să faci o operaţie mai tîrziu, dar pacientul tău are hemoragie. Îl duc chiar acum la sala de operaţii trei. Nu prea arată că o să scape. Trebuie să operezi imediat.

– Cine e?

– Un domn, Dinetto.

Kat se uită la el speriată.

– Dinetto? *Dacă domnul Dinetto moare, tu şi afurisita ta de familie o să fiţi şterşi de pe faţa pămîntului.*

Kat se grăbi pe coridorul care ducea spre sala de operaţii trei. De ea se apropiaseră Rhino şi Umbra.

Gura lui Kat era atît de uscată, că îi venea greu să vorbească.

– Domnul Dinetto are hemoragie. Trebuie să-l operăm imediat.

Umbra o apucă de braţ.

– Atunci fă-o! Dar ţine minte ce ţi-am zis. Să trăiască.

Kat se desprinse şi se grăbi în sala de operaţie.

Din cauza schimbării programului, doctorul Vance făcea operaţia cu Kat. El era un chirurg bun. Kat începu spălatul ritual: cîte o jumătate de minut fiecare braţ, apoi cîte o jumătate de minut fiecare mînă. Repetă, apoi îşi frecă unghiile.

Doctorul Vance se opri alături de ea şi începu şi el spălatul.

– Cum te simţi?

– Bine.

Kat mînţea.

Lou Dinetto fu adus în sala de operaţii pe o targă cu rotile, semiconştient. Fu transferat cu grijă pe o

masă de operaţie. Capul lui ras era curăţat şi uns cu Merthiolat, o soluţie portocalie care strălucea sub lămpile pentru operaţii. Era palid ca moartea.

Echipa era pregătită: doctorul Vance, încă un rezident, un anestezist, două asistente şi una care să circule. Kat controlă să vadă dacă se afla acolo tot de ce ar fi putut avea nevoie. Se uită la monitoarele de la perete – saturaţie oxigen, bioxid de carbon, temperatură, stimulatori musculari, stetoscop precordial, EKG, tensiune automată şi alarme de deconectare. Totul era în ordine.

Anestezistul puse un aparat de tensiune pe braţul drept al lui Dinetto, apoi puse o mască de cauciuc pe faţa pacientului.

– În regulă. Acum, inspiră adînc. Inspiră adînc de trei ori.

Dinetto adormi înainte de a treia respiraţie.

Începu operaţia.

Kat informa cu glas tare.

– E o regiune afectată în mijlocul creierului, provocată de un cheag care a rupt valva aortei. Blochează un mic vas de sînge în partea dreaptă a creierului şi se extinde puţin în jumătatea stîngă. Căută mai adînc. E la capătul de jos al apeductului lui Sylvius. Scalpel.

Cu un fierăstrău electric, i se făcu o gaură de mărimea unei monede de zece cenţi, ca să fie expusă

dura mater. Apoi, Kat deschise dura pentru a dezvălui o parte a cortexului cerebral care era dedesubt.

– Forceps!

Sora îi dădu forcepsul electric.

Incizia era ţinută deschisă de un mic retractor.

– E al naibii de multă sîngerare, spuse Vance.

Kat luă cauterizatorul şi începu să cauterizeze.

– O să o controlăm.

Doctorul Vance începu absorbirea cu mici tampoane care erau puse pe dura. Venele de pe suprafaţa durei, care curgeau, fură indentificate şi coagulate.

– Arată bine, zise Vance. O să scape.

Kat scoase un oftat de uşurare.

Şi, în acea clipă, Lou Dinetto se înţepeni şi trupul îi intră în spasme. Anestezistul strigă:

– Scade tensiunea!

Kat spuse:

– Mai băgaţi sînge în el!

Se uitau cu toţii la monitor. Curba cobora tot mai mult. Avură loc două bătăi rapide ale inimii urmate de fibrilaţii ventriculare.

– Daţi-i şoc! se răsti Kat.

Ea ataşă repede electrozii la trupul lui şi porni aparatul.

Pieptul lui Dinetto se ridică o dată, apoi căzu:

– Injectaţi epinephrine! Repede!

– Inima nu mai bate! strigă anestezistul un moment mai tîrziu.

Kat mai încercă o dată şocul.

Din nou fu o mişcare rapidă convulsivă.

– Inima nu bate! ţipă anestezistul. Asistolă. N-are ritm deloc.

Cu disperare, Kat mai încercă o dată. Trupul se ridică mai sus de data asta, apoi căzu din nou. Nimic.

– E mort, spuse doctorul Vance.

Capitolul 22

Codul Roşu este o alarmă care aduce imediat orice ajutor medical pentru a încerca salvarea vieţii unui pacient. Cînd inima lui Lou Dinetto s-a oprit în mijlocul operaţiei, echipa Codul Roşu a sălii de operaţii alergă să dea ajutor.

La sistemul de difuzoare, Kat putea auzi:

– Codul Roşu, sala de operaţii trei... Codul Roşu... *Codul rimează cu mortul.*

Kat era în panică. Aplică din nou electro-şocul. Ea nu încerca să-i salveze doar viaţa lui – ci a lui Mike şi pe a ei. Trupul lui Dinetto sări în aer, apoi căzu inert.

– Mai încearcă o dată! o îndemnă Vance.

Noi nu ameninţăm oamenii. Doar te prevenim. Dacă

domnul Dinetto moare, tu şi afurisita ta de familie o să fiţi şterşi de pe faţa pămîntului.

Kat întoarse comutatorul şi aplică din nou aparatul la pieptul lui Dinetto. Din nou trupul se ridică vreo cîţiva centimetri în aer şi apoi căzu iar.

– Din nou!

N-o să se mişte, se gîndi Kat cu disperare. *Am să mor împreună cu el.*

Sala de operaţii se umplu brusc de doctori şi de surori.

– Ce mai aştepţi? întrebă cineva.

Kat inspiră adînc şi mai apăsă o dată. Un moment, nu se întîmplă nimic. Apoi pe monitor apăru un punct slab. Dispăru un moment, apoi apăru şi dispăru din nou, apoi deveni tot mai puternic, pînă căpătă un ritm permanent, stabilizat.

Kat se uită fără să-i vină să creadă.

Se auziră ovaţii în sala aglomerată.

– O să scape! urlă cineva.

– Isuse, a fost foarte aproape!

Nici n-au idee cît de aproape, se gîndi Kat.

Două ore mai tîrziu, Lou Dinetto era luat de pe masa de operaţie, pe o targă cu rotile, şi se afla în drum spre terapie intensivă. Kat era alături de el. Rhino şi Umbra aşteptau pe coridor.

– Operaţia a reuşit, spuse Kat. O să se facă bine.

Ken Mallory era în mare încurcătură. Era ultima zi cînd mai putea cîştiga pariul. Problema se desfă-

şurase atît de treptat încît nici nu-şi dăduse seama. Din prima seară, el fusese sigur că nu va avea probleme să o ducă pe Kat în pat. *Necazuri? E dornică de asta.* Acum timpul se scursese şi era în faţa unui dezastru.

Mallory se gîndi la toate lucrurile care merseseră prost – colegele de apartament ale lui Kat care au venit exact cînd ea era gata să se ducă la pat cu el, dificultăţile de a se întîlni, Kat chemată la avertizor şi el rămas singur gol puşcă, vărul care a venit în oraş, seara în care a adormit, ciclul.

Se opri brusc şi se gîndi. *Ia stai puţin! Nu puteau fi coincidenţe!* Kat îi făcea asta în mod deliberat! Ea aflase cumva de pariu şi se hotărîse să-şi bată joc de el, să facă o glumă cu el, o glumă care avea să-l coste zece mii de dolari pe care nu-i avea. *Căţeaua!* Nu era mai aproape de cîştig decît fusese la început. Ea îl dusese în mod deliberat de nas. *Cum naiba m-am băgat eu în chestia asta?* Ştia că nu avea cum să facă rost de bani.

Cînd Mallory intră în vestiarul doctorilor, ei îl aşteptau.

– Ziua de plată! intonă Grundy.

Mallory se forţă să zîmbească.

– Am timp pînă la miezul nopţii, adevărat? Credeţi-mă, ea e gata, oameni buni.

Se auzi un chicotit.

– Sigur. O să te credem cînd o să auzim asta de la însăşi doamna. Să ai banii pregătiţi pentru mîine dimineaţă.

Mallory rîse.

– Mai bine pregătiţi-i voi pe ai voştri!

Trebuia să găsească o cale. Şi brusc avu răspunsul.

Ken Mallory o găsi pe Kat în camera de odihnă. Se aşeză în faţa ei.

– Am auzit că ai salvat viaţa unui pacient.

– Şi pe a mea proprie.

– Cum?

– Nimic.

– Ai vrea să-mi salvezi şi mie viaţa?

Kat se uită întrebător la el.

– Ia cina cu mine diseară.

– Sînt prea obosită, Ken.

Era obosită de jocul pe care-l făcea cu el. *Mi-e deajuns,* se gîndi Kat. *E timpul să mă opresc. Am căzut în propria mea cursă.* Dorea ca el să fi fost alt fel de bărbat. Dacă ar fi fost onest cu ea! *Aş fi putut ţine cu adevărat la el,* se gîndi Kat.

Mallory nu avea nicicum de gînd să o lase pe Kat să-i scape.

– O să fie o seară scurtă, o îndemnă el. Tot trebuie să cinezi undeva.

În silă, Kat aprobă din cap. Ştia că avea să fie ultima oară. Ea avea să-i spună că ştia despre pariu. Avea să pună capăt jocului.

– Bine.

Honey îşi termină serviciul la ora patru după-amiază. Se uită la ceas şi decise că avea exact destul timp să facă nişte cumpărături rapide. Se duse la *Candelier* şi cumpără nişte lumînări pentru apartament, apoi la *Compania de Ceai şi Cafea* din San Francisco, ca să aibă o cafea bună pentru dimineaţă la micul dejun, şi apoi la *Chris Kelly* pentru lenjerie.

Încărcată cu pachete, Honey se îndreptă spre apartament. *Am să-mi pregătesc acasă ceva pentru cină,* decise Honey. Kat avea o întîlnire cu Mallory şi Paige era de gardă.

Chinuindu-se cu pachetele, Honey intră în apartament şi închise uşa în urma ei. Aprinse lumina. Un bărbat negru, uriaş, ieşea din baie, picurînd sînge pe covorul alb. Ţinea un pistol spre ea.

– Scoate un singur sunet şi îţi zbor afurisitul ăla de cap.

Honey ţipă.

Capitolul 23

Mallory stătea în faţa lui Kat, la restaurantul *Schroeder* de pe strada Front.

A venit scadenţa, se gîndi el, *iar pînă acum, nici o speranţă.* Ce o să se întîmple cînd nu va putea plăti cei zece mii de dolari? Zvonul se va răspîndi repede prin spital şi o să devină cunoscut ca un şarlatan. Ce glumă proastă!

Kat pălăvrăgea despre unul dintre pacienţii ei şi Mallory se uită în ochii ei, fără să audă o vorbă din ce zicea. Avea lucruri mai importante în minte.

Cina era aproape terminată şi chelnerul servea cafeaua. Kat se uită la ceas.

– Trebuie să mă scol devreme, Ken. Cred că ar fi

mai bine să plecăm.

El stătea acolo, uitîndu-se în jos la masă.

– Kat... El îşi ridică privirea. Trebuie să-ţi spun ceva.

– Da?

– Trebuie să-ţi fac o mărturisire. Inspiră adînc. Nu-mi vine uşor.

Ea se uită uimită la el.

– Ce este?

– Mă simt jenat să-ţi spun. Îşi căuta cuvintele. Eu... am făcut un pariu stupid cu nişte doctori că... că aş putea să te duc la pat.

Kat se uita fix la el.

– Tu...

– Te rog nu spune nimic, nu încă. Sînt atît de ruşinat de ceea ce am făcut. A început ca un fel de glumă, dar gluma s-a răzbunat asupra mea. S-a întîmplat ceva pe care nu contam. M-am îndrăgostit de tine.

– Ken...

– N-am fost îndrăgostit pînă acum, Kat. Am cunoscut o mulţime de femei, dar n-am simţit aşa ceva. Nu mă pot opri să mă gîndesc la tine. Inspiră greu. Vreau să mă căsătoresc cu tine.

Mintea lui Kat alerga repede. Totul era întors pe dos.

– Eu... eu nu ştiu ce...

– Tu eşti singura femeie pe care am cerut-o în căsătorie. Te rog, spune da. Vrei să te măriţi cu mine, Kat?

Deci, el a crezut cu adevărat toate lucrurile drăguţe pe care i le spusese. Inima ei bătea tare. Era ca

un vis minunat devenit brusc realitate. Tot ce dorise de la el fusese sinceritate. Iar acum el era sincer cu ea. Tot acest timp, el se simţise vinovat de ceea ce făcuse. Nu era ca alţi bărbaţi. El era sincer şi sensibil.

Cînd Kat se uită la el ochii îi străluceau.

– Da, Ken. Ah, da!

Zîmbetul lui lumină camera.

– Kat... El se aplecă şi o sărută. Îmi pare atît de rău de pariul acela stupid. Clătină din cap bătîndu-şi joc de sine însuşi. Zece mii de dolari. Am fi putut folosi banii pentru luna de miere. Dar merită să-i pierd ca să te am pe tine.

Kat se gîndeă: *Zece mii de dolari.*

– Am fost un nebun.

– Cînd e scandenţa?

– La noapte, la miezul nopţii, dar acum nu mai e important. Lucrul important sîntem noi. Că o să ne căsătorim. Noi...

– Ken?

– Da, draga mea.

– Hai să mergem la tine. În ochii lui Kat era o strălucire şăgalnică. Încă mai ai timp să cîştigi pariul.

Kat era o tigroaică în pat. *Doamne! A meritat să aştept*, se gîndi Mallory. Toate sentimentele pe care Kat le ţinuse ascunse ani de zile explodaseră brusc. Ea era femeia care mai pasionată pe care o cunoscuse vreodată Ken Mallory. După două ore, el era

epuizat. O ţinea pe Kat în braţe.

– Eşti incredibilă, spuse el.

Ea se ridică pe coate şi se uită în jos la el.

– Şi tu la fel, dragul meu. Sînt atît de fericită.

Mallory zîmbi.

– Şi eu la fel. *În valoare de zece mii de dolari*, se gîndi el. Şi în plus am făcut un amor grozav.

– Promite-mi că o să fie întotdeauna aşa, Ken.

– Promit, zise Mallory cu vocea lui cea mai sinceră.

Kat se uită la ceas.

– Trebuie să mă îmbrac.

– Nu poţi rămîne aici noaptea asta?

– Nu, merg dimineaţă la spital cu Paige, cu maşina. Îl sărută cald. Nu te îngrijora. O să avem toată viaţa să ne-o petrecem împreună.

El se uită la ea cum se îmbrăca.

– Abia aştept să adun banii pe pariu. O să ne asigure o lună de miere grozavă. Se încruntă. Dar dacă băieţii nu mă cred? N-au să mă creadă pe cuvînt.

Kat se gîndi un moment. În cele din urmă zise:

– Nu te îngrijora. Am să le spun eu.

Mallory zîmbi.

– Hai înapoi în pat.

Capitolul 24

Bărbatul negru cu revolverul îndepărtat spre Honey strigă:

– Ţi-am zis să taci!

– Eu... îmi pare rău, zise Honey. Tremura. Ce... ce vrei?

Îşi apăsa cu mîna o parte a trupului, încercînd să oprească sîngele.

– O vreau pe sora mea.

Honey se uită uimită la el.

– Sora ta?

– Kat. Vocea lui slăbea.

– Ah, Doamne! Eşti Mike.

– Da.

Revolverul căzu şi el alunecă pe podea. Honey alergă la el. Sîngele curgea din ceea ce arăta ca o rană de revolver.

– Stai liniştit! spuse Honey.

Se grăbi în baie şi aduse nişte apă oxigenată şi un prosop mare de baie. Se întoarse la Mike.

– O să te doară, îi atrase ea atenţia.

El zăcea acolo, prea slăbit ca să se mişte.

Ea turnă în rană apa oxigenată şi apăsă prosopul. El se muşcă de mînă ca să nu ţipe.

– Am să chem o ambulanţă şi te duc la spital, spuse Honey.

El o apucă de mînă.

– Nu. Fără spital. Fără poliţie.

Devenea tot mai slăbit.

– Unde-i Kat?

– Nu ştiu, spuse neajutorată Honey.

Ştia că era undeva cu Mallory, dar habar nu avea unde.

– Lasă-mă s-o sun pe o prietenă a mea.

– Paige? întrebă el.

Honey aprobă din cap.

– Da. *Deci Kat i-a vorbit despre noi.*

La spital au trebuit zece minute ca să o găsească pe Paige.

– Ar fi mai bine să vii acasă, spuse Honey.

– Sînt de gardă, Honey. Sînt în mijlocul...

– Fratele lui Kat e aici.

– Ei bine, spune-i...

– A fost împuşcat.

– A fost ce?

– A fost împuşcat!

– Am să trimit infirmierii şi...

– Spune că fără spital şi fără poliţie. Nu ştiu ce să fac.

– Cît de rău e?

– Destul de rău.

Urmă o pauză.

– Am să găsesc pe cineva să mă înlocuiască. O să fiu acolo într-o jumătate de oră.

Honey puse jos receptorul şi se întoarse spre Mike.

– Vine Paige.

Două ore mai tîrziu, în drum spre casă, Kat se simţea plină de un sentiment glorios de stare plăcută. Fusese nervoasă în legătură cu ideea de a face dragoste, se temuse că va urî actul acesta după experienţa îngrozitoare pe care o avusese, dar Ken Mallory îl transformase în ceva minunat. El eliberase în ea emoţii despre care nu ştiuse că există.

Zîmbind în sinea ei la gîndul cum l-au păcălit ei pe doctori în ultimul moment şi au cîştigat pariul, Kat deschise uşa la apartament şi rămase acolo şocată. Paige şi Honey erau îngenuncheate lîngă Mike. El zăcea pe podea, cu o pernă sub cap şi un prosop apăsat pe coaste, cu hainele îmbibate de sînge.

Paige şi Honey se uitară în sus cînd intră Kat.

– Mike! Dumnezeule! Ea alergă spre Mike şi îngenunche alături de el. Ce s-a întîmplat?

– Bună, surioară.

Vocea lui era doar o şoaptă.

– A fost împuşcat, zise Paige. Are hemoragie.

– Să-l ducem la spital, zise Kat.

Mike clătină din cap.

– Nu, şopti el. Eşti doctor. Repară-mă.

Kat se uită la Paige.

– Am oprit sîngerarea cît am putut, dar glonţul e în el. Nu avem aici instrumentele ca să...

– Mai pierde încă sînge, spuse Kat. Luă în braţe capul lui Mike. Ascultă-mă Mike. Dacă nu primeşti ajutor, o să mori.

– Tu... nu... poţi...raporta... asta. Nu vreau poliţie.

Kat întrebă liniştită.

– În ce eşti implicat, Mike?

– Nimic. Am fost într-o... afacere... şi s-a împuţit... şi tipul a înnebunit şi m-a împuşcat.

Era genul de poveste pe care Kat o auzea de ani de zile. Minciuni. Totul doar minciuni. Ştiuse asta încă de atunci şi o ştia şi acum, dar încercase să nu creadă adevărul.

Mike o ţinea de braţ.

– Vrei să mă ajuţi, surioară?

– Da. Am să te ajut, Mike.

Kat se aplecă şi îl sărută pe obraz. Apoi se ridică şi se duse la telefon. Ridică receptorul şi formă numărul de la camera de urgenţă.

– Doctoriţa Hunter aici, spuse ea cu o voce nesigură. Am nevoie imediat de o ambulanţă.

La spital, Kat o rugă pe Paige să facă operaţia de scoatere a glonţului.

– A pierdut mult sînge, spuse Paige. Se întoarse spre chirurgul care o asista. Mai dă-i o unitate de sînge.

Operaţia se sfîrşi în zori şi reuşise.

Cînd se termină, Paige o chemă deoparte pe Kat.

– Cum vrei să raportez treaba asta? întrebă ea. Aş putea să o trec la accidente, sau...

– Nu, spuse Kat. Vocea ei era îndurerată. Ar fi trebuit să fac asta de mult. Vreau să o raportezi ca o rană prin împuşcare.

Mallory o aştepta pe Kat în afara sălii de operaţie.

– Kat! Am auzit de fratele tău şi...

Kat dădu din cap cu oboseală.

– Îmi pare atît de rău. O să fie în regulă?

Kat se uită la Mallory şi spuse:

– Da. Pentru prima dată în viaţa lui, Mike o să fie în regulă.

Mallory îi strînse mîna lui Kat.

– Vreau doar să ştii cît de minunat a fost aseară. Ai fost un miracol. Ah! Mi-am adus aminte. Doctorii care au pus pariu sînt în camera de odihnă, aşteaptă.

Dar presupun că, avînd în vedere cele întîmplate, n-o să vrei să intri şi să...

– De ce nu?

El îl luă de braţ şi amîndoi intrară în camera de odihnă. Doctorii se uitau la ei în timp ce se apropiau.

Grundy zise:

– Bună, Kat. Avem nevoie de cuvîntul tău în legătură cu o problemă. Doctorul Mallory pretinde că tu şi cu el aţi petrecut noaptea împreună şi că a fost grozav.

– A fost mai bine decît grozav, spuse Kat. A fost fantastic! Îl sărută pe Mallory pe obraz. Ne vedem mai tîrziu, iubitule.

Bărbaţii rămaseră acolo cu gura căscată, în timp ce Kat plecă.

În vestiarul lor, Kat le spuse lui Paige şi lui Honey.

– Cu toată zăpăceala, n-am avut cînd să vă spun vestea.

– Ce veste? întrebă Paige.

– Ken mi-a cerut să mă căsătoresc cu el.

Pe feţele lor apăru un aer de neîncredere.

– Glumeşti! spuse Paige.

– Nu. Mi-a făcut cererea aseară. Am acceptat.

– Dar nu te poţi mărita cu el! exclamă Honey. Doar ştii cum e. Vreau să spun că a încercat să te aducă la pat pe baza unui pariu!

– A reuşit! zîmbi Kat.

Paige se uită la ea.

– Sînt uimită.

Kat spuse:

– Am greşit în privinţa lui. Am greşit total. Ken mi-a spus el însuşi despre pariu. Tot timpul ăsta, îl mustra conştiinţa. Nu vedeţi ce s-a întîmplat? Eu am ieşit cu el ca să-l pedepsesc, iar el a ieşit cu mine ca să cîştige nişte bani şi, pînă la urmă, ne-am îndrăgostit unul de celălalt. Ah, nu pot să vă spun cît de fericită sînt!

Honey şi Paige se uitară una la cealaltă.

– Cînd vă căsătoriţi? întrebă Honey.

– N-am discutat încă asta. Dar sînt sigură că va fi curînd. Vreau ca voi două să fiţi domnişoarele mele de onoare.

– Te poţi baza pe noi, zise Paige. O să fim prezente.

Dar, în fundul minţii ei, apăru o îndoială care o rodea. Căscă.

– A fost o noapte lungă. Mă duc să mă culc.

– Eu am să stau cu Mike, spuse Kat. Poliţia vrea să stea de vorbă cu el cînd se trezeşte. Le luă mîinile în ale ei. Vă mulţumesc că sînteţi prietene atît de bune.

În drum spre casă, Paige se gîndi la cele întîmplate în noaptea aceea. Ştia cît de mult îl iubea Kat pe fratele ei. Îi trebuise mult curaj ca să-l dea pe mîna poliţiei. Ar fi trebuit să facă asta de mult.

Telefonul sună cînd Paige intră în apartament. Se

grăbi să-l ridice.

Era Jason.

– Bună! Te-am sunat doar ca să-ţi spun cît de mult îmi lipseşti. Ce se mai întîmplă în viaţa ta?

Paige fu tentată să-i spună, să împărtăşească lucrul ăsta cuiva, dar era ceva prea personal, care îi aparţinea lui Kat.

– Nimic, spuse Paige. Totul e în regulă.

– Bine. Eşti liberă diseară la cină?

Paige era conştientă că era mai mult decît o invitaţie la cină.

Dacă îl văd în continuare, am să mă implic, se gîndi Paige. Ea ştia că era cea mai importantă decizie din viaţa ei.

Inspiră adînc.

– Jason... Sună la uşă. Stai un moment, vrei Jason?

Paige lăsă telefonul, se duse la uşă şi o deschise.

Alfred Turner era acolo.

Capitolul 25

Paige stătea acolo, încremenită. Alfred zîmbi.

– Pot să intru?

Ea era uluită.

– De... desigur. Iartă-mă.

Ea îl urmări cu privirea pe Alfred intrînd în camera de zi şi era plină de emoţii contradictorii. Era fericită şi emoţionată şi furioasă, în acelaşi timp. *De ce continui eu în felul ăsta?* se gîndi Paige. Probabil a trecut pe aici să mă salute.

Alfred se întoarse spre ea.

– Am părăsit-o pe Karen.

Vorbele lui o şocară.

Alfred se apropie de ea.

– Am făcut o mare greşeală, Paige. N-ar fi trebuit să te las să pleci. Niciodată.

– Alfred... Paige îşi aminti brusc. Scuză-mă.

Se grăbi la telefon şi îl ridică.

– Jason?

– Da, Paige. Diseară, am putea...

– Eu... eu nu pot să te văd.

– Ah! Dacă diseară nu, poate mîine seară?

– Eu... nu sînt sigură.

El simţea încordarea din vocea ei.

– S-a întîmplat ceva rău?

– Nu. Totul e în regulă. Am să te sun mîine şi am să-ţi explic.

– Bine.

El părea uimit.

Paige puse jos receptorul.

– Mi-ai lipsit, Paige, spuse Alfred. Eu ţi-am lipsit ţie?

Nu. Doar că urmăresc străini pe stradă şi îi strig Alfred.

– Da, recunoscu Paige.

– Bine. Ne aparţinem unul altuia, ştii. Totdeauna a fost aşa.

Oare? De asta te-ai căsătorit cu Karen? Crezi că poţi să intri şi să ieşi din viaţa mea cînd îţi face plăcere?

Alfred stătea aproape de ea.

– Nu-i aşa?

Paige se uită la el şi spuse:

– Nu ştiu.

Totul era prea brusc.

Alfred îi luă mîna într-a lui.

– Bineînţeles că ne aparţinem.

– Ce s-a întîmplat cu Karen?

Alfred ridică din umeri.

– Karen a fost o greşeală. Mă tot gîndeam la tine şi la timpul minunat petrecut împreună. Am fost întotdeauna buni unul pentru celălalt.

Ea îl urmărea, atentă, în gardă.

– Alfred...

Am venit aici ca să rămîn, Paige. Cînd spun „aici" nu înţeleg chiar exact locul acesta. Mergem la New York.

– New York?

– Da. Am să-ţi spun totul despre asta. Aş avea nevoie de o cafea.

– Desigur. Am să fac una proaspătă. Durează doar cîteva minute.

Alfred o urmă în bucătărie, unde Paige începu să prepare cafeaua. Încerca să-şi ordoneze gîndurile. Îl dorise pe Alfred înapoi cu atîta disperare şi acum, cînd el era aici...

– Am învăţat multe în ultimii cîţiva ani. M-am maturizat, zise Alfred.

– Zău?

– Da. Ştii că am lucrat tot anii ăştia în cadrul OMS.

– Ştiu.

– Ţările astea nu s-au schimbat din vremea cînd noi eram copii. Sînt şi mai multe boli acolo, şi mai multă sărăcie...

– Dar tu erai acolo şi îi ajutai, zise Paige.

– Da, şi brusc m-am trezit.

– Te-ai trezit?

– Mi-am dat seama că-mi iroseam viaţa. Eram acolo, trăiam în mizerie, lucram douăzeci şi patru de ore pe zi, ajutîndu-i pe sălbaticii aceia ignoranţi, cînd puteam face o groază de bani aici.

Paige asculta fără să-i vină să creadă.

– Am întîlnit un doctor care are un cabinet pe Park Avenue în New York. Ştii cît cîştigă pe an? Peste cinci sute de mii de dolari! M-ai auzit? Cinci sute de mii pe an!

Paige se uita fix la el.

– Mi-am spus. Cînd am avut vreodată atîţia bani? El mi-a oferit să lucrez ca asociat, zise Alfred cu mîndrie şi o să mă combin cu el. Pentru asta, tu şi cu mine mergem la New York.

Paige stătea acolo, amorţită de cele ce auzea.

– Am să-mi pot permite un apartament mare pentru noi şi am să-ţi cumpăr rochii frumoase şi toate lucrurile pe care ţi le promiteam mereu. Zîmbea. Ei, te-am surprins?

Paige avea gura uscată.

– Eu... eu nu ştiu ce să spun, Alfred.

El rîse.

– Bineînţeles că nu ştii. Cinci sute de mii de dolari pe an sînt suficienţi ca să ia glasul oricui.

– Nu mă gîndeam la bani, spuse încet Paige.

– Nu?

Ea îl studia de parcă îl vedea pentru prima oară.

– Alfred, cînd lucrai pentru OMS nu simţeai că-i ajuţi pe oameni?

El ridică din umeri.

– Nimic nu i poate ajuta pe oamenii aceia. Şi cui îi pasă cu adevărat? Ai crede că ea, Karen, ar fi vrut să rămîn acolo în Bangladesh? I-am spus că n-am de gînd şi atunci s-a dus înapoi. El luă mîna lui Paige. Aşa că, iată-mă... Eşti cam tăcută. Bănuiesc că eşti puţin copleşită de toate astea, nu?

Paige se gîndi la tatăl ei. El ar fi avut mare succes în Park Avenue, dar nu-l interesau banii. Singurul lucru care îl interesa era să ajute oamenii.

– Am divorţat deja de Karen, aşa că am putea să ne căsătorim imediat. O bătu pe mînă uşor. Ce spui de ideea să locuim la New York?

Paige inspiră adînc.

– Alfred...

Avea pe faţă un zîmbet expectativ.

– Da?

– Ieşi afară.

Zîmbetul se şterse treptat.

– Cum?

Paige se ridică.

– Vreau să ieşi de aici.

El părea nedumerit.

– Unde vrei să mă duc?

– Asta nu-ţi spun, făcu Paige. Ţi-ar răni sentimentele.

După ce Alfred plecă, Paige rămase pierdută pe gînduri. Kat avusese dreptate. Se agăţa de o fantomă.

Să-i ajut pe sălbaticii aceia ignoranţi, cînd aş fi putut să fac o groază de bani aici... Cinci sute de mii pe an!

Şi de asta mă agăţam eu! se gîndi Paige cu mirare. Ar fi trebuit să se simtă deprimată, dar se simţea plină de un sentiment de uşurare. Brusc, se simţi liberă. Acum ştia ce voia.

Se duse la telefon şi formă numărul lui Jason.

– Alo!

– Jason, sînt Paige. Îţi aminteşti că mi-ai vorbit despre casa ta din Valea lui Noe.

– Da...

– Aş vrea s-o văd. Eşti liber în seara asta?

Jason spuse liniştit.

– Vrei să-mi spui ce se întîmplă Paige? Sînt foarte zăpăcit.

– Eu sînt cea zăpăcită. Am crezut că sînt îndrăgostită de un bărbat pe care l-am cunoscut cu mult timp în urmă, dar el nu mai e acelaşi. Acum ştiu ce vreau.

– Da?

– Vreau să văd casa ta.

Valea lui Noe aparţinea altui secol. Era o oază colorată în inima unuia dintre cele mai cosmopolite oraşe din lume.

Casa lui Jason era o reflectare a lui – confortabilă, curată şi fermecătoare. O însoţi pe Paige prin căminul lui.

– Asta e camera de zi, bucătăria, baia pentru musafiri, biroul [illegible] la ea şi continuă. Dormitorul e sus. Al vrea să l vezi?

Paige spuse liniştit.

– Foarte mult.

Urcară scara spre dormitor. Inima lui Paige bătea sălbatic. Dar ceea ce se întîmpla părea inevitabil. *Ar fi trebuit să ştiu de la început,* se gîndi ea.

Paige n-a ştiut niciodată cine a făcut prima mişcare dar, cumva, ajunseră unul în braţele celuilalt şi buzele lui Jason erau pe ale ei şi asta părea lucrul cel mai natural din lume. Începură să se dezbrace unul pe celălalt şi amîndoi erau foarte dornici. Apoi, fură în pat şi el făcea dragoste cu ea.

– Doamne, şopti el. Te iubesc.

– Ştiu, îl tachină Paige. Încă de cînd ţi-am zis să-ţi pui halatul alb.

După ce făcură dragoste, Paige spuse:

– Mi-ar plăcea să-mi petrec noptea aici.

– N-o să mă urăşti dimineaţă?

– Promit.

Paige îşi petrecu noaptea cu Jason, vorbind... făcînd dragoste... vorbind. Dimineaţa, ea pregăti micul dejun pentru el.

Jason o urmări cu privirea şi zise:

– Nu ştiu cum de sînt atît de norocos, dar îţi mulţumesc.

– Eu sînt cea norocoasă, îi spuse Paige.

– Ştii ceva? Eu n-am primit un răspuns la cererea mea.

– Astăzi după-amiază o să ai un răspuns.

În după-amiaza aceea, la biroul lui Jason sosi un comisionar cu un plic. Înăuntru era cartea de vizită pe care Jason o trimisese cu macheta casei.

A mea ( )
A noastră (X)
Rog însemnaţi o posibilitate.

Capitolul 26

Lou Dinetto era gata să iasă din spital. Kat se duse în camera lui să-şi ia rămas bun. Rhino şi Umbra erau acolo.

Cînd Kat intră, Dinetto se întoarse spre ei şi spuse:

– Ştergeţi-o!

Kat se uită la ei cum părăsesc camera.

Dinetto o privi pe Kat şi zise:

– Îţi rămîn dator.

– Nu-mi datorezi nimic.

– Atît crezi că valorează viaţa mea. Am auzit că te căsătoreşti.

– Adevărat.

– Cu un doctor.

– Da.

– Să-i spui să aibă grijă de tine, altfel o să răs-

pundă în faţa mea.

– Am să-i spun.

Urmă o mică pauză.

– Îmi pare rău de Mike.

– O să se facă bine, zise Kat. Am avut o conversaţie lungă cu el. O să fie bine.

– Bun. Dinetto îi întinse un plic umflat. Un mic dar de nuntă pentru tine.

Kat clătină din cap.

– Nu, mulţumesc.

– Dar...

– Ai grijă de tine.

– Şi tu. Ştii ceva? Eşti cu adevărat o femeie curajoasă. Am să-ţi spun ceva ce vreau să ţii minte. Dacă ai nevoie vreodată de o favoare – orice – să vii la mine. M-ai auzit?

– Te-am auzit.

Ea ştia că el vorbea serios. Şi mai ştia că nu se va duce niciodată la el.

În săptămînile care au urmat, Paige şi Jason vorbeau la telefon de trei şi patru ori pe zi şi erau împreună de fiecare dată cînd Paige nu era de gardă noaptea.

Spitalul era mai aglomerat ca oricînd. Paige fusese de serviciu treizeci şi şase de ore pline de

urgenţe. Tocmai adormise în camera de gardă cînd fu trezită de sunetul ascuţit, urgent, al telefonului.

Ea duse receptorul la ureche.

– Alo?

– Doctoriţa Taylor, vrei să vii la camera 422, *statim*?

Paige încercă să-şi limpezească mintea. Camera 422. Unul dintre pacienţii doctorului Barker, Lance Kelly. Tocmai i se înlocuise o valvă mitrală. Trebuie să se fi întîmplat ceva rău. Paige ieşi cu greu din pat şi o luă pe coridorul pustiu. Decise să nu aştepte ascensorul. Alergă în sus, pe scară. Poate că e doar o soră nervoasă. *Dacă e serios, o să-l chem pe doctorul Barker*, se gîndi ea.

Intră în camera 422 şi rămase în uşă, uitîndu-se. Pacientul se lupta să respire şi gemea. Sora se întoarse spre Paige vizibil uşurată.

– N-am ştiut ce să fac, doamnă doctor... eu...

Paige se grăbi spre pat.

– O să fie bine, zise ea liniştitor. Îi luă încheietura mîinii între două degete. Pulsul sărea nebuneşte.

– Hai să-l calmăm, comandă Paige.

Sora îi dădu lui Paige o seringă şi Paige i-o injectă în venă. Paige se întoarse spre soră.

– Spune-i sorei şefe să adune o echipă de operaţie, statim. Şi trimite după doctorul Barker.

Cincisprezece minte mai tîrziu, Kelly era pe masa de operaţie. Echipa era formată din două surori asistente, o soră care circula şi doi rezidenţi. Un monitor de televiziune era amplasat sus, într-un colţ al camerei, ca să arate bătăile inimii, EKG-ul şi tensiunea.

Intră anestezistul şi Paige simţi nevoia să înjure.

Majoritatea anesteziştilor din spital erau doctori pricepuţi, dar Herman Koch era o excepţie. Paige mai lucrase cu el înainte şi încerca să-l evite cît de mult posibil. Nu avea încredere în el. Acum însă, nu avea de ales.

Paige îl urmări cum ataşează un tub la gîtul pacientului, în timp ce ea desfăşură un cearceaf de hîrtie cu o fereastră în el şi îl aşeză pe pieptul pacientului.

– Pune-i un cateter în vena jugulară, zise Paige.

Koch aprobă din cap.

– Just.

Unul dintre rezidenţi întrebă:

– Care-i problema aici?

– Doctorul Barker a înlocuit ieri valva mitrală, cred că s-a rupt.

Paige se uită la doctorul Koch.

– E anesteziat?

Koch aprobă din cap.

– Doarme parcă ar fi acasă în pat.

Aş fi vrut să fii tu acolo, se gîndi Paige.

– Ce foloseşti?

– Propofol.

Ea aprobă din cap.

– În regulă!

Urmări cum Kelly e conectat la aparatul inimă-plămîn, ca ea să poată face un by-pass cardio-pulmonar. Paige studie monitorul de pe perete. Puls 140, saturaţie oxigen şi sînge 92 la sută... tensiunea 80 cu 60.

– Îi dăm drumul, spuse Paige.

Unul dintre rezidenţi puse muzică.

Paige se apropie de masa de operaţie sub o

lumină albă, fierbinte, de o mie o sută de waţi, şi îi spuse sorei asistente.

– Scalpel, te rog.

Începu operaţia.

Paige îndepărtă de pe stern toate firele metalice de la operaţia dinainte cu o zi. Ea tăie apoi, la baza gîtului, pînă în capătul de jos al sternului, în timp ce unul dintre rezidenţi absorbea cu tifon sîngerarea.

Ea trecu atentă prin straturile de grăsime şi muşchi şi în faţa ei apăru inima care bătea neregulat.

– Aici e problema, spuse Paige. Atriumul este perforat. Sîngele se adună în jurul inimii şi o apasă.

Paige se uită pe monitorul de la perete. Presiunea pompei scăzuse periculos.

– Măreşte pulsul, ordonă Paige.

Uşa sălii de operaţie se deschise şi intră Lawrence Barker. El stătu într-o parte, urmărind ce se întîmpla.

Paige zise:

– Doctore Barker! Vrei să...

– E operaţia ta.

Paige se uită repede la ce făcea Koch.

– Fii atent. O să-l supraanesteziezi, la naiba! Las-o mai încet.

– Dar, eu...

– Îi scade tensiunea.

– Ce vrei să fac? întrebă Koch neajutorat.

El ar trebui să ştie, se gîndi furioasă Paige.

– Dă-i lidocain şi epinephrin! Acum! urlă ea.

– Bine.

Paige se uită la Roch care luă o seringă şi injectă pacientului intravenos.

Un rezident se uită la monitor şi strigă.

– Scade tensiunea.

Paige lucra nebuneşte ca să oprească scurgerea sîngelui. Se uită în sus la Koch.

– Prea mult sînge! Ţi-am spus să...

Brusc, zgomotul bătăilor inimii pe monitor deveni haotic.

– Doamne! Ceva a mers rău!

– Dă-mi defibrilatorul, urlă Paige.

O soră întinse mîna după defibrilator de pe măsuţa cu instrumente, desfăcu două padele sterile şi le puse în priză. Întoarse comutatorul să le încarce şi, zece secunde mai tîrziu, i le dădu lui Paige.

Ea luă padelele şi le aşeză direct pe inima lui Kelly. Trupul lui Kelly sări, apoi căzu din nou.

Paige încercă din nou, cerîndu-i să revină la viaţă, cerîndu-i să respire din nou. Nimic. Inima rămînea nemişcată, un organ mort, nefolositor.

Paige era furioasă. Partea ei din operaţie era reuşită. Dar Koch supraanesteziase pacientul.

Cînd Paige aplică defibrilatorul pe trupul lui Kelly pentru a treia oară şi inutil, doctorul Barker veni la masa de operaţie şi se întoarse spre Paige:

– L-ai omorît!

Capitolul 27

Jason era în mijlocul unei şedinţe de design, cînd secretara lui îi zise:

– Doctoriţa Taylor e la telefon. Să-i spun că o să o sunaţi?

– Nu, o să vorbesc. Jason ridică telefonul. Paige?

– Jason... am nevoie de tine!

Plîngea în hohote.

– Ce s-a întîmplat?

– Poţi veni la apartament?

– Desigur. Vin imediat.

Se ridică.

– Şedinţa s-a terminat. O să o reluăm mîine dimineaţă.

O jumătate de oră mai tîrziu, Jason era la apartament. Paige deschise uşa şi îşi aruncă braţele în jurul lui. Avea ochii roşii de plîns.

– Ce s-a întîmplat, întrebă Jason.

– E îngrozitor! Doctorul Barker mi-a spus că eu... am omorît un pacient şi, sincer, n-a fost vina mea! Vocea i se sparse. Nu mai pot suporta toate astea din partea lui.

– Paige, spuse Jason cu blîndeţe, mi-ai spus cît de meschin e întotdeauna. Ăsta-i caracterul omului.

Paige clătină din cap.

– E mai mult decît atît. A încercat să mă oblige să plec încă de cînd am început să lucrez cu el. Jason, dacă ar fi un doctor prost şi ar considera că nu sînt bună de nimic, nu mi-ar păsa atît de mult, dar bărbatul ăsta e strălucit. Trebuie să-i respect părerea. Cred că nu sînt destul de bună.

– Prostii, spuse cu supărare Jason. Bineînţeles că eşti. Toată lumea cu care vorbesc spune că eşti o doctoriţă minunată.

– Dar nu şi Lawrence Barker.

– Uită-l pe Barker.

– O să-l uit, spuse Paige. Plec din spital.

Jason o luă în braţe.

– Paige, ştiu că-ţi iubeşti prea mult profesia ca să o abandonezi.

– N-am s-o abandonez. Doar că nu mai vreau să văd spitalul ăsta.

Jason scoase o batistă şi îi şterse ochii.

– Îmi pare rău că te necăjesc cu toate astea, spuse Paige.

– Pentru astea există viitori soţi, nu-i aşa?

Ea reuşi să zîmbească.

– Îmi place cum sună. În regulă. Paige inspiră adînc. Mă simt mai bine acum. Îţi mulţumesc că ai stat de vorbă cu mine. I-am telefonat doctorului Wallace şi i-am spus că plec din spital. Mă duc chiar acum la el să-l văd.

– Ne întîlnim la cină, diseară.

Paige merse pe coridoarele spitalului ştiind că le vedea pentru ultima oară. Se auzeau zgomotele familiare şi oamenii se grăbeau în sus şi în jos pe coridoare. Devenise un cămin pentru ea, mai mult decît îşi dăduse seama. Se gîndi la Jimmy şi la Chang şi la toţi doctorii minunaţi cu care lucrase. Dragul de Jason, care mersese cu ea la turul vizitelor în halatul lui alb! Trecu pe lîngă cafeneaua unde ea cu Honey şi cu Kat luaseră de o sută de ori micul dejun, apoi pe lîngă camera de odihnă, unde încercaseră să dea o petrecere. Coridoarele şi camerele erau pline de multe amintiri, *dar refuz să lucrez sub acelaşi acoperiş cu acest monstru.*

Ea se duse la biroul doctorului Wallace. Acesta o aştepta.

– Trebuie să-ţi spun că telefonul tău m-a surprins, Paige! Te-ai decis definitiv?

– Da.

Benjamin Wallace oftă.

– Foarte bine. Înainte de a pleca, doctorul Barker

ar vrea să te vadă.

– Vreau să-l văd eu pe el.

Toată furia adunată de Paige veni să fiarbă la suprafață.

– E în laborator. Ei... noroc.

Doctorul Barker examina nişte lame la microscop, cînd Paige intră. El îşi ridică privirea.

– Mi s-a spus că ai decis să părăseşti spitalul.

– Adevărat. În sfîrşit, ţi s-a împlinit dorinţa.

– Şi care era asta? întrebă Barker.

– Ai vrut să plec de aici din primul moment în care m-ai văzut. Ei bine, ai cîştigat. Nu mă mai pot lupta cu dumneata. Cînd mi-ai spus că l-am omorît pe pacientul dumitale, eu... Vocea lui Paige se sparse. Eu... eu cred că eşti un sadic, un fiu de căţea fără inimă, te urăsc.

– Stai jos, spuse doctorul Barker.

– Nu. Nu mai am nimic de zis.

– Ei bine, am eu. Cine naiba crezi că...?

Brusc se opri şi gîfîi.

În timp ce Paige se uita îngrozită, el se apucă de piept şi se chirci pe scaun, cu faţa strîmbată într-o parte, într-un rictus oribil.

Paige fu într-o clipă alături de el.

– Doctore Barker!

Apucă telefonul şi strigă în el.

– Cod Roşu! Cod Roşu!

Doctorul Peterson spuse:

– A suferit un infarct masiv. E prea devreme să

ştim dacă o să scape din asta.

E vina mea, se gîndi Paige. *Eu îl voiam mort!* Se simţea nefericită.

Se duse înapoi să-l vadă pe Ben Wallace.

– Îmi pare rău de cele întîmplate, spuse Paige. Era un doctor bun.

– Da. E regretabil. Foarte... Wallace o studie un moment. Paige, dacă doctorul Barker nu mai poate practica aici, te gîndeşti să rămîi?

Paige ezită.

– Da. Desigur.

Capitolul 28

Pe fişa lui scria: „John Cronin, bărbat alb, vîrstă 70. Diagnostic, tumoare la inimă."

Paige nu-l văzuse încă pe John Cronin. Era programat pentru operaţie la inimă. Ea intră în camera lui cu o soră şi cu un doctor din personal alături de ea. Zîmbi cald şi zise:

– Bună dimineaţa, domnule Cronin.

Tocmai dezintubaseră şi erau urme de leucoplast în jurul gurii. Deasupra capului îi atîrnau sticlele de perfuzii şi tuburile îi fuseseră prinse în braţul stîng.

Cronin se uită la Paige.

– Cine naiba eşti?

– Sînt doctoriţa Taylor. Am să te examinez şi...

– Pe naiba! Ţine-ţi afurisitele de mîini departe de

mine. De ce nu mi-au trimis un doctor adevărat?

Zîmbetul lui Paige dispăru.

– Sînt chirurg cardiovascular. Am să fac tot ce pot ca să fii din nou bine.

– Tu o să operezi pe inima mea?

– Aşa-i. Eu...

John Cronin se uită la rezident şi spuse:

– Pentru Dumnezeu, ăsta-i cel mai bun lucru pe care-l poate oferi acest spital?

– Te asigur că doctoriţa Taylor este foarte calificată, spuse doctorul din rîndul personalului.

– Ca şi fundul meu.

Paige spuse băţoasă:

– Vrei să-ţi aduci propriul dumitale chirurg?

– N-am nici unul. Nu-mi pot permite un flecar din ăia cu preţ mare. Voi doctorii sînteţi toţi la fel. Nu vă interesează decît banii. Nu vă pasă de oameni. Noi sîntem pentru voi doar bucăţi de carne, nu-i aşa?

Paige se luptă să se controleze.

– Ştiu că acum eşti necăjit, dar...

– Necăjit? Doar pentru că o să-mi tai inima? El urla. Ştiu că am să mor pe masa de operaţie. O să mă omori şi sper să te înhaţe pentru crimă.

– Destul, spuse Paige.

El rînjea la ea cu maliţiozitate.

– N-o să arate bine în dosarul dumitale, dacă mor, nu-i aşa, doctore? Poate că o să te las să mă operezi.

Paige constată că era prea nervoasă. Se întoarse spre soră.

– Vreau o EKG şi analize chimice complete.

Se mai uită o dată la John Cronin, apoi se întoarse şi plecă.

Cînd Paige se întoarse o oră mai tîrziu cu rezultatele testelor, John Cronin se uită în sus.

– A, s-a întors căţeaua?

Paige îl operă pe John Cronin la ora şase, a doua zi dimineaţa. În momentul cînd îl deschise, ea înţelese că nu există speranţă. Problema majoră nu era inima. Organele lui Cronin arătau semne de melanoame.

Un rezident spuse:

– Ah! Doamne. Ce-o să facem?

– O să ne rugăm să nu fie nevoit să trăiască prea mult cu astea.

Cînd Paige ieşi din sala de operaţii în coridor, găsi o femeie şi doi bărbaţi care o aşteptau. Femeia era în vîrstă de aproape patruzeci de ani. Avea păr roşu deschis, era prea mult machiată şi avea un parfum ieftin. Purta o rochie strîmtă, care îi accentua trupul voluptuos. Bărbaţii aveau peste patruzeci de ani şi aveau amîndoi păr roşu. Lui Paige îi păreau ca nişte actori de circ.

Femeia întrebă:

– Eşti doctoriţa Taylor?

– Da.

– Eu sînt doamna Cronin. Aceştia sînt fraţii mei. Cum se simte soţul meu?

Paige ezită. Spuse cu atenţie:

– Operaţia a mers cît se putea aştepta de bine.

– Ah, slavă Domnului! spuse melodramatic doamna Cronin, ştergîndu-şi ochii cu o batistă de dantelă. Aş muri dacă i s-ar întîmpla ceva lui John!

Paige se simţea de parcă ar fi văzut o artistă într-o piesă proastă.

– Pot să-l văd acum pe dragul meu?

– Nu încă, doamnă Cronin. E la terapie intensivă. Vă sugerez să reveniţi mîine.

– O să venim din nou. Se întoarse spre bărbaţi. Haideţi, băieţi!

Paige se uită după ei cum plecau. *Sărmanul John Cronin!* se gîndi ea.

Lui Paige i se dădu raportul a doua zi dimineaţa. Cancerul metastazase în tot trupul lui Cronin. Era prea tîrziu pentru tratament cu iradieri.

Oncologul îi spuse lui Paige.

– Nu este nimic de făcut decît să-l menţinem cît de cît confortabil. O să aibă dureri al naibii de mari.

– Cît timp mai are?

– O săptămînă sau două, cel mult.

Paige se duse să-l viziteze pe John Cronin la terapie intensivă. Dormea. John Cronin nu mai părea un bărbat amar, vitriolic, ci o fiinţă umană luptîndu-se cu

disperare pentru viaţa lui. Era intr-un aparat de respirat şi era hrănit intravenos. Paige se aşeză lîngă patul lui, privindu-l. Arăta obosit şi infirm. *E o unul dintre cei nefericiţi,* se gîndi Paige. *Chiar cu toate miracolele medicale moderne, nu putem face nimic să-l salvăm.* Paige îi atinse cu blîndeţe braţul. După un timp, plecă.

Mai tîrziu în după-amiaza aceea, Paige se opri să-l vadă din nou pe John Cronin. Acum nu mai era în aparatul de respirat. Cînd deschise ochii şi o văzu pe Paige, spuse ameţit:

– Operaţia s-a terminat, da?

Paige zîmbi liniştitor.

– Da. Am venit doar să văd dacă te simţi confortabil.

– Confortabil? mîrîi el. Ce naibă îţi pasă?

– Te rog. Hai să nu ne certăm.

Cronin zăcea acolo studiind-o în tăcere.

– Doctorul celălalt mi-a zis că ai făcut o treabă bună.

Paige nu spuse nimic.

– Am cancer, nu-i aşa?

– Da.

– Cît de rău este?

Întrebarea ridică o dilemă căreia toţi chirurgii trebuiau să-i facă faţă mai curînd sau mai tîrziu. Paige răspunse:

– E destul de rău.

Urmă o tăcere lungă.

– Cum e cu iradierea sau chimioterapie.

– Îmi pare rău. Te-ar face să te simţi mai prost şi n-ar ajuta.

– Înţeleg. Ei... am avut o viaţă bună.

– Sînt sigură că aşa a fost.

– Poate că nu mă crezi, uitîndu-te la mine acum, dar am avut o mulţime de femei.

– Cred asta.

– Da. Femei... fripturi groase... ţigări bune de foi. Eşti căsătorită?

– Nu.

– Ar trebui să fii. Fiecare ar trebui să fie căsătorit. Eu am fost căsătorit. De două ori. Prima dată treizeci şi cinci de ani. A fost o doamnă minunată. A murit de un atac de inimă.

– Îmi pare rău.

– E-n regulă. Oftă. Apoi, m-am păcălit căsătorindu-mă cu o nulitate. Cu ea şi cu cei doi fraţi flămînzi ai ei. Probabil că e vina mea. Părul ei roşu m-a atras. E o figură.

– Sînt sigură că ea...

– Să nu te superi, dar ştii de ce mă aflu în spitalul ăsta amărît? Soţia mea m-a adus aici. N-a vrut să cheltuiască bani pe mine să mă ducă la un spital particular. În felul ăsta, o să-i rămînă mai mult ei şi fraţilor ei. Se uită la Paige. Cît timp mi-a mai rămas?

– Vrei să-ţi spun sincer?

– Nu... Ba da.

– O săptămînă sau două.

– Isuse! Durerile au să devină mai rele, nu-i aşa?

Am să încerc să te mențin cât se poate de confortabil, domnule Cronin.

– Spune-mi John.

– John.

– Viața e o căloa, nu-i așa?

– Ai zis că ai avut o viață bună.

– Am zis. E nostim cumva să știi că o gata să se termine. Unde crezi că ne ducem?

– Nu știu...

El se forță să zîmbească.

– Am să te anunț cînd am să ajung acolo.

– O să ți se aducă niște medicamente. Pot să fac ceva ca să te simți mai confortabil?

– Da. Vino înapoi și mai vorbește cu mine, diseară.

Era seara liberă a lui Paige și era epuizată.

– Am să mă întorc.

În noaptea aceea, cînd Paige se întoarse să-l vadă pe John Cronin, acesta era treaz.

– Cum te simți?

El se strîmbă.

– Groaznic. N-am fost niciodată tare la dureri. Bănuiesc că am avut un prag de rezistență scăzut.

– Înțeleg.

– Ai cunoscut-o pe Hazel, da?

– Hazel?

– Soția mea. Nulitatea. Ea și cu frații ei au fost aici

să mă vadă. Mi-au spus că au vorbit cu tine.

– Aşa-i.

– E o figură, nu-i aşa? M-am băgat în necazuri cu ei. Abia aşteaptă să dau ortu' popii.

– Nu vorbi aşa.

– E adevărat. Singurul motiv pentru care Hazel s-a măritat cu mine au fost banii mei. Ca să-ţi spun adevărul, nu-mi pasă prea mult de asta. Am avut o perioadă bună cu ea, la pat, dar apoi, ea şi fraţii ei au început să fie hrăpăreţi. Voiau mereu mai mult.

Amîndoi stătură acolo, într-o tăcere plăcută.

– Ţi-am spus că obişnuiam să călătoresc mult?

– Nu.

– Da. Am fost în Suedia... Danemarca... Germania. Ai fost vreodată în Europa?

Se gîndi la ziua cînd fusese la agenţia de turism. *Să mergem la Veneţia! Nu, să mergem la Paris! Ce-aţi zice de Londra?*

– Nu, n-am fost.

– Ar trebui să te duci.

– Poate că, într-o bună zi, am să mă duc.

– Bănuiesc că nu cîştigi mulţi bani lucrînd la un spital ca ăsta?

– Cîştig destul.

El dădu din cap pentru sine.

– Da. Trebuie să te duci în Europa. Fă-mi o favoare. Du-te la Paris... stai la *Crillon,* ia cina la *Maxim,* comandă o friptură mare, groasă, şi o sticlă de şampanie şi cînd mănînci friptura aia şi bei şampania, vreau să te gîndeşti la mine. Ai să faci lucrul ăsta?

Paige spuse încet:

– Am să fac lucrul ăsta, într-o bună zi.

John Cronin o studie.

– Bine. Acum sînt obosit. Ai să vii mîine să mai stai de vorbă cu mine?

– Am să mă întorc, spuse Palgo.

John Cronin adormi.

Capitolul 29

Ken Mallory credea foarte mult în noroc, iar după întîlnirea cu Harrison crezu cu şi mai mare fermitate că acesta era de partea lui. Posibilitatea ca o persoană atît de bogată ca Harrison să fie adusă la spitalul *Embarcadero* era extrem de redusă. *Iar eu sînt cel care i-am salvat viaţa, şi el vrea să-şi arate recunoştinţa*, se gîndi Mallory fericit.

El întrebase pe un prieten al lui despre familia Harrison.

– Cuvîntul „bogat" nu exprimă nici pe departe cum este, îi zisese prietenul lui. E de douăsprezece ori mai milionar. Şi are o fată foarte bine. A fost căsătorită de trei sau patru ori. Ultima oară cu un conte.

– I-ai cunoscut vreodată pe cei din familia Harrison?

– Nu. Ei nu se amestecă printre unii ca noi.

Într-o sîmbătă dimineaţă, cînd fu externat din spital, Alex Harrison zise:

– Ken, crezi că o să mă simt destul de bine ca să dau o petrecere peste o săptămînă?

Mallory aprobă din cap.

– Dacă n-o să exagerezi, nu văd de ce nu...

Alex Harrison zîmbi.

– Bine. Tu eşti oaspetele de onoare.

Mallory simţi un fior brusc. *Bătrînul a fost serios în ce a zis.*

– Ei... mulţumesc.

– Lauren şi cu mine o să te aşteptăm la şapte şi jumătate seara, sîmbăta viitoare.

Îi dădu lui Mallory o adresă în Nob Hill.

– Am să fiu acolo, spuse Mallory. *Am să fiu!*

Mallory îi promisese lui Kat că o duce la teatru în seara aceea. Dar va fi uşor să amîne. Îşi adunase cîştigul şi îi plăcea să facă dragoste cu ea. De cîteva ori pe săptămînă, ei reuşiseră să se ducă într-o camera de gardă neocupată, sau într-o cameraă goală din spital, sau în apartamentul ei sau al lui. *Focul ei fusese reţinut mult timp,* se gîndi Mallory fericit, dar cînd a venit explozia – uau! *Ei, oricum, într-una din zilele astea, va fi timpul să-i spună arrivederci.*

În ziua în care trebuia să se ducă la cină la Harrison, Mallory îi telefonă lui Kat:

– Veşti proaste, iubito.

– Ce s-a întîmplat, dragul meu?

– Unul dintre doctori e bolnav şi mi-au cerut să-i ţin locul. Mi- e teamă că trebuie să anulez întîlnirea noastră.

Ea nu voia să-l lase să ştie cît de dezamăgită era, cît de mult avea nevoie să fie cu el. Kat spuse uşor:

– Ah, bine; asta-i meseria de doctor, nu-i aşa?

– Da. Am să mă revanşez faţă de tine.

– Nu trebuie să te revanşezi cu nimic faţă de mine, spuse ea cu căldură. Te iubesc.

– Şi eu te iubesc.

– Ken, cînd o să vorbim despre noi?

– Ce vrei să spui?

El ştia exact ce voia ea să înţeleagă. Voia să-l lege. Toate erau la fel. *Îşi folosesc sexul ca momeală, sperînd să agaţe un fraier care să-şi petreacă viaţa cu ele.* Ei bine, el era prea deştept pentru aşa ceva. Cînd va veni vremea, va pleca cu regrete, aşa cum făcuse de o duzină de ori înainte.

Kat îi zise:

– Nu crezi că ar trebui să fixăm o dată, Ken? Trebuie să fac multe planuri.

– A, sigur. O să facem şi asta.

– M-am gîndit că poate în iunie. Ce crezi?

Nu vrei să ştii ce gîndesc eu? Dacă îmi joc bine cărţile, o să fie o nuntă, dar nu cu tine.

– O să vorbim despre asta, iubito. Acum trebuie să plec.

Căminul familiei Harrison era o vilă ca dintr-un film, situată pe hectare de teren bine întreţinut. Casa însăşi părea că nu se mai termină. Erau două duzini de oaspeţi, iar în uriaşul salon cînta o mică orchestră.

Cînd intră Mallory, Lauren se grăbi să vină să-l salute. Purta o rochie mătăsoasă, lipită de trup. Ea îi strînse mîna lui Mallory.

– Bun venit, oaspete de onoare. Mă bucur atît că eşti aici.

– La fel şi eu. Cum se simte tatăl tău?

– Foarte viu, mulţumită ţie. Eşti un erou în casa asta.

Mallory zîmbi cu modestie.

– Mi-am făcut doar datoria.

– Presupun că asta spune şi Dumnezeu în fiecare zi.

Ea îi luă mîna şi începu să-l recomande celorlalţi oaspeţi.

Lista oaspeţilor era foarte aleasă. Se aflau acolo guvernatorul Californiei, ambasadorul francez, un judecător de la Curtea Supremă şi o duzină de diverşi oameni politici, artişti şi magnaţi ai afacerilor. Mallory putea simţi în cameră puterea şi asta îl înfiora. *Aici e locul meu,* se gîndi el, *chiar aici, împreună cu oamenii aceştia.*

Cina a fost delicioasă şi servită elegant. La sfîrşitul serii, cînd oaspeţii începură să plece, Harrison îi zise lui Mallory:

– Nu te grăbi, Ken. Vreau să stau de vorbă cu tine.

– Încîntat.

Harrison, Lauren şi Mallory se aşezară în bibliotecă. Harrison stătea într-un fotoliu, alături de fiica sa.

– Cînd ţi-am spus la spital că eu consider că ai un viitor mare în faţa ta, am vorbit serios.

– Apreciez cu adevărat încrederea dumitale, domnule.

– Ar trebui să lucrezi în particular.

Mallory rîse autobatjocoritor.

– Mi-e teamă că nu e aşa uşor, domnule Harrison. E nevoie de mult timp ca să ai un cabinet medical bun, dar eu sînt...

– În mod obişnuit, da. Dar dumneata nu eşti un om obişnuit.

– Nu înţeleg.

– După ce îţi termini rezidenţa, tata vrea să te instaleze într-un cabinet al tău, particular, spuse Lauren.

Un moment, Mallory rămase fără glas. Era prea uşor. Se simţea de parcă trăia într-un fel de vis minunat.

– Eu... eu nu ştiu ce să spun.

– Am o mulţime de prieteni bogaţi. Am vorbit deja cu unii dintre ei. Pot să-ţi promit că vei fi asaltat din momentul cînd îţi vei pune firma.

– Tată, doar avocaţii îşi pun firmă, zise Lauren.

– Cum i-o zice. Oricum, eu vreau să te finanţez. Eşti interesat?

Lui Mallory îi era greu să respire.

– Foarte interesat. Dar... nu ştiu cînd voi fi în stare să vă returnez banii.

– Nu înţelegi. Eu îţi returnez ţie. Nu-mi datorezi nimic.

Lauren se uită la Mallory, cu ochi plini de căldură.

– Te rog, spune da.

– Aş fi un prost să spun nu, nu-i aşa?

– Aşa-i, spuse încet Lauren. Şi sînt sigură că nu eşti prost.

În drum spre casă, Ken Mallory era într-o stare de euforie. *E cît se poate de bună treaba asta,* se gîndi el. Dar greşea. Treaba deveni şi mai bună.

Lauren îi telefonă.

– Sper că nu te deranjează să amesteci afacerile cu plăcerea.

El zîmbi în sinea lui.

– Deloc. La ce te gîndeşti?

– Este un bal de binefacere sîmbăta viitoare, seara. Ai vrea să mă iei acolo?

Ah, iubito, o să te iau oricum.

– Mi-ar face plăcere.

Era de serviciu sîmbătă seara, dar va suna şi va spune că e bolnav şi vor trebui să găsească pe cineva care să-i ţină locul.

Mallory era un bărbat care credea în planificarea viitorului, dar ce i se întîmpla acum era dincolo de cele mai nebuneşti visuri.

În următoarele cîteva săptămîni fu atras în cercul social al lui Lauren şi viaţa căpătă un ritm ameţitor. Ieşea cu Lauren şi dansa o jumătate de noapte iar în cursul zilei se împleticea prin spital. Apăreau mereu plîngeri în legătură cu munca lui, dar nu-i păsa. *Am să*

plec de aici, curînd, îşi spunea.

Gîndul că va pleca din sărăcăciosul spital de district şi că va avea propriul lui cabinet era destul de excitant, iar Lauren era bonificaţia pe care i-o dăduse Norocul.

Kat devenea o neplăcere. Mallory trebuia să găsească mereu pretexte ca să evite să se întîlnească. Cînd ea îl presa, el spunea:

– *Draga mea, sînt nebun după tine... desigur am să mă căsătoresc cu tine, dar acum, eu...* şi începea să înşire scuze.

Lauren a fost aceea care a propus ca ei doi să petreacă un sfîrşit de săptămînă în cabana familiei de la Big Sur. Mallory era încîntat. *Totul mergea ca pe roate,* se gîndi el. *Am să fiu stăpînul întregii lumi afurisite!*

Cabana era întinsă pe nişte dealuri acoperite cu pini, o structură uriaşă, construită din lemn, ţigle şi piatră, cu vedere spre Oceanul Pacific. Avea un dormitor principal, opt dormitoare de oaspeţi, o cameră de zi spaţioasă, cu un cămin de piatră, o piscină interioară şi o baie mare cu aburi.

Cînd intrară, Lauren se întoarse spre Mallory şi spuse:

– Am dat liber servitorilor la sfîrşitul săptămînii.

Mallory zîmbi.

– Bine gîndit. Îşi puse braţul în jurul lui Lauren şi zise încet: Sînt nebun după tine.

– Arată-mi, spuse Lauren.

Petrecură ziua în pat şi Lauren era aproape tot atît

de nesătulă ca şi Kat.

– Mă epuizezi! rîse Mallory.

– Bine. Nu vreau să mai fii capabil să faci dragoste cu altcineva. Se ridică în pat. Nu mai e altcineva, sau este Ken?

– Absolut nu, zise cu sinceritate Mallory. Nu e nimeni altcineva pe lume pentru mine în afară de tine. Sînt îndrăgostit de tine, Lauren.

Acum era momentul să se arunce, să-şi asigure viitorul. Una ar fi să fie un doctor de succes cu un cabinet particular; dar alta ar fi să fie altceva, să fie ginerele lui Alex Harrison.

– Vreau să mă căsătoresc cu tine.

El îşi ţinu răsuflarea, aşteptîndu-i răspunsul.

– Ah, da, dragul meu, spuse Lauren. Da.

În apartament, Kat încercă înnebunită să-l găsească pe Mallory. Telefonă la spital.

– Îmi pare rău, doamnă doctor Hunter, doctorul Mallory nu e de gardă.

– N-a lăsat vorbă unde poate fi găsit?

– Nu avem nimic notificat.

Kat puse la loc receptorul şi se întoarse spre Paige.

– S-a întîmplat ceva cu el. Sînt sigură. M-ar fi sunat pînă acum.

– Kat, ar putea fi o mie de motive pentru care nu ai o veste de la el. Poate a trebuit să plece din oraş pe neaşteptate, sau...

– Ai dreptate. Sînt sigură că trebuie să existe o scuză bună.

Kat se uită la telefon transmiţîndu-i parcă dorinţa ei ca să sune.

Cînd Mallory se întoarse la San Francisco, îi telefonă lui Kat la spital.

– Doctoriţa Hunter nu e de gardă, îi spuse telefonista.

– Mulţumesc.

Mallory sună la apartament. Kat era acolo.

– Bună, iubito!

– Ken! Unde-ai fost? Eram îngrijorată pentru tine. Am încercat peste tot să te găsesc...

– Am avut o urgenţă în familie, spuse uşor. Îmi pare rău că nu am avut cum să-ţi telefonez. A trebuit să plec din oraş. Pot să vin la tine?

– Ştii că poţi. Îmi pare atît de bine că eşti sănătos. Eu...

– Într-o jumătate de oră.

Puse jos receptorul şi se gîndi bucuros: *A venit timpul, a spus calul de mare, să vorbim despre multe lucruri. Kat, iubito, a fost foarte distractiv dar a fost doar ceva trecător.*

Cînd Mallory sosi, Kat îşi aruncă braţele în jurul lui.

– Mi-ai lipsit!

Nu-i putea spune cît de disperat de îngrijorată fusese. Bărbaţilor nu le plac lucrurile astea. Ea se retrase.

– Dragul meu, arăţi absolut epuizat.

Mallory oftă.

– N-am dormit ultimele douăzeci şi patru de ore.

Partea asta e adevărată, se gîndi el.

Kat îl îmbrăţişă.

– Sărmanul meu iubit. Pot să-ţi pregătesc ceva?

– Nu. Mă simt bine. Tot ce am nevoie e o noapte bună de somn. Hai să stăm jos, Kat. Trebuie să stăm de vorbă.

El se aşeză pe canapea alături de ea.

– S-a întîmplat ceva rău? întrebă Kat.

Mallory inspiră adînc.

– Kat, m-am gîndit mult la noi doi în ultima vreme.

Ea zîmbi.

– Şi eu la fel. Am veşti pentru tine. Eu...

– Nu, aşteaptă. Lasă-mă să termin. Kat, eu cred că ne băgăm prea repede în nişte lucruri. Eu... cred că te-am cerut în căsătorie în pripă.

Ea păli.

– Ce... ce spui acolo?

– Spun că eu cred că trebuie să amînăm totul.

Ea se simţea de parcă odaia se prăbuşea peste ea. Îi era greu să respire.

– Ken, nu putem amîna nimic. Sînt însărcinată cu copilul tău.

Capitolul 30

Paige ajunse acasă sfîrşită, la miezul nopţii. Fusese o zi extenuantă. Nu avusese timp de prînz, iar cina se redusese la un sandviş între două operaţii. Căzu în pat şi adormi pe loc. O trezi sunetul telefonului. Ameţită, Paige întinse mîna după receptor şi, automat, se uită la ceasul de pe noptieră. Era ora trei dimineaţa.

– Alo?

– Doctoriţa Taylor? Îmi pare rău că te deranjez, dar unul dintre pacienţii dumitale insistă să te vadă imediat.

Gîtul lui Paige era atît de uscat, încît abia putea vorbi.

– Abia am ieşit din serviciu, mormăi ea. Nu puteţi găsi pe cineva...

– Nu vrea să vorbească cu nimeni altcineva. Spune că are nevoie de dumneata.

– Cine e?

– John Cronin.

Paige se ridică în pat.

– Ce s-a întîmplat?

– Nu ştiu. Refuză să vorbească altcuiva.

– Bine, spuse Paige obosită. Am pornit.

Treizeci de minute mai tîrziu, Paige ajunse la spital. Se duse direct în camera lui John Cronin. Zăcea în pat, treaz. Tuburi îi ieşeau din nas şi din braţe.

– Îţi mulţumesc că ai venit.

Vocea lui era slabă şi răguşită.

Paige se aşează pe un scaun lîngă patul lui. Îi zîmbi.

– E-n regulă, John. Oricum, n-aveam altceva de făcut decît să dorm. Ce pot face pentru tine ceva ce nimeni altcineva din spitalul ăsta mare nu putea face?

– Vreau să stai de vorbă cu mine.

Paige gemu.

– La ora asta? Am crezut că e vreo urgenţă.

– Este. Vreau să plec.

Ea clătină din cap.

– E imposibil. Nu poţi pleca acasă acum. N-ai putea avea tratamentul...

El o întrerupse.

– Nu vreau să mă duc la mine acasă, vreau să plec.

Ea se uită la el şi spuse rar.

– Ce spui?

– Ştii prea bine, ce spun. Medicamentele nu mai au efect. Nu mai suport durerea, vreau să se termine.

Paige se aplecă şi îi luă mîna.

– John, nu pot face asta. Să-ţi dau nişte...

– Nu. Sînt obosit, Paige. Vreau să plec, indiferent unde ne ducem, dar nu mai vreau să rămîn aici, aşa. Nu mai vreau.

– John...

– Cît timp mi-a mai rămas? Cîteva zile? Ţi-am spus că nu suport uşor durerea. Zac aici ca un animal prins în cursă, între tuburile astea afurisite. Trupul meu e măcinat pe dinăuntru. Asta nu înseamnă viaţă, ci moarte. Pentru Dumnezeu, ajută-mă!

Fu scuturat de un spasm brusc de durere. Cînd vorbi din nou, vocea lui era şi mai slabă.

– Ajută-mă... te rog.

Paige ştia ce trebuia să facă. Trebuia să raporteze cererea lui John Cronin lui Benjamin Wallace. El o va trece prin Comitetul de administraţie. Ei vor aduna un grup de medici care să evalueze situaţia lui Cronin şi apoi să ia o decizie. După asta va trebui aprobată de...

– Paige... e vorba de viaţa mea. Lasă-mă să fac cu ea ce-mi place.

Ea se uită la silueta neajutorată, înlănţuită de durerea cumplită.

– Te implor...

Ea îi luă mîna şi i-o ţinu un timp. Cînd vorbi, spuse:

– În regulă, John, am s-o fac.

El reuşi să zîmbească slab.

– Ştiam că mă pot baza pe tine.

Paige se aplecă şi îl sărută pe frunte.

– Închide ochii şi adormi.

– Noapte bună, Paige.

– Noapte bună, John.

John Cronin oftă şi închise ochii, cu un zîmbet de bucurie pe faţă.

Paige stătea acolo, uitîndu-se la el, gîndindu-se la ce era gata să facă. Îşi aminti cît de îngrozită fusese în prima ei zi de vizită cu doctorul Radnor. *E în comă de şase săptămîni. Semnele ei vitale scad. Nu mai putem face nimic pentru ea. O să scoatem ştecherul din priză în după-amiaza asta.* Oare e greşit să eliberezi o fiinţă umană din nefericirea ei?

Încet, de parcă s-ar fi mişcat sub apă, Paige se ridică şi se duse la un dulăpior în colţ, unde se ţinea o fiolă de insulină pentru cazuri de urgenţă. Ea luă fiola şi stătu acolo, uitîndu-se la ea. Apoi, desfăcu fiola. Umplu o seringă cu insulină şi se înapoie la patul lui Cronin. Mai era încă timp să dea înapoi. *Zac aici ca un animal prins în cursă... Asta nu înseamnă viaţă, ci moarte. Pentru Dumnezeu, ajută-mă!*

Paige se aplecă înainte şi injectă insulina în perfuzia legată de braţul lui Cronin.

– Dormi liniştit, şopti Paige.

Nu-şi dădea seama că plîngea în hohote.

Paige plecă acasă cu maşina şi rămase trează tot restul nopţii, gîndindu-se la ce făcuse.

La ora şase dimineaţa, primi un telefon de la unul dintre rezidenţii din spital.

– Îmi pare rău să vă dau o veste proastă, doamnă

doctor Taylor. Pacientul dumitale John Cronin a murit de un stop cardiac, azi dimineaţă, devreme.

Doctorul de serviciu din rîndul personalului în dimineaţa aceea era doctorul Arthur Kane.

Capitolul 31

Cînd fusese, pentru prima şi ultima dată la Operă, Ken Mallory adormise. În seara aceasta, în timp ce urmărea *Rigoletto* la Opera din San Francisco, se bucura de fiecare minut. Stătea într-o lojă cu Lauren Harrison şi cu tatăl ei. În foaierul operei, în pauză, Alex Harrison îi făcu cunoştinţă cu un număr de prieteni.

– Acesta este viitorul meu ginere şi un doctor strălucit, Ken Mallory.

Fiind ginerele lui Alex Harrison, asta era de ajuns ca să-l facă un doctor strălucit.

După spectacol, cei doi Harrison şi Mallory se duseră la hotelul *Fairmont* să cineze într-un salon elegant. Mallory se bucură de salutul politicos al şefului

de sală adresat lui Alex Harrison cînd îi conduse la separeul lor. *De acum încolo, am să-mi pot permite locuri ca acesta,* se gîndi Mallory, *iar toată lumea o să ştie cine sînt.*

După ce au comandat, Lauren spuse:

– Dragul meu, cred că ar trebui să dăm o petrecere ca să anunţăm logodna noastră.

– E o idee bună, spuse tatăl ei. O să facem una mare. Ce spui Ken?

În mintea lui Mallory sună un clopoţel de alarmă. O petrecere de logodnă înseamnă publicitate. *Mai întîi, trebuie să termin cu Kat. Ceva bani o să rezolve problema asta.* Mallory blestemă rămăşagul stupid pe care îl făcuse. Pentru doar zece mii de dolari, tot viitorul lui strălucit putea fi pus acum în pericol. Îşi imagina ce s-ar întîmpla dacă ar încerca să explice familiei Harrison legătura lui cu Kat.

Apropo, am uitat să menţionez că sînt deja logodit cu o doctoriţă de la spital. E o negresă.

Sau: *Vreţi să auziţi ceva nostim? Am pus pariu cu băieţii din spital, pe zece mii de dolari, că pot să mă culc cu doctoriţa aia negresă.*

Sau: *Am deja plănuită o căsătorie...*

Nu, se gîndi el. *O să trebuiască să găsesc o cale să o plătesc pe Kat.*

Ei se uitau la Mallory, aşteptînd un răspuns.

Mallory zîmbi.

– O petrecere pare o idee minunată.

Lauren zise entuziasmată:

– Bine. Am să încep treaba. Voi, bărbaţii, habar n-aveţi ce înseamnă să dai o petrecere.

Alex Harrison se întoarse spre Mallory.

– Eu am început deja să rostogolesc bulgărele pentru tine.

– Ce-aţi spus?

– Gary Gitlin, directorul spitalului *North Shore,* este un vechi prieten al meu. I-am vorbit despre tine şi nu crede că va fi vreo problemă să te afilieze la spitalul lui. E un spital de prestigiu, ştii. Şi, în acelaşi timp, am să te instalez în cabinetul tău propriu.

Mallory ascultă plin de un sentiment de euforie.

– E minunat!

– Desigur, va fi nevoie de cîţiva ani ca să edifici un cabinet cu adevărat lucrativ, dar cred că în primii doi ar trebui să poţi face două-trei sute de mii de dolari.

Două sau trei sute de mii de dolari! Doamne! se gîndi Mallory. *El face să sune asta ca nişte alune.*

– Asta... asta ar fi foarte bine, domnule.

Alex Harrison zîmbi.

– Ken, întrucît am să fiu socrul tău, hai să trecem peste treaba asta cu „domnule". Spune-mi, Alex.

– Bine, Alex.

– Ştii, n-am fost niciodată mireasă în iunie, spuse Lauren. Iunie îţi convine, dragul meu?

Parcă auzea vocea lui Kat care zicea: *Nu crezi că ar trebui să stabilim o dată? Mă gîndeam poate în iunie.*

Mallory îi luă mîna lui Lauren în mîna lui.

– Sună grozav.

Asta o să-mi dea timp suficient să mă ocup de Kat, decise Mallory. Zîmbi în sinea lui. *Am să-i ofer o parte din banii pe care i-am cîştigat băgînd-o în pat.*

– Avem un iaht în sudul Franţei, spunea Alex Harrison. Aţi vrea să vă faceţi luna de miere pe Riviera

franceză? Puteţi să zburaţi cu avionul meu Gulfstream.

Un iaht. Riviera franceză. Era ca o închipuire care devine realitate. Mallory se uită la Lauren.

– Aş face oriunde luna de miere cu Lauren.

Alex Harrison aprobă din cap.

– Ei, se pare că totul a fost stabilit. Îi zîmbi fiicei lui. O să-mi lipseşti, draga mea.

– Nu mă pierzi pe mine, tată. Cîştigi un doctor.

Alex Harrison aprobă din cap.

– Şi încă unul al naibii de bun. Nu pot să-ţi mulţumesc niciodată destul pentru că mi-ai salvat viaţa, Ken.

Lauren îi mîngîie mîna lui Mallory.

– Am să-i mulţumesc eu în locul tău.

– Ken, de ce n-am lua împreună prînzul săptămîna viitoare? spuse Alex Harrison. O să căutăm un spaţiu decent pentru cabinetul tău, poate în clădirea Poştei, şi am să stabilesc o întîlnire pentru tine, ca să-l cunoşti pe Gary Gitlin. O mulţime de prieteni ai mei mor de curiozitate să te cunoască.

– Cred că poţi exprima altfel toate astea, tată, sugeră Lauren. Se întoarse spre Ken. Eu am vorbit cu prietenii mei despre tine şi ei sînt dornici să te întîlnească, doar că eu n-am să-i las.

– Pe mine nu mă interesează nimeni în afară de tine, spuse cu căldură Mallory.

Cînd se urcară în Rolls-Royce-ul lor cu şofer, Lauren întrebă:

– Unde putem să te lăsăm, dragul meu?

– La spital. Trebuie să mai văd nişte pacienţi.

Nu avea nici o intenţie să vadă pacienţii. Kat era de serviciu la spital.

Lauren îl mîngîie pe obraz.

– Sărmanul meu iubit. Lucrezi mult prea mult.

Mallory oftă.

– Nu contează. Atît timp cît ajut oamenii.

O găsi pe Kat la secţia de geriatrie.

– Bună, Kat.

Ea era furioasă.

– Am avut o întîlnire aseară, Ken.

– Ştiu. Îmi pare rău, n-am reuşit să ajung şi...

– E a treia oară în săptămîna trecută. Ce se întîmplă?

Începea să devină cicălitoare, plicticoasă.

– Kat, trebuie să vorbim. E vreo cameră goală pe-aici?

Se gîndi un moment.

– Un pacient a ieşit de la 315. Să mergem acolo.

O porniră pe coridor. O soră veni spre ei.

– Ah, doctore Mallory! Doctorul Peterson te caută. El...

– Spune-i că sînt ocupat.

O luă pe Kat de braţ şi o conduse la ascensor.

Cînd ajunseră la etajul trei, o porniră în tăcere pe coridor şi intrară în camera 315. Mallory închise uşa în urma lor. Era foarte nervos. Întreg viitorul lui de aur

depindea de următoarele cîteva minute.

Luă mîna lui Kat în mîna lui. Era timpul să fie sincer.

– Kat, ştii. Sînt nebun după tine. N-am simţit pentru nimeni ceea ce simt pentru tine. Dar, scumpo, ideea de a avea un copil chiar acum... ei... nu-ţi dai seama cît de greşit ar fi? Vreau să spun că... lucrăm amîndoi zi şi noapte, nu cîştigăm destui bani ca să...

– Dar ne putem descurca, spuse Kat. Te iubesc, Ken şi eu...

– Stai. Tot ce-ţi cer este să amînăm totul, un timp. Lasă-mă să- mi termin rezidenţa la spital şi să deschid undeva un cabinet particular. Poate o să plecăm înapoi în Est. Peste cîţiva ani, o să ne putem permite să ne căsătorim şi să avem un copil.

– Peste cîţiva ani? Dar ţi-am spus. Sînt însărcinată.

– Ştiu draga mea, dar a trecut cît... două luni? Mai e timp destul pentru un avort.

Kat se uită la el şocată.

– Nu! N-am să-l avortez. Vreau să ne căsătorim imediat. Acum.

Avem un iaht în sudul Franţei. Ai vrea să faceţi luna de miere pe Riviera franceză? Puteţi zbura cu avionul nostru Gulfstream.

– Le-am spus deja, lui Paige şi Honey, că ne căsătorim. Au să fie domnişoarele mele de onoare. Şi le-am spus şi de copil.

Mallory simţi că-l trece un fior rece. Lucrurile îi scăpau din mînă. Dacă familia Harrison află despre asta, va fi terminat.

– N-ar fi trebuit să faci asta.

– De ce nu?

Mallory se forţă să zîmbească.

– Vreau ca vieţile noastre particulare să rămînă particulare.

O să te instalez în cabinetul tău propriu... Ar trebui să faci două, trei sute de mii de dolari în primii, un an sau doi.

– Kat, îţi cer asta pentru ultima oară. Vrei să faci un avort?

Voia să-i transmită să spună „Da", încercînd să nu se audă disperarea din vocea lui.

– Nu.

– Kat...

– Nu pot, Ken. Ţi-am spus ce am simţit în legătură cu avortul pe care l-am avut ca fată tînără. Am jurat să nu mai trec niciodată prin aşa ceva. Nu-mi mai cere încă o dată.

Şi în acel moment Ken Mallory îşi dădu seama că nu putea risca. Nu avea altă şansă. Va trebui să o omoare.

Capitolul 32

Honey aştepta să-l vadă zilnic pe pacientul din camera 306. Numele lui era Sean Reilly şi era un irlandez frumos, cu păr negru şi ochi negri strălucitori. Honey bănuia că avea în jur de patruzeci de ani.

Cînd Honey îl cunoscuse prima oară la vizită, se uitase la fişa lui şi zisese:

– Văd că ai venit pentru o colecistectomie.

– Credeam că o să-mi scoată fierea.

Honey zîmbi.

– E acelaşi lucru.

Sean îşi fixă spre ea ochii lui negri.

– Pot să taie orice vor, în afară de inimă. Aceea îţi aparţine.

Honey rîse.

– Flatările te duc oriunde vrei.

– Asta sper şi eu, draga mea.

Cînd Honey avea cîteva minute libere, trecea să stea de vorbă cu Sean. Era fermecător şi amuzant.

– Merită să fiu operat, doar ca să te am pe tine în preajmă, micuţa mea dragă.

– Nu eşti nervos în legătură cu operaţia, nu-i aşa? întrebă ea.

– Nu, dacă o să mă operezi tu, dragoste.

– Eu nu sînt chirurg, sînt internist.

– Interniştii au voie să ia cina cu pacienţii lor?

– Nu. Există un regulament în sensul ăsta.

– Dar interniştii încalcă vreodată regulamentul?

– Niciodată.

Honey zîmbea.

– Cred că eşti frumoasă, spuse Sean.

Nimeni nu-i spusese asta lui Honey pînă atunci. Simţi că roşeşte.

– Mulţumesc.

– Eşti ca roua proaspătă de dimineaţă pe cîmpiile din Killarney.

– Ai fost vreodată în Irlanda? întrebă Honey.

El rîse.

– Nu, dar îţi promit că vom merge acolo împreună, într-o bună zi. O să vezi.

Era o glumă irlandeză ridicolă, şi totuşi...

În după-amiaza aceea, cînd Honey se duse să-l vadă pe Sean, ea-l întrebă:

– Cum te simţi?

– Mai bine, pentru că te văd. Te-ai mai gîndit la întîlnirea noastră la cină?

– Nu, răspunse Honey. Minţea.

– Speram că după operaţie aş putea să te scot undeva. Nu eşti logodită, sau căsătorită, sau vreo prostie din astea, ori eşti?

Honey zîmbi.

– Nici o prostie din astea.

– Bine. Nici eu. Cine m-ar vrea pe mine?

O mulţime de femei, se gîndi Honey.

– Dacă îţi place mîncarea de casă, întîmplător sînt un bun bucătar.

– O să vedem.

A doua zi dimineaţă, cînd Honey se duse în camera lui Sean, el zise:

– Am un mic cadou pentru tine.

Îi dădu o foaie de desen. Pe ea era o schiţă înfrumuseţată, idealizată, reprezentînd-o pe Honey.

– Îmi place! spuse Honey. Eşti un artist minunat!

Şi brusc îşi aminti vorbele mediului. *O să te îndrăgosteşti. E artist.* Se uita la Sean în mod straniu.

– S-a întîmplat ceva rău?

– Nu, spuse încet Honey. Nu.

Cinci minute mai tîrziu, Honey intra în camera lui Frances Gordon.

– Iată că vine Fecioara!

Honey zise:

– Îţi aminteşti că mi-ai spus că am să mă îndrăgostesc de cineva – un artist?

– Da.

– Ei bine... cred că l-am întîlnit.

Frances Gordon zîmbi.

– Vezi? Stelele nu mint niciodată.

– Ai putea... ai putea să-mi spui ceva despre el? Despre noi?

– Sînt nişte cărţi de ghicit acolo. Poţi să mi le dai, te rog?

În timp ce Honey îi dădea cărţile ea se gîndi: *E ridicol! Eu nu cred în asta!*

Frances Gordon întindea cărţile. Tot dădea din cap, iar zîmbea şi iar dădea din cap şi brusc se opri. Faţa îi păli.

– Ah, Doamne! Se uită în sus la Honey.

– Ce-i... Care-i problema? întrebă Honey.

– Artistul ăsta! Spui că l-ai întîlnit deja?

– Cred. Da.

Vocea lui Frances Gordon era plină de tristeţe.

– Sărmanul bărbat. Se uită la Honey. Îmi pare rău... Îmi pare tare rău.

Sean Reilly era programat pentru operaţie a doua zi de dimineaţă.

La opt şi şaisprezece dimineaţa, doctorul William Radnor era în sala de operaţii doi pregătindu-se de operaţie.

La opt şi douăzeci şi cinci, un camion cu rezerva de pungi de sînge pentru o săptămînă trase la intra-

rea urgenţelor la *Spitalul de district Embarcadero*. Şoferul duse pungile la banca de sînge de la subsol. Eric Foster, rezidentul de serviciu, bea cafeaua şi împărţea un sandviş cu o soră medicală tînără, drăguţă, Andrea.

– Unde vrei să pun astea? întrebă şoferul.

– Pune-le acolo jos! arătă Foster spre un colţ.

– În regulă.

Şoferul puse jos pungile şi scoase un formular.

– Am nevoie de semnătură.

– Bine. Foster semnă formularul. Mulţumesc.

– N-am transpirat muncind.

Şoferul plecă.

Foster se întoarse spre Andrea.

– Unde rămăsesem?

– Îmi spuneai cît de adorabilă sînt.

– Just. Dacă n-ai fi căsătorită, m-aş ţine cu adevărat de tine, zise rezidentul. Mai calci vreodată pe alături?

– Nu. Soţul meu e boxer.

– A. Ai cumva vreo soră?

– Întîmplător, am.

– E tot atît de drăguţă ca şi tine?

– Mai drăguţă.

– Cum o cheamă?

– Marilyn.

– De ce nu ne-am întîlni în patru într-o seară?

În timp ce vorbeau, fax-ul începu să clipească. Foster îl ignoră.

La opt patruzeci şi cinci, doctorul Radnor începu

operaţia pe Sean Reilly. Începutul merse bine. Sala de operaţii funcţiona ca o maşinărie bine unsă, condusă de oameni capabili, care îşi făceau meseria.

La nouă şi cinci doctorul Radnor ajunse la canalul cistic. Pînă aici, fusese o operaţie ca la carte. Cînd începu extirparea vezicii biliare, îl alunecă mîna şi scalpelul atinse o arteră. Sîngele începu să se reverse.

– Isuse!

El încercă să oprească scurgerea.

Anestezistul strigă:

– Tensiunea a scăzut la nouă cu cinci. Intră în şoc!

Radnor se întoarse spre soră.

– Mai adu nişte sînge aici sus, statim!

– Imediat, doctore.

La nouă şi şase, telefonul sună la banca de sînge.

– Nu pleca, îi spuse Foster lui Andrea.

Trecu pe lîngă Fax care nu mai clipea şi ridică telefonul.

– Rezerva de sînge.

– Avem nevoie de patru unităţi de sînge tip O la sala de operaţii doi, statim.

– Bine.

Foster puse la loc receptorul şi se duse la colţul unde fusese depozitat sîngele nou. Scoase patru pungi

şi le puse pe raftul de sus al unui cărucior de metal folosit pentru asemenea urgenţe. Mai controlă o dată pungile.

– Tip O, spuse cu glas tare.

Sună un sanitar.

– Ce se întîmplă? întrebă Andrea.

Foster se uită la programul din faţa lui.

– Se pare că unul dintre pacienţi îi face greutăţi doctorului Radnor.

La nouă şi zece, sanitarul veni la banca de sînge.

– Ce avem aici?

– Du astea la sala de operaţii doi. Le aşteaptă.

Îl urmări pe sanitar împingînd căruciorul, apoi se întoarse spre Andrea.

– Vorbeşte-mi despre sora ta.

– Şi ea e măritată.

– Au...

Andrea zîmbi.

– Dar ea mai calcă pe alături.

– Adevărat?

– Glumesc. Trebuie să mă întorc la treabă, Eric. Mulţumesc pentru cafea şi sandviş.

– Oricînd vrei.

El o urmări plecînd şi SE gîndi: *Ce fund grozav!*

La nouă şi doisprezece, sanitarul aştepta ascensorul, să-l ducă la etajul al doilea.

La nouă şi treisprezece, doctorul Radnor făcea tot ce putea să reducă catastrofa.

– Unde-i afurisitul de sînge?

La nouă şi cincisprezece, sanitarul împingea la uşa sălii de operaţie doi şi o soră îi deschise.

– Mulţumesc, zise ea.

Duse pungile în sală.

– A sosit, doctore.

– Începeţi să pompaţi sîngele în el. Repede!

La banca de sînge, Eric Foster îşi termina cafeaua, gîndindu-se la Andrea. *Toate alea frumoase sînt măritate.*

Cînd o porni spre masa de lucru, trecu pe lîngă Fax. Scoase foaia din el. Acolo scria:

Revenire avertizare No 687, 25 iunie: Celule sînge, plasmă proaspătă înghetată. Unităţi CB 83711, CB 80007. Banca de Sînge Comunitară din California, Arizona, Washington, Oregon. Au fost distribuite produse de sînge pentru testare repetată a reactivului pentru anticorpi HIV tip I.

Se uită la foaie un moment, apoi se duse la masa lui de lucru şi luă facturile pe care le semnase pentru pungile de sînge. Se uită la numerele de pe factură. Numerele de pe avertizare erau identice.

– Vai, Doamne! exclamă el.

Apucă telefonul.

– Dă-mi sala de operaţii doi, repede!

Răspunse o soră.

– Aici banca de sînge. Tocmai am trimis patru unităţi tip O. Nu-l folosiţi! Trimit imediat alt sînge.

Sora spuse:

– Îmi pare rău. E prea tîrziu.

Doctorul Radnor îi spuse vestea lui Sean Reilly.

– A fost o greşeală, spuse Radnor. O greşeală groaznică. Aş da orice să nu se fi întîmplat.

Sean se uită la el şocat.

– Doamne! Am să mor.

– N-o să ştim dacă eşti HIV pozitiv decît peste şase sau opt săptămîni. Şi chiar dacă eşti, asta nu înseamnă în mod necesar că vei avea Sida. O să facem tot ce putem pentru tine.

– Ce naiba puteţi face pentru mine ce n-aţi făcut deja? spuse Sean cu amărăciune. Sînt un om mort.

Cînd Honey află vestea, fu devastată. Îşi aminti vorbele lui Frances Gordon. *Sărmanul bărbat!*

Sean Reilly dormea cînd Honey intră în camera lui. Ea stătu mult timp lîngă patul lui privindu-l.

El deschise ochii şi o văzu.

– Am visat că visam şi că nu muream.

– Sean...

– Ai venit să vizitezi cadavrul?

– Te rog, nu vorbi aşa.

– Cum a putut să se întîmple asta? ţipă el.

– Cineva a făcut o greşeală, Sean.

– Doamne, nu vreau să mor de Sida.

– Unii oameni care au HIV pot să nu aibă niciodată SIDA. Irlandezii sînt norocoşi.

– Aş vrea să te pot crede.

Ea îi luă mîna în mîna ei.

– Trebuie.

– Nu sînt un bărbat care se roagă, spuse Sean, dar e al naibii de sigur că acum o să încep s-o fac.

– Am să mă rog odată cu tine, spuse Hoñey.

El zîmbi forţat.

– Cred că putem uita de cina aia, nu-i aşa?

– A, nu. Nu scapi aşa uşor de asta. Abia aştept.

El o studie un moment.

– Tu vorbeşti serios sau nu?

– Poţi să pui pariu că da! Indiferent ce se întîmplă. Ţine minte că mi-ai promis că mă duci în Irlanda.

Capitolul 33

– Te simţi bine, Ken? întrebă Lauren. Pari încordat, dragul meu.

Erau singuri în biblioteca uriaşă a familiei Harrison. O cameristă şi un valet serviseră o cină cu şase feluri de mîncare, iar în cursul cinei, Alex Harrison – *Spune-mi Alex* – sporovăise despre viitorul lui Mallory.

– De ce eşti încordat?

Pentru că acea căţea neagră însărcinată se aşteaptă să mă însor cu ea. Pentru că, în orice moment, se poate afla despre logodna noastră şi ea o să audă despre asta şi o să ciripească. Pentru că tot viitorul meu ar putea fi distrus.

El luă mîna lui Lauren într-a lui.

– Cred că lucrez prea mult. Pentru mine pacienţii nu sînt doar pacienţi, Lauren. Ei sînt oameni care au necazuri şi eu nu pot să mă opresc să mă îngrijorez pentru ei.

Ea îl mîngîie pe obraz.

– Asta-i unul dintre lucrurile pe care le iubesc la tine, Ken. Eşti atît de conştiincios!

– Cred că aşa am fost crescut.

– Ah, am uitat să-ţi spun. Redactorul cu probleme de societate de la *Chronicle* şi un fotograf vin aici luni pentru un interviu.

Fu ca o lovitură în stomac.

– Există vreo posibilitate ca să fii aici cu mine, dragul meu? Vor o fotografie de-a ta.

– Aş... aş vrea să pot, dar am o zi aglomerată programată la spital. Mintea lui se învîrtea. Lauren, crezi că e o idee bună să dai un interviu acum? Vreau să spun, n-ar trebui să aşteptăm pînă...

Lauren rîse.

– Nu cunoşti presa, dragul meu. Sînt ca nişte cîini de vînătoare. Nu, e mai bine să scăpăm acum de treaba asta.

Luni!

În dimineaţa următoare, Mallory o găsi pe Kat într-o cameră magazie. Arăta obosită şi ameţită. Nu avea machiaj şi părul îi era în dezordine. *Lauren nu s-ar lăsa niciodată în halul ăsta*,se gîndi Mallory.

– Bună, dragă.

Kat nu răspunse.

Mallory o luă în braţe.

– M-am gîndit mult la noi, Kat. N-am dormit toată noaptea trecută. Nu există nimeni altcineva pentru mine. Tu ai avut dreptate şi eu am greşit. Cred că vestea a venit ca un şoc pentru mine. Vreau ca tu să naşti copilul nostru.

El urmări strălucirea bruscă de pe faţa lui Kat.

– Vorbeşti serios, Ken?

– Poţi să pui pariu.

Ea îşi puse braţele în jurul lui.

– Slavă Domnului! Ah, am fost atît de îngrijorată, nu ştiu ce m- aş face fără tine.

– Nu trebuie să te îngrijorezi pentru asta. De acum încolo, totul o să fie minunat. Nici nu ştii cît de minunat. Uite ce, am duminică seara liberă. Tu cum stai?

Ea îl apucă de mînă.

– Am să mă fac liberă.

– Grozav! O să luăm o cină bună, liniştită, şi apoi o să mergem la tine pentru un ultim pahar. Crezi că poţi scăpa de Paige şi de Honey?

Kat zîmbi.

– Nici o problemă. Nici nu ştii cît de fericită m-ai făcut. Ţi-am spus vreodată cît de mult te iubesc?

– Şi eu te iubesc. Am să-ţi arăt cît de mult. Duminică seara.

Gîndindu-se din nou, Mallory decise că era un plan perfect. Îl stabilise pînă în cele mai mici amănunte. Nu era nicicum posibil ca vina morţii lui Kat să cadă asupra lui.

Era prea riscant să ia de la farmacia spitalului ce-i trebuia, pentru că se întărise paza după povestea cu Bowman. În schimb, duminică de dimineaţă Mallory se duse să caute o farmacie departe de cartierul unde locuia. Majoritatea erau închise duminica şi trecu pe lîngă vreo şase pînă găsi una deschisă.

Farmacistul de la tejghea zise:

– Bună dimineaţa. Pot să vă ajut?

– Da. Mă duc să văd un pacient în vecinătate şi vreau să-i duc nişte medicamente.

Scoase carnetul de reţete şi scrise pe el.

Farmacistul zîmbi.

– Nu mulţi doctori mai vin acasă în zilele noastre.

– Ştiu. E păcat, nu-i aşa? Oamenilor, pur şi simplu, nu le mai pasă.

Îi dădu farmacistului hîrtia.

Farmacistul se uită la ea şi aprobă din cap.

– O să dureze doar cîteva minute.

– Mulţumesc.

Primul pas.

În după-amiaza aceea, Mallory se opri pe la spital. Rămase acolo nu mai mult de zece minute şi, cînd plecă, avea un mic pachet.

Pasul al doilea.

Mallory aranjase să se întîlnească cu Kat la *Trader Vic* pentru cină şi o aştepta să sosească. O urmări

venind spre masă şi se gîndi: *E ultima cină, căţea.*

Se ridică şi îi adresă un zîmbet cald.

– Bună, păpuşico. Arăţi bine.

Şi, trebuia să recunoască, era adevărat. Arăta senzaţional. *Ar fi putut să fie manechin. Şi e grozavă la pat. Tot ce-i lipseşte,* se gîndi Ken *sînt circa douăzeci de milioane de dolari, cîteva în plus sau în minus.*

Kat îşi dădu seama din nou cum celelalte femei din restaurant trăgeau cu ochiul la Ken, invidiind-o. Dar el avea ochi doar pentru ea. El era vechiul Ken, cald şi atent.

– Cum ţi-a mers azi? întrebă Ken.

– Am fost ocupată. Trei operaţii dimineaţa şi două azi după- amiază. Se aplecă înainte. Ştiu că e prea devreme, dar jur că am simţit copilul mişcînd cînd mă îmbrăcam.

Mallory zîmbi.

– Poate că vrea să iasă.

– Ar trebui să facem un test cu ultrasunete, să aflăm dacă e băiat sau fată. Apoi, pot să încep să cumpăr hăinuţe.

– Grozavă idee!

– Ken, putem stabili o dată pentru căsătorie? Aş vrea să ne căsătorim cît de curînd.

– Nici o problemă, spuse Mallory cu uşurinţă. Putem cere autorizaţia săptămîna viitoare.

– Asta e minunat! Îi veni brusc o idee. Poate obţinem cîteva zile libere şi plecăm undeva în luna de miere. Undeva nu prea departe – Oregon sau Washington.

Greşit, iubito. Eu am să fiu în luna de miere în iunie, pe yaht-ul meu, pe Riviera franceză.

– Sună grozav. Am să vorbesc eu cu Wallace.

Kat îi strînse mîna.

– Mulţumesc, spuse ea răguşit. Am să-ţi fiu cea mai bună soţie din întreaga lume.

– Sînt sigur de asta, zîmbi Mallory. Acum, mănîncă legumele. Doar vrem un copil sănătos, nu?

Părăsiră restaurantul la ora nouă seara. Cînd se apropiară de apartamentul lui Kat, Mallory zise:

– Eşti sigură că Paige şi Honey nu sînt acasă?

– M-am asigurat, spuse Kat. Paige e de gardă, la spital, iar lui Honey i-am zis că tu şi cu mine vrem să fim singuri aici.

Rahat!

Ea văzu expresia de pe faţa lui.

– S-a întîmplat ceva rău?

– Nu, iubito. Ţi-am spus doar, îmi place ca momentele noastre particulare să fie particulare.

Am să fiu atent, se gîndi el. *Foarte atent.*

– Hai să ne grăbim.

Nerăbdarea lui o încălzea pe Kat.

În apartament, Mallory zise:

– Să mergem în dormitor.

Kat zîmbi.

– Pare o idee grozavă.

Mallory se uită la Kat cum se dezbracă şi se gîndi: *Are un corp grozav. Un copil i l-ar distruge.*

– Nu ai de gînd să te dezbraci, Ken?

– Desigur.

Îşi aminti de data cînd ea îl făcuse să se dezbrace şi apoi plecase. Ei bine, acum avea să plătească pentru asta.

El îşi scoase încet hainele. *Pot oare face asta?* se întreba. Aproape că tremura de nervozitate. *Ce am de gînd să fac e din vina ei. Nu din a mea. I-am dat o şansă să se retragă dar ea a fost prea proastă şi n-a acceptat-o.*

El se strecură în pat alături de ea şi îi simţi trupul cald lîngă al lui. Începură să se mîngîie unul pe celălalt şi el simţi că se excită. O pătrunse şi ea începu să geamă.

– Ah, dragul meu... e atît de minunat...

Începu să se mişte tot mai repede.

– Da... da... ah, Doamne... nu te opri.

Trupul ei începu să salte spasmodic şi se cutremură şi apoi rămase nemişcată în braţele lui.

– Tu...

– Desigur, minţi Mallory. Era mult prea încordat. Ce-ai zice de o băutură?

– Nu. Eu n-ar trebui. Copilul...

– Dar asta e o sărbătorire, iubito. O băutură mică nu face nici un rău.

Kat ezită.

– Bine. Una mică.

Kat voi să se scoale.

Mallory o opri.

– Nu, nu. Tu stai în pat, mămico. Trebuie să te obişnuieşti să fii îngrijită.

Kat se uită după Mallory care se pleca în camera de zi şi se gîndi: *Sînt cea mai fericită femeie din lume.*

Mallory se duse la micul bar şi turnă whisky în două pahare. Se uită spre dormitor, să se asigure că nu putea fi văzut, apoi veni la canapea, unde îşi pusese haina. Scoase din buzunar o sticluţă mică şi turnă conţinutul în băutura lui Kat şi o mirosi. Nu avea nici un miros. Luă cele două pahare în dormitor şi îi întinse lui Kat băutura ei.

– Să toastăm pentru copilul nostru, spuse Kat.

– Adevărat. Pentru copilul nostru.

Ken se uită la Kat care luă o înghiţitură din băutura ei.

– O să găsim un apartament drăguţ undeva, spuse Kat visătoare. Am să aranjez o cameră pentru copil. O să-l răsfăţăm tare pe copilul nostru, nu-i aşa?

Mai luă o înghiţitură.

Mallory aprobă din cap.

– Absolut. El o urmărea cu atenţie. Cum te simţi?

– Minunat. Am fost atît de îngrijorată în legătură cu noi, dragul meu, dar acum nu, nu mai sînt.

– Asta-i bine, zise Mallory. Nu ai de ce să te îngrijorezi.

Ochii lui Kat se îngreunară.

– Nu, zise ea. Nu am nimic pentru ce să mă îngrijorez. Începuse să lungească vorbele. Ken, mă simt curios.

Începu să ameţească.

– N-ar fi trebuit să rămîi însărcinată.

Ea se uită fix la el, prostită.

– Ce-ai spus?

– Ai stricat totul, Kat.

– Am stricat...?

Ea nu se putea concentra.

– Mi te-ai pus în cale.

– Ce?

– Nimeni nu mi se pune mie în cale.

– Ken, mă simt ameţită.

El stătea acolo uitîndu-se la ea.

– Ken... ajută-mă, Ken...

Capul îi căzu înapoi pe pernă.

Mallory se uită din nou la ceas. Avea timp suficient.

Capitolul 34

Honey a fost prima care a sosit în apartament şi s-a împiedicat de trupul mutilat al lui Kat, zăcînd într-o baltă de sînge pe pardoseala băii, obscen crăcănată pe ceramica rece, albă. O chiuretă plină de sînge zăcea alături de ea. Făcuse hemoragie din uter.

Honey stătu acolo şocată.

– Ah, Doamne!

Vocea ei era o şoaptă strangulată. Îngenunche lîngă trup şi puse un deget tremurător pe artera carotidă. Nu avea puls. Honey se grăbi în camera de zi, luă telefonul şi formă 911.

O voce bărbătească răspunse.

– Nouă – unu – unu. Urgenţa.

Honey stătea paralizată şi nu putea să vorbească.

– Nouă – unu – unu. Urgenţa... Alo...?
– A... ajutor! Eu... Se înecă în cuvinte. E... e moartă.
– Cine e moartă, domnişoară.
– Kat[1].
– V-a murit pisica?
– Nu! Honey urlă. Kat a murit. Trimite-ţi imediat pe cineva aici.
– Doamnă...
Honey trînti receptorul. Cu degete tremurătoare, formă numărul spitalului.
– Cu doctoriţa Taylor.
Vocea ei era o şoaptă plină de durere.
– Un moment, vă rog.
Honey strînse receptorul şi aşteptă două minute înainte să audă vocea lui Paige.
– Doctoriţa Taylor.
– Paige! Trebuie... trebuie să vii imediat acasă!
– Honey, ce s-a întîmplat?
– Kat... e moartă.
– Ce? Paige părea uimită. Cum?
– Se... se pare că a încercat să-şi facă un avort.
– Ah, Doamne! Vin imediat ce pot.

Cînd Paige ajunse la apartament, acolo erau doi poliţişti, un detectiv şi un medic. Honey era în dormitorul ei, după ce i se dăduse un calmant puternic.

1. kat = pisică, în limba engleză

Medicul era aplecat asupra trupului gol a lui Kat. Un detectiv se uita în sus, cînd Paige intră în baia însîngerată?

– Cine eşti dumneata?

Paige se uită fix la trupul fără viaţă. Avea faţa palidă.

– Sînt doctoriţa Taylor. Locuiesc aici.

– Poate dumneata mă poţi ajuta. Sînt inspectorul Burns. Am încercat să vorbesc cu cealaltă doamnă care locuieşte aici. Are o criză de nervi. Doctorul i-a dat un calmant.

Paige îşi mută privirea de la imaginea îngrozitoare de pe podea.

– Ce... ce anume vreţi să ştiţi?

– Locuia aici?

– Da.

O să am copilul lui Ken. Cît de bine o să fie.

– Se pare că ar fi vrut să scape de copil şi a încurcat lucrurile, zise detectivul.

Paige stătea acolo şi mintea îi mergea repede. Cînd vorbi, spuse:

– Nu cred asta.

Inspectorul Burns o studie un moment.

– De ce nu crezi, doamnă doctor?

– Dorea copilul. Ea începu să gîndească din nou clar. Tatăl nu-l dorea.

– Tatăl?

– Doctorul Ken Mallory. Lucrează la *Spitalul de district Embarcadero.* El nu voia să se căsătorească cu ea. Uite, Kat este – *a fost* – era greu să spună *a fost* – doctoriţă. Dacă ar fi vrut să avorteze, nicicum

nu ar fi încercat să facă asta singură, în baie. Paige clătină din cap. Ceva nu e în regulă.

Doctorul examinator se ridică de lîngă cadavru.

– Poate a încercat s-o facă singură pentru că nu voia ca altcineva să ştie despre copil.

– Nu-i adevărat. Nouă ne-a spus.

Inspectorul Burns o urmărea pe Paige.

– A fost singură aici în seara asta?

– Nu. Avea o întîlnire cu doctorul Mallory.

Ken Mallory era în pat, analizînd cu grijă evenimentele serii. El reluă fiecare pas al evenimentelor, asigurîndu-se că nu lăsase nici o urmă. Perfect, decise el. Stătea în pat, întrebîndu-se de ce îi trebuia poliţiei atăta timp şi tocmai cînd se gîndea la asta, cineva sună la uşă. Mallory lăsă să sune de trei ori, apoi se sculă, îşi puse un halat peste pijama şi se duse în camera de zi.

Se opri în faţa uşii.

– Cine-i acolo?

Părea adormit.

O voce spuse:

– Doctorul Mallory?

– Da.

Inspectorul Burns. Departamentul Poliţiei, San Francisco.

De la poliţie?

Era o nuanţă precisă de surprindere în vocea lui.

Mallory deschise uşa.

Bărbatul care stătea în hol îşi arătă legitimaţia.

– Pot să intru?

– Da. Despre ce-i vorba?

– Cunoşti o doctoriţă Hunter?

– Bineînţeles că da. Un aer alarmat îi trecu pe faţă. S-a întîmplat ceva cu Kat?

– Ai fost împreună cu ea aseară mai devreme?

– Da. Doamne! Spune-mi ce s-a întîmplat? Se simte bine?

– Mi-e teamă că am o veste proastă. Doctoriţa Hunter a murit.

– A murit? Nu pot să cred. Cum?

– Se pare că a încercat să-şi facă un avort singură şi a mers prost.

– Ah, Doamne! zise Mallory. Se lăsă într-un fotoliu. E vina mea!

Inspectorul îl urmărea cu atenţie.

– Vina dumitale?

– Da, eu... Doctoriţa Hunter şi cu mine urma să ne căsătorim. I- am spus că eu nu cred că e o idee bună să aibă un copil acum. Eu voiam să mai aşteptăm, iar ea a fost de acord. I-am sugerat să se ducă la spital ca ei să se ocupe de asta, dar probabil a decis... eu... eu nu pot crede asta.

– La ce oră ai plecat de la doctoriţa Hunter?

– Trebuie să fi fost vreo zece. Am lăsat-o la apartamentul ei şi am plecat.

– N-ai intrat în apartament?

– Nu.

– A vorbit doctoriţa Hunter despre ce avea de gînd

să facă?

– Vrei să spui despre...? Nu. Nici o vorbă.

Inspectorul Burns scoase o carte de vizită.

– Dacă îţi mai aminteşti ceva care ne-ar putea folosi, doctore, aş aprecia dacă m-ai suna.

– Sigur. Eu... n-ai idee ce şoc e pentru mine.

Paige şi Honey rămaseră treze toată noaptea, discutînd cele întîmplate lui Kat, reluînd totul din nou şi din nou, şocate şi bănuitoare.

La ora nouă, trecu pe acolo inspectorul Burns.

– Bună dimineaţa. Am vrut să vă spun că am vorbit aseară cu doctorul Mallory.

– Şi?

– A zis că au fost la cină, apoi a lăsat-o aici şi a plecat acasă.

– Minte, spuse Paige. Se gîndi o clipă. Stai! Au găsit urme de spermă în trupul lui Kat?

– Da, într-adevăr.

– Atunci, spuse emoţionată Paige, asta dovedeşte că el minte. S-a culcat cu ea şi...

Am fost azi-dimineaţă la el şi am discutat lucrul acesta. El zice că au făcut dragoste înainte să iasă la cină.

Ah! Ea nu voia să renunţe. Amprentele lui trebuie să fie pe chiureta pe care a folosit-o ca să o omoare. Aţi găsit amprente?

Da, spuse el răbdător. Au fost ale ei.

– Asta-i imp... Stai! Atunci a purtat mănuşi şi cînd a terminat a pus amprentele ei pe chiuretă. Cum sună asta?

– Ca cineva care a urmărit prea multe programe de televiziune cu crime.

– Dumneata nu crezi că a fost omorîtă, Kat, nu-i aşa?

– Mi-e teamă că nu.

– I-au făcut autopsie?

– Da.

– Şi?

– Medicul care a examinat-o consideră că e o moarte accidentală. Doctorul Mallory mi-a spus că ea a decis să nu aibă copilul, aşa încît se pare că ea a...

– A intrat în baie şi s-a măcelărit singură? îl întrerupse Paige. Pentru Dumnezeu, inspectore! Ea era doctoriţă, chirurg. Nu e nici o posibilitate pe lume ca ea să-şi fi făcut singură aşa ceva.

Inspectorul Burns spuse gînditor:

– Dumneata crezi că Mallory a convins-o să-şi facă un chiuretaj şi a încercat să o ajute şi apoi a plecat cînd lucrurile au mers prost?

Paige călătină negativ din cap.

– Nu. Aşa ceva nu se putea întîmpla. Kat n-ar fi acceptat niciodată. El a ucis-o în mod deliberat.

Ea gîndea cu glas tare.

– Kat era puternică. Trebuia să fie inconştientă ca el să... să facă ce-a făcut.

– Autopsia nu a arătat lovituri sau altceva ce ar fi putut s-o facă să-şi piardă cunoştinţa. Nici vînătăi pe gît...

– Au fost urme de pilule de dormit? Sau...?

– Nimic. El văzu expresia de pe faţa lui Paige. Mie nu mi se pare că a fost o crimă. Cred că doctoriţa Hunter a făcut o eroare de judecată şi... Îmi pare rău.

Ea se uită la el cum se îndreaptă spre uşă.

– Aşteaptă! spuse Paige. Aveţi vreo dovadă?

El se întoarse.

– Nu prea. Mallory afirmă că ea a fost de acord cu un avort. Asta nu ne oferă vreo dovadă nu-i aşa?

– Te procopseşte pe dumneata cu o crimă, spuse cu încăpăţînare Paige.

– Doamnă doctor, ce nu avem sînt probele. Este cuvîntul lui contra cuvîntului victimei, iar ea e moartă. Îmi pare cu adevărat rău.

Paige se uită după el cum pleacă.

N-am să-l las pe Ken Mallory să scape basma curată, se gîndi ea cu disperare.

Jason trecu pe acolo să o vadă pe Paige.

– Am aflat ce s-a întîmplat, spuse el. Nu-mi vine să cred! Cum putea să-şi facă aşa ceva?

– N-a făcut, zise Paige. A fost omorîtă.

Îi relată lui Jason despre convorbirea ei cu inspectorul Burns.

– Poliţia n-o să facă nimic în legătură cu asta. Ei cred că a fost un accident. Jason, e vina mea că a murit Kat.

– Vina ta?

– Eu sînt cea care am convins-o să iasă cu Mallory, la început. Ea nu voia. A început ca o glumă prostească şi apoi ea... ea s-a îndrăgostit de el. Ah, Jason!

– Nu poţi să te învinovăţeşti pentru asta, spuse el cu fermitate.

Paige se uită în jur cu disperare.

– Nu mai pot locui în apartamentul ăsta. Trebuie să plec de aici.

Jason o luă în braţe.

– Hai să ne căsătorim imediat.

– E prea curînd. Vreau să spun, Kat încă nu e...

– Ştiu. O să aşteptăm o săptămînă, două.

– În regulă.

– Te iubesc, Paige.

– Şi eu te iubesc, dragul meu. Nu e o prostie? Mă simt vinovată pentru că amîndouă ne-am îndrăgostit, dar ea e moartă şi eu trăiesc.

Fotografia a apărut pe prima pagină a ziarului *San Francisco Chronicle,* marţi. Arăta un Ken Marlloy zîmbind, cu braţul în jurul lui Lauren Harrison. Explicaţia glăsuia: *Moştenitoarea se căsătoreşte cu un doctor.*

Paige se uită fără să-i vină să creadă. Kat murise doar de două zile şi Ken Mallory îşi anunţa logodna cu o altă femeie! Tot timpul cît îi promisese lui Kat că se însoară cu ea, el plănuise de fapt să se căsătorească cu altcineva. *De asta a ucis-o pe Kat. Ca să*

o înlăture din cale.

Paige ridică receptorul şi sună la poliţie.

– Cu inspectorul Burns, vă rog.

Un moment mai tîrziu vorbea cu inspectorul.

– La telefon doctoriţa Taylor.

– Da, doamnă doctor.

– Ai văzut fotografia din *Chronicle* de dimineaţă?

– Da.

– Ei, ai motivul! exclamă Paige. Ken Mallory a trebuit să o înlăture pe Kat înainte ca Lauren Harrison să afle despre ea. Trebuie să-l arestezi pe Mallory.

Aproape că urla la telefon.

– Stai puţin. Calmează-te. Putem avea un motiv, dar ţi-am zis, nu avem nici o dovadă. Dumneata singură ai spus că doctoriţa Hunter trebuia să nu mai fi fost conştientă înainte ca Mallory să-i poată face un chiuretaj. După ce am vorbit cu dumneata, am vorbit din nou cu doctorul nostru. Nu au fost semne de lovituri care să provoace o stare de inconştienţă.

– Atunci, trebuie să-i fi dat un calmant, spuse Paige cu încăpăţînare. Probabil hidrat de cloral. Acţionează rapid şi...

Inspectorul Burns spuse răbdător:

– Doctore, nu au fost urme de hidrat de cloral în corpul ei. Îmi pare rău – zău – dar nu putem aresta un om pentru că urmează să se căsătorească. Mai era şi altceva?

Altceva.

– Nu, spuse Paige. Ea trînti receptorul şi rămase acolo gînditoare. Mallory trebuie că i-a dat lui Kat o doctorie. Cel mai uşor loc pentru obţinerea ei ar fi fost

în farmacia spitalului.

Cincisprezece minute mai tîrziu, Paige era în drum spre spitalul *Embarcadero.*

Pete Samuels, farmacistul şef, era în spatele tejghelei.

– Bună dimineaţa, doamnă doctor Taylor. Cu ce pot să te ajut?

– Bănuiesc că doctorul Mallory a venit acum cîteva zile să ia nişte medicamente. Mi-a spus cum se numesc dar am uitat.

Samules se încruntă.

– Nu-mi amintesc ca doctorul Mallory să fi venit aici de peste o lună.

– Eşti sigur?

Samuels aprobă din cap.

– Absolut. Mi-aş fi amintit. Totdeauna discutăm despre fotbal.

Lui Paige i se înmuie inima.

– Mulţumesc.

Trebuie să fi scris o reţetă la vreo altă farmacie. Paige ştia că legea cerea ca orice reţetă pentru narcotice trebuia făcută în triplu exemplar – unul pentru pacient, unul care se trimite la Biroul pentru substanţe controlate şi al treilea pentru dosarul farmaciei.

Undeva, se gîndi Paige, *Ken Mallory a completat o reţetă. Erau probabil două sau trei sute de farmacii în San Francisco.* Nu era posibil să găsească reţeta. Probabil că Mallory a făcut-o chiar înainte de a o ucide pe Kat. Asta însemna sîmbătă sau duminică. *Dacă a fost duminică aş putea avea o şansă,* se gîndi Paige. *Foarte puţine farmacii sînt deschise duminica. Asta micşorează treaba.*

Se duse sus la birou, unde se ţineau foile cu repartizările în spital şi se uită la cele de sîmbătă. Doctorul Ken Mallory fusese de serviciu toată ziua, deci şansele erau să fi făcut reţeta duminică. Oare cîte farmacii erau deschise duminica în San Francisco?

Paige ridică receptorul şi sună la consiliul farmaceutic.

– Sînt doctoriţa Taylor, spuse Paige. Duminica trecută o prietenă de a mea a lăsat o reţetă la o farmacie. Mi-a cerut să i-o ridic, dar nu-mi pot aminti numele farmaciei. Mă întreb dacă mă puteţi ajuta.

– Nu ştiu cum. Dacă nu ştiţi...

– Majoritatea sînt închise duminica, nu-i aşa?

– Da, dar...

– Aş aprecia dacă mi-aţi da lista celor care au fost deschise.

Urmă o pauză.

– Dacă e important...

– E foarte important, o asigură Paige.

– Aşteptaţi, vă rog.

Erau treizeci şi şase de magazine pe listă, răspîndite în tot oraşul. Ar fi fost simplu, dacă se putea duce la poliţie după ajutor, dar inspectorul Burns nu o credea. *Honey şi cu mine o să trebuiască să facem singure treaba asta,* se gîndi Paige. Ea îi explică lui Honey ce avea în gînd.

E cam problematic, nu-i aşa? spuse Honey. Nici nu ştii dacă a făcut reţeta duminică.

– E singura posibilitate pe care o avem. Pe care o are Kat. Eu am să mă duc la cele din Richmond, Marina, North Beach, Upper Market, Mission şi Potrero, iar tu ea cele din Excelsior, Ingleside, Lake Marcek, Western Addition şi Sunset.

– În regulă.

La prima farmacie, Paige intră, arătă legitimaţia şi zise:

– Un coleg al meu, doctorul Ken Mallory, a venit aici duminică pentru o reţetă. A plecat din oraş şi mi-a cerut să o repet dar nu-mi amintesc numele. Aţi vrea să o căutaţi, vă rog.

– Doctorul Ken Mallory? Un moment.

Se întoarse după cîteva minute.

– Îmi pare rău. N-am făcut nici o reţetă duminică pentru un doctor Mallory.

– Mulţumesc.

Paige primi acelaşi răspuns la următoarele patru farmacii.

Nici Honey nu fu mai norocoasă.

– Avem mii de reţete aici, ştiţi.

– Ştiu, dar asta a fost duminica trecută.

– Nu avem nici o reţetă de la doctorul Mallory. Îmi pare rău.

Amîndouă şi-au petrecut ziua mergînd din farmacie în farmacie. Amîndouă se descurajaseră. Abia după-amiază, tîrziu, exact înainte de închidere, Paige găsi ce căuta într-o mică farmacie în districtul Potrero. Farmacistul spuse:

– A da, iată. Doctorul Mallory, îmi amintesc. Era în

drum să facă o vizită la un pacient. Am fost impresionat, pentru că în ziua de azi nu mulţi doctori fac lucrul ăsta.

Nici un rezident nu face vizite la domiciliu.

– Pentru ce anume era reţeta?

Paige îşi dădu seama că-şi ţinea respiraţia.

– Hidrat de cloral.

Paige aproape că tremura de emoţie.

– E sigur?

– Scrie aici.

– Care-i numele pacientului?

El se uită la copia reţetei.

– Spyros Levathes.

– Vă deranjează să-mi daţi o copie după reţeta asta?

– Deloc, doamnă doctor.

O oră mai tîrziu, Paige era în biroul inspectorului Burns. Ea puse reţeta pe biroul lui.

– Iată dovada dumitale, spuse Paige. Duminică, doctorul Mallory s-a dus la o farmacie la kilometri depărtare de locuinţa lui şi a făcut reţeta asta pentru hidrat de cloral. A pus medicamentul în băutura lui Kat şi, în timp ce ea era inconştientă, a măcelărit-o ca să pară că a fost un accident.

– Spui că i-a pus medicamentul în băutură şi apoi a ucis-o?

– Da.

Este însă o singură problemă aici. Nu a fost hidrat de cloral în trupul ei.

– Trebuie să fie. Doctorul vostru a făcut o greşeală. Cere-i să mai controleze o dată.

El îşi pierdu răbdarea.

– Doamnă doctor...

– Te rog! Sînt sigură că am dreptate.

– Ne faci să pierdem timpul cu toţii.

Paige stătea în faţa lui cu ochii fixaţi la el.

El oftă.

– În regulă. Am să-l sun din nou. Poate că a făcut o greşeală.

Jason veni să o ia pe Paige la cină.

– O să luăm cina la mine, spuse el. Vreau să vezi ceva.

În timpul drumului cu maşina pînă acolo, Paige îl informă pe Jason despre tot ce se întîmplase.

– Au să găsească hidratul de cloral în trupul ei, spuse Paige. Iar Ken Mallory o să capete ceea ce merită.

– Îmi pare atît de rău de toate astea, Paige.

– Ştiu. Ea îi apăsă mîna de obrazul ei. Slavă Domnului că te am pe tine.

Maşina se opri în faţa casei lui Jason.

Paige se uită pe fereastră şi rămase cu gura căscată. În jurul pajiştii din faţa casei, era un gard nou, alb.

Ea era singură în apartamentul întunecat. Kan Mal-

lory folosi cheia pe care i-o dăduse Kat şi se îndreptă repede spre dormitor. Paige îi auzi paşii venind spre ea, dar înainte de a se putea mişca, el sărise la ea, cu mîinile strînse în jurul gîtului ei.

– Căţea ce eşti! Încerci să mă distrugi. Ei bine, n-o să-ţi mai bagi nasul de colo, colo.

Începu să strîngă mai tare.

– Am fost mai deştept decît voi toţi, nu-i aşa? Degetele lui strîngeau mai tare. Nimeni nu poate dovedi că eu am ucis-o pe Kat.

Ea încercă să ţipe, dar nu putea să respire. Se luptă, se eliberă şi se trezi brusc. Era singură în cameră. Paige se aşeză pe pat, tremurînd.

Rămase trează tot restul nopţii, aşteptînd telefonul inspectorului Burns. Acesta sună la ora zece dimineaţa.

– Doamna doctor Taylor?

– Da.

Ea îşi ţinu răsuflarea.

– Am primit acum al treilea raport de la medicul legist.

– Şi? Îi bătea inima tare.

– Nu a fost nici o urmă de hidrat de cloral sau de alt calmant în trupul doctoriţei Hunter. Nimic.

Era imposibil! Trebuia să existe. Nu era nici un semn de lovituri sau ceva care să o facă să devină inconştientă. Nici vînătăi pe gît. Nu avea nici un înţeles. Kat trebuia să fi fost inconştientă cînd Mallory a

ucis-o. Doctorul legist greşea.

Paige decise să se ducă să vorbească personal cu el.

Doctorul Dolan era nervos.

– Nu-mi place să fiu interogat în felul ăsta, spuse el. Am controlat de trei ori. I-am spus inspectorului Burns că nu a fost nici o urmă de hidrat de cloral în nici unul dintre organele ei şi nu era.

– Dar...

– Mai e altceva?

Paige se uită la el neajutorată. Dispăruse ultima ei speranţă. Ken Mallory va scăpa cu această crimă.

– Eu... cred că nu. Dacă n-aţi găsit nici ûn fel de chimicale în trupul ei, atunci eu...

– N-am zis că n-am găsit nici un fel de chimicale.

Ea se uită un moment la el.

– Ai găsit ceva?

– Doar o urmă de tricloroetilen.

Ea se încruntă.

– Ce-ar face ăsta?

El ridică din umeri.

– Nimic. E un analgezic. Nu ar adormi pe nimeni.

– Înţeleg.

– Îmi pre rău că nu pot fi de ajutor.

Paige dădu din cap.

– Mulţumesc.

O porni pe coridorul lung, antiseptic, al morgii,

deprimată, simţind că îi scapă ceva. După părerea ei, Kat fusese adormită cu hidrat de cloral. Era atît de sigură de asta!

Tot ce a găsit a fost o urmă de tricloroetilen. Asta nu ar adormi pe nimeni. Dar de ce ar fi tricloroetilen în trupul lui Kat? Kat nu lua nici un fel de medicamente. Paige se opri în mijlocul coridorului, mintea lucrîndu-i cu furie.

Cînd Paige ajunse la spital, se duse direct la biblioteca medicală de la etajul cinci. Îi trebui mai puţin de un minut ca să găsească tricloroetilena. Descrierea era următoarea: *Un lichid incolor, limpede, volatil, cu greutate specifică 1,47 la 59 grade F. E o hidrocarbură halogenă, avînd formula chimică CCl-CCl-CHCl.*

Şi apoi, pe ultimul rînd, găsi ceea ce căuta. *Hidratul de cloral metabolizat, produce tricloroetilenă ca produs derivat.*

Capitolul 35

– Inspectore, a venit doctoriţa Taylor să vă vadă.

– Iar?

Era tentat să o trimită la plimbare. Erara obsedată de teoria ei. Va trebui să-i pună capăt.

– Trimiteţi-o înăuntru!

Cînd Paige intră în birou, inspectorul Burns spuse:

– Uite ce, doamnă doctor, cred că lucrurile au mers destul de departe. Doctorul Dolan m-a sunat să se plîngă de...

– Ştiu cum a făcut treaba Ken Mallory! Vocea ei era emoţionată. A fost tricloroetilenă în trupul lui Kat.

El aprobă din cap.

– Doctorul Dolan mi-a spus asta. Dar a zis că nu

putea să o facă să devină inconştientă. El...

– Hidratul de cloral se transformă în tricloroetilenă, spuse Paige triumfătoare. Mallory a minţit cînd a spus că nu s-a întors în apartament cu Kat. A pus în băutura ei hidratul de cloral. N-are gust, cînd îl amesteci cu alcool şi îi trebuie doar cîteva minute ca să acţioneze. Apoi, cînd ea a fost inconştientă, a ucis-o şi a făcut ca totul să arate ca un avort nereuşit.

– Mă ierţi că spun asta, dar e al naibii de multă speculaţie.

– Nu, nu este. A scris reţeta pentru un pacient cu numele de Spyros Levathes, dar nu i-a dat-o niciodată.

– De unde ştiţi?

– Pentru că nu putea. Am controlat. Spyros Levathes are porfirie.

– Ce-i asta?

– Este o boală genetică de metabolism. Provoacă fotosensibilitate şi leziuni, hipertensiune, tahicardie şi alte simptome neplăcute. Este rezultatul unei gene defecte.

– Tot nu înţeleg.

– Doctorul Mallory nu i-a dat pacientului lui hidroxid de cloral, pentru că l-ar fi omorît! E contraindicat în porfirie. I-ar fi provocat imediat convulsii.

Pentru prima dată, inspectorul Burns era impresionat.

– Ţi-ai făcut serios temele, nu-i aşa?

Paige continuă:

– De ce s-ar fi dus Ken Mallory la o farmacie îndepărtată să facă o reţetă pentru un pacient căruia

ştia că nu i-o poate administra? Trebuie să-l arestaţi.

El bătea cu degetele pe birou.

– Nu e chiar atît de simplu.

– Trebuie...

Inspectorul Burns ridică o mînă.

– În regulă. Îţi spun ce o să fac. O să vorbesc la biroul procurorului de district şi o să văd dacă ei consideră că avem un caz.

Paige ştia că mersese cît putuse de departe.

– Mulţumesc, inspectore.

– Am să te ţin la curent.

După ce Paige Taylor plecă, inspectorul Burns rămase acolo gîndindu-se la conversaţia lor. Nu exista o dovadă certă împotriva doctorului Mallory, doar suspiciunile unei femei insistente. El trecu în revistă puţinele fapte pe care le avea. Doctorul Mallory fusese logodit cu Kat Hunter. Două zile după moartea ei, el s-a logodit cu fiica lui Alex Harrison. Interesant, dar nu împotriva legii.

Mallory spusese că a lăsat-o pe Kat Hunter la uşa din faţă şi că nu a intrat în apartament. S-a găsit spermă în trupul ei, dar el avea o explicaţie plauzibilă pentru asta.

Apoi era chestiunea cu hidratul de cloral. Mallory scrisese o reţetă pentru un medicament care l-ar fi putut omorî pe pacientul lui. Era oare vinovat de crimă? Nevinovat?

Burns o sună pe secretarea lui pe interfon.

– Barbara, obţine-mi o audienţă la procurorul de district, azi după-amiază.

În birou erau patru bărbaţi cînd intră Paige: procurorul de district, asistentul lui, un bărbat pe nume Warren şi inspectorul Burns.

– Mulţumesc că ai venit, doamnă doctor Taylor, spuse procurorul de district. Inspectorul Burns mi-a vorbit despre interesul dumitale în legătură cu moartea doctoriţei Hunter. Îmi dau seama că doctoriţa Hunter locuia împreună cu dumneata şi că vrei să se facă dreptate.

Deci au să-l aresteze, în cele din urmă pe Ken Mallory!

– Da, spuse Paige. Nu încape îndoială. Doctorul Mallory a ucis-o. Cînd o să-l arestaţi, el...

– Mi-e teamă că nu putem face asta.

Paige se uită la el uimită.

– Cum?

– Nu-l putem aresta pe doctorul Mallory.

– Dar de ce?

– N-avem motive.

– Binînţeles că aveţi! exclamă Paige. Tricloroetilena o dovedeşte.

– Doamnă doctor, în tribunal, necunoaştera legii nu e o scuză. Dar ignoranţa în medicină este.

– Nu înţeleg.

– E simplu. Înseamnă că doctorul Mallory poate pretinde că nu a ştiut ce efect ar avea hidratul de cloral asupra pacientului cu porfirie. Nimeni nu poate dovedi că minte. Poate dovedi că e un doctor prost, dar nu va dovedi că e vinovat de omor.

Paige se uită la el indignată.

– O să-l lăsaţi să scape basma curată?

El o studie un moment.

– Am să-ţi spun ce intenţionez să fac. Am discutat cu inspectorul Burns. Cu permisiunea dumitale, o să trimitem pe cineva să ia paharele din bar. Dacă găsim urme de hirdat de cloral, o să facem pasul următor.

– Dar dacă le-a clătit?

Inspectorul Burns spuse sec:

– Nu-mi imaginez că şi-a pierdut timpul ca să folosească un detergent. Dacă doar a clătit paharele, o să găsim ce căutăm.

Două ore mai tîrziu, inspectorul Burns era la telefon cu Paige.

– Am făcut o analiză chimică a tuturor paharelor din bar, doamnă doctor, spuse Burns.

Paige se întări în vederea unei dezamăgiri.

– Am găsit unul cu urme de hidrat de cloral.

Paige închise ochii într-o rugăciune tăcută de mulţumire.

– Şi am găsit şi amprente pe paharul acela. O să le comparăm cu amprentele doctorului Mallory.

Paige simţi un val de emoţie.

Inspectorul continuă:

– Cînd a omorît-o, dacă a omorît-o, purta mănuşi, ca amprentele lui să nu fie pe chiuretă. Dar nu putea să poarte mănuşi cînd i-a servit băutura şi s-ar putea să nu le fi purtat cînd a pus paharele înapoi pe raft, după ce le-a clătit.

– Nu, spuse Paige. Nu putea, nu-i aşa?

– Trebuie să recunosc că la început nu am crezut că teoria dumitale duce undeva. Acum mă gîndesc că doctorul Mallory ar putea fi omul nostru. Dar ca să o dovedim, o să fie altă treabă. El continuă: Procurorul de district are dreptate. Va fi o treabă grea, să-l aducem pe Mallory la judecată. El mai poate totuşi să spună că reţeta a fost pentru pacientul lui. Nu există o lege contra unei greşeli medicale. Nu văd cum am...

– Stai puţin! făcu Paige emoţionată. Cred că ştiu eu cum!

Ken Mallory o asculta pe Lauren la telefon.

– Tata şi cu mine am găsit nişte spaţii pentru birouri pe care o să le adori, dragul meu! E un apartament în Clădirea Poştei 490. Am să-ţi angajez o secretară, una nu prea drăguţă.

Mallory rîse:

– Nu trebuie să te îngrijorezi de asta. Nu e nimeni pe lume pentru mine în afară de tine.

– Mor de nerăbdare să vii să-l vezi. Poţi pleca

acum?

– Termin peste cîteva ore.

– Minunat! Atunci, vii să mă iei de acasă?

– În regulă. Am să fiu acolo.

Mallory puse receptorul la loc. *Nu se poate să fie mai bine decît atît,* se gîndi el. *Există un Dumnezeu şi ea mă iubeşte.*

Îşi auzi numele strigat pe sistemul de difuzoare.

– Doctorul Mallory... camera 430.. Doctorul Mallory... Camera 430.

El şedea acolo, visînd cu ochii deschişi, gîndindu-se la viitorul de aur pe care-l avea în faţa lui. *Un cabinet frumos în Clădirea Poştei 490, plin cu doamne bătrîne bogate, dornice să-i arunce banii lor.* Îşi auzi din nou numele strigat.

– Doctorul Mallory... Camera 430.

El oftă şi se ridică în picioare. *Am să plec curînd din nebunia asta,* se gîndi el. Se îndreptă spre camera 430.

Un rezident îl aştepta pe coridor, în faţa camerei.

– Mi-e teamă că avem o problemă aici, spuse el. E unul dintre pacienţii doctorului Peterson, dar doctorul Peterson nu e aici. Am o controversă cu unul dintre ceilalţi doctori.

Intrară în cameră. Erau trei persoane înăuntru – un bărbat în pat, un infirmier şi un doctor pe care Mallory nu-l mai văzuse pînă atunci.

Rezidentul spuse:

– Dumnealui e doctorul Edwards. Avem nevoie de sfatul dumitale, doctore Mallory.

– Care-i problema?

Rezidentul îi explică.

– Pacientul suferă de porfirie, iar doctorul Edwards insistă să-i dea un calmant.

– Nu văd nici o problemă aici.

– Mulţumesc, spuse doctorul Edwards. Bărbatul n-a dormit patruzeci şi opt de ore. Am prescris hidrat de cloral ca să se poată odihni puţin.

Mallory se uită la el uimit.

– Ţi-ai ieşit din minţi? Asta ar putea să-l omoare! Ar avea convulsii, tahicardie şi probabil că ar muri. Unde naiba ai studiat medicina?

Bărbatul se uită la Mallory şi spuse liniştit:

– N-am studiat-o. Scoase o legitimaţie. Sînt de la Departamentul de Poliţie San Francisco, Criminologie.

Se întoarse spre bărbatul din pat.

– Ai prins asta?

Bărbatul scoase un casetofon de sub pernă.

– Am prins-o.

Mallory se uită de la unul la celălalt, încruntîndu-se.

– Nu înţeleg. Ce-i asta? Ce se întîmplă?

Inspectorul se întoarse spre Mallory.

– Doctore Mallory, eşti arestat pentru uciderea doctoriţei Kate Hunter.

Capitolul 36

Titlul din *San Francisco Chronicle* era: *„Doctor arestat pentru crimă, în triunghi de amor."* Articolul relata pe larg şi în amănunt faptele urîte ale acestui caz.

Mallory citi ziarul în celula sa. Îl trînti jos.

Colegul lui de celulă zise:

– Se pare că te pupă rece, prietene.

– Să nu crezi asta, zise Mallory plin de încredere. Am relaţii şi au să-mi angajeze cel mai afurisit avocat din lume. Am să ies de aici în douăzeci şi patru de ore. Tot ce am de făcut e să dau un telefon.

Cei doi Harrison citeau ziarul la micul dejun.

– Doamne! spuse Lauren. Ken! Nu pot să cred!

Un valet se apropie de masă.

– Scuzaţi-mă, domişoară Harrison, doctorul Mallory vă caută, la telefon. Cred că sună din închisoare.

– Am să vorbesc.

Lauren voi să se ridice de la masă.

– Ai să stai aici şi ai să-ţi termini micul dejun, spuse cu fermitate Alex Harrison.

Se întoarse spre valet,

– Nu cunoaştem nici un doctor Mallory.

Paige citi ziarul, în timp ce se îmbrăca. Mallory avea să fie pedepsit pentru lucrul oribil pe care îl făcuse, dar asta nu-i dădea lui Paige nici o satisfacţie. Orice i-ar fi făcut lui nu o putea aduce înapoi pe Kat.

Cineva sună la uşă, iar Paige se duse să deschidă. Un străin stătea în prag. Purta un costum închis şi avea o servietă.

– Doctoriţa Taylor?

– Da...

– Mă numesc Roderick Pelham. Sînt avocat la firma *Rothman & Rothman.* Pot să intru?

Paige îl studie uimită:

– Da.

El intră în apartament.

– Pentru ce aţi vrut să mă vedeţi?

Ea îl urmări deschizînd servieta şi scoţînd nişte hîrtii.

– Ştiţi probabil că sînteţi principala beneficiară a

testamentului lui John Cronin?

Paige se uită la el, fără să înţeleagă.

– Despre ce vorbeşti dumneata? Trebuie să fi e o greşeală.

– A, nu e nici o greşeală. Domnul Cronin ţi-a lăsat dumitale suma de un milion de dolari.

Paige se prăbuşi într-un fotoliu, copleşită, amintindu-şi. Trebuie să te duci în Europa. *Fă-mi o favoare. Du-te la Paris... stai la* Crillon, *ia cina la* Maxim, *comandă o friptură mare, groasă şi o sticlă de şampanie şi, cînd mănînci friptura şi bei şampania aia, vreau să te gîndeşti la mine.*

– Dacă vreţi să semnaţi aici, noi o să ne îngrijim de formele necesare.

Paige se uită în sus.

– Eu... eu nu ştiu ce să spun. Eu... avea familie.

– Conform testamentului, ei capătă doar restul averii, o sumă nu prea mare.

– Nu pot accepta asta, îi spuse Paige.

Pelham o privi cu surprindere.

– De ce nu?

Ea nu avea nici un răspuns. John Cronin dorise ca ea să primească banii lui.

– Nu ştiu. Mi se... Mi se pare imoral cumva. A fost pacientul meu.

– Ei, am să las cecul aici la dumneata. Poţi decide ce vrei să faci cu el. Semnează doar aici.

Ameţită, Paige semnă hîrtia.

– La revedre, doamnă doctor.

Ea se uită după el cum pleacă şi rămase acolo, gîndindu-se la John Cronin.

Vestea despre moştenirea lui Paige era subiectul de discuţie al spitalului. Cumva, Paige sperase că faptul putea fi ţinut sub tăcere. Încă nu se hotărîse ce să facă cu banii. *Nu-mi aparţin,* se gîndi Paige. *El are o familie.*

Paige nu era pregătită emoţional să se întoarcă la lucru, dar pacienţii ei trebuiau îngrijiţi. Era programată o operaţie în dimineaţa aceea. Arthur Kane o aştepta pe Paige în coridor. Nu vorbiseră de la incidentul cu radiografia inversată. Deşi Paige nu avea nici o dovadă că autorul fusese Kane, episodul cu tăierea cauciucului o speriase.

– Bună, Paige. Hai să uităm ce-a fost. Ce zici?

Paige ridică din umeri.

– Bine.

– N-a fost un lucru îngrozitor, cu Ken Mallory? întrebă el.

– Da, zise Paige.

Kane se uită la ea cu prefăcătorie.

– Poţi să-ţi imaginezi un doctor care să omoare în mod deliberat o fiinţă umană? E îngrozitor nu-i aşa?

– Da.

– Apropo, spuse el. Felicitări. Am auzit că eşti milionară.

– Nu văd...

– Am bilete la teatru diseară, Paige. M-am gîndit că am putea merge împreună.

– Mulţumesc, spuse Paige. Sînt logodită cu cineva.

– Atunci îţi sugerez să te dezlogodeşti.

Ea se uită la el surprinsă.

– Poftim?

Kane se apropie mai mult de ea.

– Am cerut o autopsiere a lui John Cronin.

Paige îşi simţi inima bătînd mai tare.

– Da?

– N-a murit din cauza unui stop cardiac. Cineva i-a dat o supradoză de insulină. Bănuiesc că acel cineva anume nu a contat niciodată pe o autopsie.

Lui Paige i se uscă brusc gura.

– Tu ai fost cu el cînd a murit, nu-i aşa?

Ea ezită.

– Da.

– Eu sînt singurul care ştie asta şi singurul care are raportul. O bătu uşor pe braţ. Şi buzele mele sînt sigilate. Acum, cum rămîne cu biletele alea de diseară...

Paige se retrase de lîngă el.

– Nu!

– Eşti sigură că ştii ce faci?

Ea inspiră adînc.

– Da. Acum, scuză-mă...

Şi plecă. Iar Kane se uită după ea şi faţa îi deveni dură. Se întoarse şi se îndreptă spre biroul doctorului Benjamin Wallace.

Telefonul o trezi la ora unu noaptea în apartamentul ei.

– Iar ai fost o fetiţă rea.

Era aceeaşi voce aspră, transformată într-o şoaptă gîfîită, dar de data asta Paige o recunoscu. *Doamne,* se gîndi ea, *am avut dreptate să fiu speriată.*

A doua zi dimineaţă, cînd Paige sosi la spital, doi bărbaţi o aşteptau.

– Doctoriţa Paige Taylor?

– Da.

– Trebuie să veniţi cu noi. Sînteţi arestată pentru uciderea lui John Cronin.

Capitolul 37

Era ultima zi a procesului. Alan Penn, avocatul apărării, îşi susţinea pledoaria în faţa juraţilor.

– Doamnelor şi domnilor, aţi auzit o mulţime de mărturisiri despre competenţa sau incompetenţa doctoriţei Taylor. Ei bine, doamna judecătoare Young vă va dovedi că nu despre lucrul acesta este vorba în acest proces. Sînt sigur că pentru fiecare doctor care nu i-a apreciat munca, am putea aduce o mulţime de doctori care i-ar aprecia-o. Dar nu asta este problema.

Paige Taylor este acuzată pentru moartea lui John Cronin. Ea a recunoscut că l-a ajutat să moară. A făcut asta pentru că avea dureri mari şi el îi ceruse lucrul ăsta. Asta este eutanasie şi a fost acceptată din

ce în ce mai mult în întreaga lume. Anul trecut, Curtea Supremă a Californiei a susţinut dreptul unui adult sănătos mental să refuze sau să ceară retragerea tratamentului medical sub orice formă. Individul este acela care trebuie să trăiască sau să moară, să accepte sau să respingă tratamentul.

Se uită la chipurile juraţilor.

– Eutanasia este o crimă de compasiune, de milostenie, iar eu îndrăznesc să spun că se întîmplă, sub o formă sau alta, în spitalale din întreaga lume. Procurorul cere pedeapsa cu moartea. Nu s-a dat niciodată pedeapsa cu moartea pentru eutanasie. Şaizeci şi trei la sută dintre americani cred că eutanasia ar trebui să fie legală şi în optsprezece state ale acestei ţări chiar este legală. Întrebarea este: avem oare dreptul să obligăm pacienţii neajutoraţi să trăiască în dureri, să-i forţăm să rămînă în viaţă şi să sufere? Întrebarea s-a complicat din cauza progreselor mari care s-au făcut în tehnologia medicală. Am lăsat îngrijirea pacienţilor pe seama unor maşinării. Maşinăriile nu au milă. Dacă un cal îşi rupe un picior, îl scutim de suferinţă, împuşcîndu-l. O fiinţă umană însă o condamnăm la o semiviaţă care e ca şi iadul.

Nu doctoriţa Taylor a decis cînd să moară John Cronin. John Cronin a decis. Nu greşiţi în acest sens. Ceea ce a făcut doctoriţa Taylor a fost un act de caritate. Şi-a asumat toată răspunderea pentru asta. Dar puteţi fi siguri că nu ştia nimic despre banii care îi fuseseră lăsaţi. Ceea ce a făcut, a făcut doar din compasiune. John Cronin a fost un bărbat cu o inimă slabă şi un cancer fatal, netratabil, care se răspîndise în tot corpul, provocîndu-i suferinţe. Puneţi-vă o sin-

gură întrebare. În aceste condiţii, aţi vrea oare să continuaţi să trăiţi? Mulţumesc.

Gus Venable se ridică şi rămase în faţa juraţilor.

– *Compasiune? Milostenie?*

El se uită la Paige, clătinînd din cap, apoi se întoarse din nou spre juriu.

– Doamnelor şi domnilor. Mă ocup cu legile în sălile tribunalului de peste douăzeci de ani şi trebuie să vă spun că, în toţi aceşti ani, niciodată – dar niciodată – nu am avut un caz mai clar de omucidere cu sînge rece, pentru profit.

Paige se agăţa de fiecare cuvînt, încordată şi palidă.

– Apărarea a vorbit despre eutanasie. A făcut oare doctoriţa Taylor ce-a făcut, dintr-un sentiment de compasiune? Nu cred. Doctoriţa Taylor şi alţii au depus mărturie că domnul Cronin mai avea doar cîteva zile de trăit. De ce nu l-a lăsat să trăiască aceste cîteva zile? Asta poate pentru că doctoriţa Taylor se temea că doamna Cronin ar putea afla despre faptul că soţul ei şi-a schimbat testamentul şi ar fi putut opri acţiunea.

Este o coincidenţă remarcabilă că, imediat după ce domnul Cronin şi-a modificat testamentul şi i-a lăsat doctoriţei Taylor suma de un milion de dolari aceasta i-a dat o supradoză de insulină şi l-a omorît.

Din nou şi din nou, acuzata s-a înfundat cu propriile ei cuvinte. Ea a zis că era în realaţii prieteneşti cu John Cronin, că el o plăcea şi o respecta. Dar aţi

auzit martori care au afirmat că el o ura pe doctoriţa Paige Taylor, că o numise „căţeaua aia" şi îi spusese să-şi ia afurisitele ei de mîini de pe el.

Gus Venable se mai uită o dată la acuzată. Pe faţa lui Paige era un aer de disperare. El se întoarse din nou spre juriu.

– Un avocat a depus mărturie că doctoriţa Taylor a spus despre milonul de dolari care îi fusese lăsat: „Este imoral. A fost pacientul meu." Dar a înhăţat banii. Avea nevoie de ei. Acasă avea un sertar plin de broşuri de turism. Paris, Londra, Riviera. Şi ţineţi minte că nu s-a dus la agenţia de turism după ce a căpătat banii. Nu. A plănuit călătoriile acelea mai înainte. Avea nevoie doar de bani şi de ocazie, iar John Cronin i le-a oferit pe amîndouă. Un bărbat neajutorat, pe moarte, pe care îl putea manevra. Avea la dispoziţia ei un bărbat, despre care ea a recunoscut că avea dureri enorme – era în agonie, de fapt, după propria ei mărturie. Cînd eşti în asemenea dureri, vă închipuiţi cît de greu este să gîndeşti limpede. Nu ştim cum l-a convins doctoriţa Taylor pe John Cronin să-şi schimbe testamentul, să- şi elimine familia pe care o iubea, ca să o facă pe ea principala beneficiară. Ceea ce ştim este că a chemat-o la patul lui în noaptea aceea fatală. Despre ce au vorbit? Putea el oare să-i ofere un milion de dolari ca să-l scape de suferinţă? Este o posibilitate pe care trebuie să o privim în faţă. Altfel, a fost o crimă cu sînge rece.

Doamnelor şi domnilor, în cursul acestui proces, ştiţi cine a fost martorul cel mai dăunător dintre toţi? Arătă dramatic cu degetul spre Paige. Însăşi acuzata! Am auzit mărturii că a făcut o transfuzie ilegală şi apoi

a măsluit fişele. Ea nu a negat faptele. A spus că nu a omorît nici un alt pacient în afară de John Cronin, dar am ascultat o depoziţie că doctorul Barker, un medic respectat de toată lumea, a acuzat-o că i-a ucis pacientul lui.

Din nefericire, doamnelor şi domnilor, Lawernce Barker a suferit un infarct şi nu poate fi aici cu noi acum să depună mărturie împotriva acuzatei. Dar permiteţi-mi să vă amintesc părerea doctorului Barker despre acuzată. Doctorul Peterson a depus mărturie despre un pacient pe care l-a operat doctoriţa Taylor.

Citi din rezumat:

„Doctorul Barker a venit în sala de operaţii în timpul operaţiei?

– Da.

– Şi doctorul Barker i-a spus ceva?"

– Răspuns: „S-a întors spre doctoriţa Taylor şi a spus: L-ai omorît."

Acum, din spusele sorei Berry:

„– Să ne spui unele lucruri deosebite pe care le-ai auzit pe doctorul Barker spunîndu-i-le doctoriţei Taylor."

– Răspuns: „Odată a zis că e incompetentă şi... Altă dată a zis că n-ar lăsa-o pe doctoriţa Taylor să-i opereze cîinele."

Gus Venable se uită în sus.

– Ori e vorba de o conspiraţie acolo şi toţi aceşti doctori cunoscuţi şi surori medicale mint în legătură cu acuzata, ori doctoriţa Taylor este mincinoasă. Nu doar o mincinoasă, ci una patologică...

Uşa din spate a sălii tribunalului se deschise şi un funcţionar intră în grabă. El se opri un moment la uşă,

încercînd să se decidă. Apoi, porni pe interval spre Gus Venable.

– Domnule...

Gus Venable se întoarse furios.

– Nu vezi că sînt...

Funcţionarul îi şopti la ureche.

Gus Venable se uită la el uluit.

– Cum? Asta e minunat!

Judecătoarea Young se aplecă înainte, cu o voce ameninţător de liniştită.

– Iertaţi-mă că vă întrerup pe voi doi, dar ce credeţi că faceţi aici?

Gus Venable se întoarse emoţionat spre judecătoare.

– Doamnă judecătoare, tocmai am fost informat că doctorul Lawrence Barker este la intrarea în sala tribunalului. E într-un cărucior cu rotile, dar poate depune mărturie. Aş dori să-l chem martor.

Se auzi o rumoare puternică în sala tribunalului.

Alan Penn era în picioare.

– Obiectez, urlă el. Procurorul e în mijlocul pledoariei. Nu există precedent în chemarea de martori în această etapă. Eu...

Judecătoarea Young lovi cu ciocănelul pe masă.

– Vreţi să vă apropiaţi, vă rog.

Penn şi Venable se apropiară de masa judecătoarei.

– Este absolut neregulamentar, doamnă judecătoare, obiectez...

Judecătoarea Young zise:

– Ai dreptate că nu e regulamentar, domnule Penn, dar greşiţi spunînd că nu are precedent. Pot să citez o duzină de procese în ţară în care martori materiali

au avut permisiunea să depună mărturie în condiţii speciale. De fapt, dacă vă interesează un precedent, puteţi găsi un precedent care a avut loc în această sală de tribunal, în urmă cu cinci ani. Întîmplător, eu am fost judecătoarea.

Alan Penn înghiţi:

– Asta înseamnă că îi veţi permite să depună mărturie?

Judecătoarea Young rămase gînditoare.

– Deoarece doctorul Barker e un martor important pentru acest caz şi că a fost incapabil să depună mărturie mai devreme, în interesul dreptăţii, am să hotărăsc că poate apare ca martor.

– Rezervă! Nu avem nici o dovadă că martorul este competent să depună mărturie. Pretind o baterie de psihiatri...

– Domnule Penn, în această sală de tribunal nu pretindem. Cerem permisiunea.

Se întoarse spre Gus Venable.

– Poţi aduce martorul.

Alan Penn stătu acolo, dezumflat. *Totul s-a terminat,* se gîndi el. *Procesul nostru s-a dus pe apa sîmbetei.*

Gus Venable se întoarse spre funcţionar.

– Adu-l pe doctorul Barker.

Uşa se deschise încet şi doctorul Lawrence Barker intră în sala tribunalului. Era într-un scaun cu rotile. Ţinea capul aplecat şi o parte a feţei îi era strînsă într-un uşor rictus.

Toată lumea privi la silueta palidă şi fragilă care fu adusă în faţa sălii. Cînd trecu pe lîngă Paige, el se uită la ea.

În ochii lui nu era prietenie, iar Paige îşi aminti

ultimele lui cuvinte: *Cine naiba crezi că...*

Cînd Lawrence Barker ajunse în faţa judecătoarei, aceasta se aplecă şi zise cu blîndeţe:

– Doctore Balker, eşti capabil să depui mărturie azi aici?

Cînd Barker vorbi, cuvintele lui erau lungite.

– Sînt, doamnă judecătoare.

– Eşti pe deplin conştient de cele ce se întîmplă în această sală de tribunal?

– Da, doamnă judecătoare. El se uită spre locul unde stătea Paige. Femeia aceea este judecată pentru uciderea unui pacient.

Paige tresări. *Femeia aceea..*

Judecătoarea Young se decise. Se întoarse spre portărel.

– Te rog, pune martorul să jure.

După ce doctorul Barker depuse jurămîntul, judecătoarea Young zise:

– Puteţi rămîne în scaun, doctore Barker. Procurorul va începe şi eu voi permite apărării să interogheze încrucişat.

Gus Venable zîmbi:

– Vă mulţumesc, doamnă judecătoare.

Se duse aproape de scaunul cu rotile.

– N-o să vă reţin prea mult, doctore, iar tribunalul apreciază profund faptul că aţi venit să depuneţi mărturie în aceste condiţii grele. Cunoaşteţi mărturiile depuse aici în luna care a trecut?

Doctorul Baker aprobă din cap.

– Am urmărit la televizor şi în ziare şi mi s-a făcut greaţă de la stomac.

Paige îşi îngropă capul în mîini.

Gus Venable abia putu să-şi ascundă sentimentul de triumf.

– Sînt sigur că mulţi dintre noi am simţit la fel, doctore, spuse cu pioşenie procurorul.

– Am venit aici pentru că vreau să văd că se face dreptate.

Venable zîmbi.

– Exact. Asta vrem şi noi.

Lawrence Barker inspiră adînc şi, cînd vorbi, vocea lui era plină de furie.

– Atunci cum naiba de aţi adus-o pe doctoriţa Taylor la judecată?

Venable crezu că-l înţelege greşit.

– Poftim?

– Procesul ăsta este o farsă.

Paige şi Alan Penn schimbară priviri uluite.

Gus Venable păli.

– Doctore Barker...

– Nu mă întrerupe, se răsti Barker. Aţi folosit mărturia unor oameni cu o anumită tendinţă, geloşi, ca să atacaţi un chirurg strălucit. Ea...

– Un moment! Venable începuse să intre în panică. Nu e adevărat că aţi criticat capacitatea doctoriţei Taylor atît de sever încît ea era gată în cele din urmă să părăsească spitalul *Embarcadero?*

– Da.

Gus Venable începea să se simtă mai bine.

– Bine, atunci, zise el părinteşte, cum puteţi spune că Paige Taylor e un doctor strălucit?

– Pentru că, întîmplător, e adevărat.

Barker se întoarse să se uite la Paige şi, cînd vorbi din nou, îi vorbea ei, de parcă ar fi fost doar ei doi,

singurii oameni din sala tribunalului.

– Unii oameni se nasc pentru a fi doctori. Tu a fost una dintre cei rari. Am ştiut de la început cît de capabilă eşti. Am fost dur cu tine – poate prea dur – pentru că erai bună. Am fost dur pentru că am vrut să fii mai dură cu tine însăţi. Am vrut să fii perfectă, pentru că în profesiunea noastră nu este loc pentru greşeli. Absolut.

Paige se uita fix la el, ameţită, mintea învîrtindu-i-se repede. Totul se întîmpla prea repede.

Sala tribunalului amuţise.

– N-aveam de gînd să te las să pleci.

Gus Venable simţea că îi scapă victoria. Martoru cheie devenise cel mai groaznic coşmar al său.

– Doctore Barker, s-a depus mărturie aici că aţ acuzat-o pe doctoriţa Taylor că v-a omorît pacientu dumitale, pe Lance Kelly. Cum...

– I-am spus asta pentru că ea era chirurgul. Era răspunderea ei în ultimă instanţă. De fapt însă, anestezistul a provocat moartea domnului Kelly.

Acum, sala tribunalului era în fierbere.

Paige stătea acolo uluită.

Doctorul Barker continua să vorbească încet, cu efort.

– Iar cît îl priveşte pe John Cronin, care i-a lăsat banii aceia, doctoriţa Taylor nu ştia nimic despre ei. Am vorbit eu însumi cu domnul Cronin. El mi-a spus că-i va lăsa doctoriţei Taylor banii pentru că îşi urăşte familia şi mi-a mai spus că o să-i ceară doctoriţei Taylor să-l elibereze din nefericirea lui. Eu am fost de acord.

Se produse o rumoare în rîndurile auditoriului. Gus

Venable stătea acolo, cu un aer de confuzie totală pe faţă.

Alan Penn sări în picioare.

– Doamnă judecătoare, eu sînt de părere să respingem procesul!

Judecătoarea lovi cu ciocănelul.

– Linişte! urlă ea. Se uită la cei doi jurişti. Veniţi în biroul meu!

Judecătoarea Young, Alan Penn şi Gus Venable stăteau în biroul judecătoarei Young.

Gus Venable era într-o stare de şoc.

– Eu... eu nu ştiu ce să spun. E vizibil un om bolnav, doamnă judecătoare. E confuz. Vreau o echipă de psihiatri care să-l examineze şi...

– Nu poţi avea şi una şi alta, Gus. Se pare că procesul tău s-a transformat în fum. Hai să te scutim de alte neplăceri, ce zici? Am să acord o respingere a procesului de crimă. Aveţi vreo obiecţie?

Urmă o tăcere prelungită. În cele din urmă, Venable aprobă din cap.

– Cred că nu.

Judecătoarea Young zise:

– O decizie bună. Şi am să-ţi dau un sfat. Niciodată, dar niciodată, să nu chemi un martor decît dacă ştii ce o să spună.

Tribunalul era din nou în şedinţă. Judecătoarea Young spuse:

– Doamnelor şi domnilor juraţi, vă mulţumesc pentru timpul şi răbdarea dumneavoastră. Curtea va decide o respingere a tuturor acuzaţiilor. Acuzata este liberă.

Paige se întoarse să-i trimită lui Jason un sărut, apoi se grăbi spre locul unde stătea doctorul Barker. Se lăsă jos în genunchi şi îl îmbrăţişă:

– Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, şopti ea.

– N-ar fi trebuit, de la bun început, să intri în încurcătura asta, mormări ei. Ai făcut un lucru al naibii de prostesc. Hai să ieşim de aici şi să mergem undeva unde putem vorbi.

Judecătoarea Young auzi. Se ridică şi zise:

– Puteţi folosi biroul meu dacă doriţi. Asta-i cel mai mic lucru pe care-l putem face pentru dumneata.

Paige, Jason şi doctorul Barker erau singuri în biroul judecătoarei.

Doctorul Barker zise:

– Îmi pare rău că nu m-au lăsat să vin aici mai devreme, să te ajut. Ştii cum sînt afurisiţii ăştia de doctori.

Paige era gata să plîngă.

– Nu pot să-ţi spun cît de mult...

– Atunci, nu spune! zise el morocănos.

Paige îl studie, amintindu-şi brusc ceva.

– Cînd ai vorbit cu John Cronin?

– Ce?

– M-ai auzit. Cînd ai vorbit cu John Cronin?

– Cînd?

Ea zise lent:

– Nici nu l-ai întîlnit vreodată pe John Cronin. Nu l-ai cunoscut.

O urmă de zîmbet apăru pe buzele lui Barker.

– Nu. Dar te cunosc pe tine.

Paige se aplecă înainte şi îşi aruncă braţele în jurul lui.

– Nu da apă la şoareci, mormăi el. Se uită spre Jason. Uneori, mai dă apă la şoareci. Să faci bine să ai grijă de ea că de nu, ai să răspunzi în faţa mea.

– Nu vă îngrijoraţi, domnule, o să am, zise Jason.

Paige şi Jason s-au căsătorit a doua zi. Doctorul Barker a fost cavalerul de onoare.

Epilog

Paige Curtis a trecut la un cabinet particular şi este afiliată la prestigiosul spital *Norta Shore*. Paige a folosit milionul de dolari pe care i l-a lăsat John Cronin pentru crearea unei fundaţii medicale în numele tatălui ei, în Africa.

Lawrence Barker împarte un cabinet cu Paige, în calitate de chirurg consultant.

Lui Arthur Kane i s-a revocat libera practică de către Consiliul Medical al Californiei.

Jimmy Ford s-a refăcut complet şi s-a căsătorit cu

Betsy. Pe prima lor fetiţă au botezat-o Paige.

Honey Taft s-a mutat în Irlanda cu Sean Reilly şi lucrează ca soră medicală la Dublin.

Sean Reilly este un artist plin de succes şi pînă acum nu dă semne că ar avea SIDA.

Mike Hunter a fost condamnat la închisoare pentru furt înarmat şi încă mai e închis.

Alfred Turner s-a alăturat unui cabinet medical în Park Avenue şi are un succes uriaş.

Benjamin Wallace a fost dat afară din funcţia de director al *Spitalului de district Embarcadero.*

Lauren Harrison s-a măritat cu instructorul ei de tenis.

Lou Dinetto a fost condamnat la cincisprezece ani închisoare pentru evaziune fiscală.

Ken Mallory a fost condamnat la închisoare pe viaţă. La o săptămînă după sosirea lui Dinetto în penitenciar, Mallory a fost găsit înjunghiat mortal în celula sa.

Spitalul *Embarcadero* e tot acolo aşteptînd următorul cutremur.

SFÎRŞIT